

Hika Harada

Dịch: Thu Vũ

Người mẹ lang thang

Tiểu thuyết

Mintbooks và Nhà xuất bản Văn học

NGƯỜI MẸ LANG THANG

Tác giả: Hika Harada

Dịch giả: Thu Vũ

Mintbooks - NXB Văn Học

TVE-4U.org

Số hóa: Nga Hoang, Bộ Cặp, buihongvan

Tác giả Hika Harada. Sinh năm 1970 tại tỉnh Kanagawa, Nhật Bản. Bà từng giành Giải đặc biệt cho vở kịch phát sóng trên radio năm 2006 mang tên “Nàng công chúa bé nhỏ số 2”. Một năm sau đó, bà được vinh danh tại giải thưởng văn học Subaru cho cuốn sách “Thời gian thưởng trà bị bỏ lỡ”.

Một số tựa sách khác của bà như:

- Kanojo no kakeibo (tạm dịch: Sổ chi tiêu gia đình của cô ấy)
- Mushitachi no ie (tạm dịch: Ngôi nhà côn trùng)
- Radio gagaga ranchi sake (tạm dịch: Phần rượu bữa trưa)

Anh Đã Quên Ngay Sau Đó

Chà, kể ra thì cô cũng khá dễ thương.

Cô có nước da trắng, mỗi khi cười lúm đồng tiền lại hiện lên nơi má phải, đôi môi đỏ dẫu chẳng thoa son. Cô không thuộc tuýp “người đẹp” nhưng gương mặt khá là ưa nhìn. Vóc dáng nhỏ nhắn nhưng vòng một và vòng ba khá đầy đặn, vẫn có thể nhận ra qua lớp áo quần trắng. Tuy đã góa vợ nhưng dù gì Kensuke vẫn là đàn ông, để ý những chỗ đó cũng là chuyện bình thường. Mỗi lần khách gọi món, tuy chỉ là tiếng “Vâng” nhỏ nhẹ nhưng cô luôn luôn đáp lại khá đầy đủ rồi nhanh chóng chạy đến. Tiếng vâng ấy tạo cảm giác rất dễ chịu. Có vẻ cô không giỏi việc tính toán cho lắm, hay trả nhầm tiền thừa cho khách nên phải đổi sang chạy bàn. Nhờ hội bạn lái xe gọi cô là “Hiromi”, anh mới biết được tên cô. Nếu có khách bắt chuyện, cô sẽ mỉm cười cúi đầu đáp lại, nhưng không bao giờ chủ động nói chuyện với ai. Trong một lần lỡ đánh rơi vỡ đĩa, cô vừa cúi đầu thật thấp vừa liên tục xin lỗi “Xin lỗi quý khách! Osoreiri mashite gozaimasu!”*, bằng kiểu cách từ ngữ lạ lùng khiến cả quán phá ra cười không dứt. Khi thoáng nghe những vị khách khác nhỏ giọng bàn tán với nhau rằng để một cô gái như vậy làm phục vụ ở quán cơm thì thật lãng phí, trong lòng anh đã thầm phản đối là làm gì quý

hóa đến mức ấy, cũng cho rằng những phụ nữ như cô có lẽ sẽ khó có được cuộc sống hạnh phúc.

Thế nhưng, mối quan tâm của anh về cô chỉ dừng lại ở đó. Đầu óc Mochizuki Kensuke khi ấy đã bị choán hết bởi vô số chuyện khác quan trọng hơn một cô phục vụ ở quán cơm. Một năm trước đó, vợ anh Taeko đã phát hiện ra mình mắc bệnh ung thư lá lách trong lần đầu tiên đi khám sức khỏe định kỳ ở chỗ làm. Cô ra đi chỉ chưa đầy nửa năm sau đó, để lại cho anh ba đứa con thơ, đứa lớn nhất mới học đến lớp bốn. Đứa con trai út chỉ mới bốn tuổi. Dù có mẹ của Taeko sống gần đó giúp anh trông nom lũ trẻ, nhưng bà đã hơn sáu mươi, lưng và chân đã yếu, không thể lo chu đáo cho ba đứa trẻ được. Chẳng có thời gian để đau buồn, Kensuke phải gồng mình lo cho sinh hoạt của cả gia đình.

Lần đầu tiên anh nói chuyện với cô là chừng nửa năm sau khi cô xuất hiện ở quán ăn.

Buổi sáng hôm đó, sau một đêm chạy xe vất vả, Kensuke ghé qua quán ăn Iroha nơi Hiromi làm việc. Đã hơn 9 giờ, dù có về nhà giờ này thì lũ trẻ cũng đã ăn xong bữa sáng bà ngoại nấu và đến trường cả rồi. Anh đã định sẽ ăn sáng ở quán Iroha và làm một chai bia nữa rồi về lặn ra ngủ khì. Dẫu biết mình còn phải lái xe nhưng cơ thể anh lúc ấy đã mệt mỏi rã rời, nếu không uống thì không thể ngủ nổi. Vậy mà bộ óc đã làm việc suốt đêm trên đường cao tốc lại hoàn toàn tỉnh táo.

“Một bia... hôm nay có món đặc biệt gì thì mang ra cho tôi luôn.”

Hiromi lặng lẽ đến chỗ anh và trả lời bằng một giọng không cao không thấp:

“Hôm nay chúng tôi có cơm suất với hamburger.”

“Sao cũng được.”

Anh nhìn theo dáng lưng Hiromi khi cô đi vào trong, chợt thèm cá nhưng rồi lại thấy phiền nên không gọi cô lại nữa. Ngoài vợ chồng chủ quán đang ở trong bếp, quán giờ chỉ có Hiromi và Kensuke. Ánh nắng của buổi sáng mùa đông khẽ ủa vào. Ngọn lửa đỏ bập bùng nơi bếp lò đã sưởi ấm cơ thể lạnh cóng của anh. Trong khi anh bắt đầu gà gật, bia và món hamburger đã được dọn lên.

“Món hamburger của anh đây.”

Hiromi rót mời anh cốc bia đầu tiên. Nhìn dáng điệu cô như thế, anh chợt nghĩ chắc cô ta chưa từng có kinh nghiệm tiếp rượu bao giờ. Phục vụ Kensuke xong, cô ra chỗ quầy thanh toán, ngồi xuống chiếc ghế đầu tròn cạnh quầy rồi lơ đãng nhìn ra ngoài. Kensuke cũng quay sang để xem cô đang nhìn gì, nhưng ngoài những con đường quen thuộc và núi Phú Sĩ thì chẳng còn gì khác. Anh đành từ bỏ việc quan sát và quay lại với bữa ăn của mình, thô lỗ dằm miếng thịt ra làm tám bằng đũa, rồi lùa cả miếng lớn cơm lẫn thịt vào miệng.

Đột nhiên, anh thở dài một cái thật lớn.

“Dạ?”

Có lẽ anh lỡ thở dài to quá rồi chẳng. Hiromi đang ngồi cạnh quầy thanh toán ngạc nhiên quay đầu lại.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Dường như cô lo món thịt có vấn đề gì đó, đôi mắt tròn mở to nhìn Kensuke chăm chú.

“À không.”

Anh muốn im lặng cho qua, nhưng lại bị đôi mắt mở to của cô cuốn lấy.

“Tại tôi muốn cho các con ăn thứ này.”

Lỡ miệng nói ra câu ấy khiến anh bỗng dưng cảm thấy xấu hổ, cảm thấy mình giống một gã đàn ông góa vợ đang cố lôi kéo sự cảm thông từ cô gái trẻ.

“Dạ?”

Hiromi lặp lại, khẽ nghiêng đầu sang một bên.

“Tôi đang nói là...” Anh hùng hỏ dùng đũa chỉ vào món hamburger. “... tôi muốn cho các con tôi ăn món này.”

Miếng thịt của Kensuke cũng khá bình thường. Không biết có phải vì rán quá tay hay không mà nó hơi cứng. Có điều, món nước sốt đi kèm có mùi vị giống như Taeko từng làm.

“À, ý anh là cho các con anh.” Hiromi mỉm cười. “Anh có thể hỏi chị nhà cách làm. Tôi nghĩ nếu anh nhờ thì chị nhà sẽ...”

“Cô ấy đã không còn nữa rồi.”

Lần này không “dạ” nữa, Hiromi khẽ cúi đầu. “Cô ta thật ngu ngốc”, Kensuke gầm lên trong lòng. Thế nhưng, anh lại buột miệng nói ra điều ngược lại.

“Cô ấy mất năm ngoái, vì ung thư.”

“A, xin lỗi anh.” Hiromi thì thầm.

Sau đó là một khoảng im lặng khó xử. Kensuke luống cuống ăn hết suất cơm rồi uống cạn cốc bia còn lại.

Lúc tính tiền, Hiromi lại một lần nữa nói “Tôi xin lỗi” mà không nhìn vào mắt Kensuke.

“Không phải lỗi của cô.” Kensuke cũng nói mà không nhìn cô “Bọn trẻ đã có bà chúng chăm sóc, nhưng bà không thể làm cho chúng những món như hamburger được. Dạo gần đây vì con gái tôi quấy đòi ăn món đó mà tôi đã cãi nhau với nó.” Anh nói rồi đưa tay lau nước vừa chảy ra từ mũi mình. “Tôi đã nổi nóng quát nó là phiền phức.”

Vừa nói anh vừa nhớ lại cảnh Momoko quăng món hamburger đóng hộp anh mua từ siêu thị về xuống sàn, khiến anh không kiềm chế được cơn giận.

Hiromi chìa hộp khăn giấy ra trước mặt anh.

“Hay anh thử hỏi bọn trẻ xem chúng có đồng ý để anh mua ở đây rồi mang về nhà hay không xem sao?”

“Không, không cần đâu. Lần sau tôi sẽ nhờ cô. Tôi dẫn bọn trẻ đến đây cũng được.”

“Vâng.”

Hiromi đưa cho anh hộp diêm của quán.

“Không phải ngày nào quán cũng làm hamburger, nên anh hãy gọi điện trước khi đưa các cháu đến.”

“Tôi hiểu rồi.”

Thay cho lời cảm ơn, anh hỏi cô:

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi hai lăm.”

Ra vậy. Anh làm bầm rồi bước ra khỏi quán. Vậy là kém mình năm tuổi. Nghe cách nói chuyện không giống người ở đây cũng không biết cô ta từ đâu đến.

Lúc ra ngoài, anh lại thoáng nghe thấy giọng cô nói “Osoreiri mashite gozaimasu!” như thường lệ.

Đến cuối cùng hai người cũng không nhìn vào mắt nhau dù chỉ một lần.

○ ○ ○

Ngôi nhà hiện tại của cha con Kensuke nằm cách quán Iroha chừng mười phút chạy xe. Sau khi kết hôn, hai vợ chồng anh sống trong một căn hộ chung cư, cho đến khi sinh đứa con út mới chuyển về căn nhà cấp bốn này. Nó vốn là nhà của một bà cụ có họ hàng với Taeko. Bà không nỡ bỏ trống ngôi nhà sau khi vào viện dưỡng lão nên đã nhờ đến họ. Căn nhà được dựng bằng gỗ từ hơn ba mươi năm trước. Tuy nhiên, tiền thuê chỉ là tượng trưng, lại có vườn, trông khá sáng sủa. Hôm mới chuyển đến, nhìn lũ trẻ đùa nghịch chạy nhảy khắp phòng khách rộng rãi, Kensuke đã tự nhủ, chẳng mấy chốc chỗ này cũng sẽ trở nên chật chội thôi. Thế nhưng, bây giờ ngôi nhà đó đã trở thành một nơi tối tăm và lạnh lẽo. Trên bàn sưởi* trong phòng khách vẫn còn ngọn ngang bát đĩa và bữa sáng dang dở, xung quanh vương vãi đầy đồ chơi và sách vở của lũ trẻ. Kensuke xếp lại chỗ bát đĩa để mang đi rửa. Khi vận nước ra rửa bát, dòng nước lạnh buốt kia đã ngăn anh lại. Anh quyết định bỏ đấy và đi chợ mất một chút.

Giữa đỉnh điểm của thời kỳ kinh tế bong bóng, Kensuke từ chối không biết bao nhiêu lời mời hợp tác, tiền nong cũng chẳng hề túng thiếu. Nhưng anh không hề có một giây rảnh rỗi trong cả quỹ thời gian lẫn cảm xúc. Ở những công ty nhỏ như nơi anh đang làm việc, mọi công việc bao giờ cũng đổ dồn đến tay những người vừa trẻ khỏe lại cẩn thận, được việc như anh. Ngày xưa giám đốc đã hỗ trợ anh nhiều nên mỗi lần ông đến chấp tay nhờ vả “Ken à, duy nhất lần này, chỉ một lần cuối cùng này thôi! Nhờ cậu đấy!”, anh đều không thể từ chối dù biết rõ cái “lần cuối cùng” đó chỉ là lời chót lưỡi đầu môi. Hôm trước cũng vậy, anh nhận được yêu cầu lái xe chuyển gấp bằng từ núi Phú Sĩ đến Kyuushu. Công việc chỉ có thể mà anh nhận được một khoản lên đến ba trăm ngàn yên ngoài lương cố định. Sau đó anh được rảnh tai vụ này là chuẩn bị cho đám cưới cô con gái một chủ thầu xây dựng nào đó ở Kyuushu, nhưng cũng chẳng thấy ngạc nhiên. Thời thế bây giờ thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, anh cứ tự thuyết phục mình vậy, bởi thời cuộc khi đó đúng là loạn đến thế đấy. Hôm đó, anh đã gọi điện nhờ mẹ vợ đến nhà mình giữa lúc đêm khuya, rồi sau đó đem ba mươi ngàn yên biếu bà coi như tiền tiêu vặt. Bà có vẻ mừng khi nhận số tiền đó, nhưng cũng nói thêm với vẻ mặt ái ngại: “Mẹ thì ổn, nhưng Kensuke à, cha mẹ phải dành thời gian cho con cái, chứ không phải chỉ cho chúng mỗi tiền đâu.” Thực ra, anh đã mua cho đứa con trai lớn Ryosuke một mô hình đồ chơi bằng nhựa, cho con gái lớn Momoko và con út Naosuke một cái bánh kem dâu rất to, nhưng bọn trẻ nhận quà mà chẳng biểu lộ cảm xúc gì, và cũng chẳng lấy làm vui vẻ cho lắm. Đặc biệt là Momoko, con bé vừa ăn bánh vừa nhìn ba nó chăm chặp.

Anh trải chiếc chăn lạnh ngắt ra và nằm xuống. Phải đem chăn đi phơi thôi, anh nghĩ, nhưng lại chẳng biết phải làm việc đó vào lúc

nào. Chăn của bọn trẻ cũng trong tình trạng giống thế này chẳng? Nếu thế thì phải sớm đem đi phơi ngay. Không thể nhờ bà ngoại với cái lưng đau làm việc này được. Hay là mua máy sấy? Chẳng biết quanh đây có chỗ nào người ta bán thứ ấy không nữa? Ngày nghỉ lần tới, anh sẽ đến cửa hàng đồ gia dụng xem thử. À, đúng rồi, gần đây anh có nghe nói đến một cửa hàng gọi là “Sushi băng chuyền” mới mở dưới chân núi Phú Sĩ. Hình như Ryosuke có kể rằng cả lớp nó đều đã đến đó thì phải. Bảo cả lớp đều đã đi thì nghe như thằng bé đang nói dối, nhưng anh cũng không muốn nó cảm thấy xấu hổ vì thua kém bạn bè. Tranh thủ lúc nào đi cửa hàng gia dụng, có lẽ nên ghé qua một lần... nhưng Momoko chắc sẽ không thấy vui. Con bé không thích đồ sống, nếu đến tiệm sushi cũng chẳng có mấy món nó ăn được. Đúng là đến Iroha vẫn hơn.

Nhìn biểu hiện của Momoko, nhiều lúc anh có cảm giác con bé đang ôm trong lòng một mối bất an rất lớn nào đó. Mỗi lần nghĩ đến chuyện con bé cứ thấy bất an như vậy không chỉ vì anh không thể ở nhà hay không thể về với bọn trẻ mỗi ngày mà cả mối lo về sự trưởng thành không có mẹ cũng khiến anh thấy thương con gái vô cùng.

Mà phải ngủ thôi, chiều tối nay sẽ lại phải đi rồi.

Sau mỗi chuyến xe đường dài anh đều thế này. Cơ thể mệt mỏi đến cực độ, nhưng đầu óc lại tỉnh táo đến không sao ngủ được. Chỗ bia uống hồi nãy dường như đã nhạt hết. Kẹp tay giữa hai đùi cho ấm, anh lại nhớ Taeko muốn khóc. Vẫn phải cố ngủ thôi, ít nhất là lúc này.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đi theo dõi người yêu.

Cô còn cho đó là một điều đáng xấu hổ.

Vậy nhưng, giờ Morisaki Aoi không thể nào bỏ ngang được.

Yuuri có lẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được chuyện mình bị ai đó bám theo. Anh lên tàu điện ở Shibuya, khoác trên vai chiếc balo quen thuộc, tay cầm sách đọc. Aoi nhìn anh chăm chăm từ toa tàu bên cạnh. Vẫn là chiếc balo màu xanh navy với những sọc kẻ màu vàng đan vào nhau mà cô đã quen thuộc từ lâu. Từ lớp vải bên ngoài đã sờn bạc nhiều đến cái điệu vắt nghiêng trên vai Yuuri cũng đều thật đáng yêu trong mắt cô. Một góc balo bị rách được anh sửa lại bằng băng keo vải, chai nước nhét bừa vào túi bên hông. Lúc mới quen nhau, Yuuri từng kể với cô chuyện anh vẫn luôn nhớ đến tận giờ mình đã vui sướng như thế nào khi được ba mua cho cái balo ấy thời cấp ba. Vào sinh nhật anh hồi năm ngoái, khi cô đề nghị “Để em mua tặng anh một cái mới làm quà nhé?”, anh đã cười bảo rằng, nó đã thành một phần cơ thể anh mất rồi, vị trí túi để bình nước cũng rất vừa tầm nên anh chẳng bỏ đi được. Vẫn là gương mặt trông như sắp khóc ấy. Riêng chiếc balo của Yuuri thôi, Aoi đã cảm thấy mình có thể kể bao tiếng đồng hồ về nó cũng chưa hết.

Xe điện chật đầy những người đi làm về. Phía trước mặt Yuuri có ghế trống. Anh ngồi xuống, đặt balo lên đầu gối. Tiếp tục đọc sách. Không biết anh ấy đang đọc gì nhỉ? Có phải sách của Dazai Osamu* trước đây anh vẫn hay đọc không? Dạo gần đây hai người không gặp nhau nên cô không biết. Cũng có thể, anh đang đọc một cuốn khác, vì ảnh hưởng từ một người con gái khác không chừng.

Ở ga kế tiếp, một bà lão lên tàu. Khi bà vừa đến đứng trước mặt Yuuri, anh liền không do dự đứng lên nhường ghế. Cho dù cả ngày hôm nay anh đã phải vận động cơ bắp rất nhiều, chắc chắn đã rất mệt mỏi. Bà lão có vẻ mừng, cúi đầu cảm ơn hết lần này đến lần khác. Anh cười và xua xua tay trước mặt. Chắc anh lại đang nói “Không, không sao đâu ạ!”. Bà cụ hơi nghiêng người ra phía trước để bắt chuyện với anh. Yuuri cúi xuống gần bà để nghe, vừa cười vừa trả lời những câu hỏi của bà lão. Anh là thế. Luôn luôn cư xử dịu dàng, ngay cả với người lạ.

Em yêu anh. Yêu nhiều đến mức không chịu đựng nổi.

Giữa toa tàu đông kín người, Aoi cảm thấy muốn khóc, muốn hét lên những lời đó khi nhìn anh từ phía sau.

Ga Sarasa-chou. Sau hơn ba mươi phút đi từ Shibuya, anh xuống tàu. Aoi cũng vội vàng đi theo. Đó là một khu phố cô chưa từng đặt chân tới. Chắc chắn anh không có mối liên quan nào với nơi này, cũng không có bạn bè sống gần đây. Nhưng anh cứ tiến tới mà chẳng tỏ ra do dự hay hoang mang lạc lối gì. Vừa cố gắng giữ khoảng cách, cô vừa nhanh chóng ra khỏi cổng soát vé. Chiếc thẻ suica* đã phát huy tác dụng của nó.

Anh tiếp tục bước nhanh dọc theo khu mua sắm phía trước nhà ga. Đường như cũng không nghĩ có người dõi theo mình nên anh chẳng hề ngoái nhìn trước sau gì cả. Những dãy phố đang tờ náo nhiệt dần trở nên vắng vẻ. Đi qua một đại lộ lớn, ra khỏi con đường chính, lối đi đột nhiên hẹp hơn, người qua đường cũng chẳng có mấy ai. Phút lờ tiếng tim đập dồn dập vì lo lắng anh sẽ quay đầu lại và phát hiện ra mình, Aoi vẫn không rời mắt khỏi bóng lưng của anh. Dẫu sao cô cũng đã đi đến tận đây rồi, dù có xảy ra chuyện gì cô

cũng không quan tâm nữa. Lỡ bị phát hiện thì cứ để lúc đó rồi tính. Lúc đó, cô sẽ nói chuyện với anh. Suy nghĩ ấy khiến cô cảm thấy bình tĩnh lại, thậm chí còn nảy sinh mong muốn bị anh phát hiện ra. Ngược lại, nhìn Yuuri tiếp tục bước tới bằng những bước chân đầy tự tin, không chút mảy may do dự còn khiến cô cảm thấy tức giận.

Tới ngã rẽ vào một cung đường khá hẹp, Yuuri dừng bước, đi vào một cửa hàng. Quán nhậu “ROUGE”. Hàng ký tự màu hồng như thể đang nhảy múa trên tấm biển hiệu màu đen. Dấu nháy trên chữ “G” đã được thay thế bằng hình trái tim. Quán không có cửa sổ mà cô cũng chẳng cần nhòm vào làm gì. Aoi thấy yên tâm phần nào khi nơi anh bước vào không phải căn hộ của một phụ nữ nào đó, mà chỉ là một cửa hàng bình thường. Nhưng nghĩ kĩ lại thì anh ấy không có lý do gì để vào một nơi như vậy. Cũng có thể đây là chỗ làm thêm mới của anh ấy. Nếu vậy thì cô còn có thể yên tâm. Cô chưa từng vào mấy quán kiểu này, nhưng ngoài đội tiếp viên nữ, có vẻ các quán rượu như thế này đều cần cả nhân viên pha chế nữa. Mặc dù cô không dám chắc dáng vẻ của Yuuri khi bước vào có giống nhân viên của quán hay không. Thường thì nhân viên sẽ vào bằng cửa phụ, có lẽ quán này không có cửa nào như thế chẳng?

Phía trước quán rất hẹp, không có chỗ nào để có thể đứng theo dõi. Cơ thể cũng lạnh dần. Aoi vòng hai tay ôm lấy chính mình. Không chỉ vì nhiệt độ ngoài trời, phải đứng theo dõi người yêu ở một nơi như thế này càng khiến cô cảm thấy lạnh hơn. Aoi đành thôi không theo dõi anh đêm nay nữa. Cô chẳng biết làm gì hơn cả. Cảm giác nhói đau xen lẫn nỗi bất an như đâm sâu vào lòng cô trên suốt quãng đường quay lại nhà ga.

Cô bắt đầu nhận thấy những biểu hiện lạ lùng của anh người yêu Yuuri từ khoảng bốn tháng trước. Aoi và Yuuri học khoa kinh tế của cùng trường đại học, cô học năm thứ hai, còn anh năm thứ ba. Cả hai cùng tham gia câu lạc bộ kịch tiếng Anh và quen nhau ở đó.

Dù rất chăm học, Yuuri vẫn tự nhận mình không tự tin ở môn tiếng Anh, đặc biệt là phần phát âm, vì thế mới gia nhập câu lạc bộ. Thực tế, điểm số của anh vẫn cao hơn hẳn Aoi, trong khi cô từng sống Ở Singapore hồi còn nhỏ vì phải theo cha chuyển công tác.

Đầu tháng bảy trước kỳ nghỉ hè, Aoi bắt gặp cái tên Katou Yuuri trong danh sách “sinh viên chưa nộp báo cáo” trên bảng thông báo của khoa. Anh vốn có thành tích học tập rất tốt, quan trọng hơn là rất chăm chỉ, chưa bao giờ có chuyện anh bỏ bài tập như thế này. Những sinh viên năm ba khác hay nghỉ học vì lo đi tìm việc làm, nhưng Yuuri có nguyện vọng trở thành giảng viên nên không cần phải đi tìm việc. Giật mình, Aoi liền gọi ngay cho anh nhưng hình như anh đang trong giờ làm thêm hay sao mà không bắt máy. Cô bèn gửi tin nhắn cho anh. “Này! Anh chưa nộp báo cáo môn Xã hội học II phải không!? Tên anh bị dán trên bảng tin đấy!”

Aoi lo lắng là vậy nhưng mãi đến gần mười hai giờ đêm hôm đó anh mới trả lời cô. Trong khi cô đang ngủ gà gật thì chuông báo tin nhắn vang lên. Cô bật dậy ngay khi nghe tiếng “ding” đầu tiên và mở điện thoại ra.

“Lạ nhỉ, anh có nộp rồi mà.”

Tin nhắn chỉ có vậy. Cô tạm yên tâm dù vẫn cảm thấy có điều gì thiếu thiếu trong mẫu tin ngắn ngủn của anh.

Nhưng một tuần trôi qua, cô lại thấy tên anh còn nguyên trên bảng thông báo vì chưa nộp báo cáo môn Xã hội học II, Aoi đã rất đỗi ngạc nhiên.

“Có chuyện gì vậy? Tên anh lại bị đưa lên bảng thông báo đó. Anh đã xác nhận lại với thầy chưa?”

Lần này anh không trả lời tin nhắn của cô.

Aoi gọi điện cho anh rất nhiều, nhưng mãi đến khuya ngày hôm sau anh mới gọi lại cho cô.

“Này, anh vẫn ổn chứ? Anh chưa nộp báo cáo hả? Hay nộp rồi? Sự thể là thế nào vậy?”

Bị cô hỏi dồn như vậy, anh im lặng hồi lâu.

“Anh làm sao thế?”

“Ừm. Anh nghĩ mình đã nộp rồi, mà cũng có thể là chưa...”

“Này! Rốt cuộc anh bị sao thế hả, Yuuri?” Thường thì cô vẫn chưa bỏ cách gọi “đàn anh Yuuri” trước mặt người khác, nhưng luôn cảm thấy rất vui khi có thể gọi anh là “Yuuri” lúc chỉ có hai người với nhau. Có điều lúc này Aoi chẳng còn tâm trí đâu mà để ý chuyện ấy nữa.

“Trước giờ anh có bao giờ bỏ bài tập đâu? Anh sao vậy? Có chuyện gì ư?”

“Dạo gần đây chỗ làm thêm bận quá nên anh cũng hơi mệt...”

“Anh vẫn ổn chứ?”

“Ừ, xin lỗi em. Anh hơi buồn ngủ, anh sẽ gọi lại sau.”

Yuuri cúp máy trước khi cô kịp hỏi anh sẽ làm gì với bài báo cáo.

Lúc đó, Aoi chợt nhớ ra. Nguyên cả tháng nay, hầu như Yuuri không chủ động gọi điện hay nhắn tin cho cô.

Yuuri là sinh viên nghèo vượt khó.

Cách nói đó có lẽ đã hơi cũ, nhưng cũng không có từ nào miêu tả chính xác hơn về cậu sinh viên được nhận học bổng vẫn cố gắng đi làm thêm để trang trải sinh hoạt phí cùng với khoản tiền chu cấp ít ỏi nhận được từ gia đình.

Khi Yuuri nói muốn học lên đại học, người cha ngư dân của anh đã nói rõ rằng gia đình chỉ có thể trang trải cho anh mỗi tiền học phí. Vì thế giấc mơ của anh là trở thành giáo viên. Vốn Yuuri là người nghiêm túc, thích công việc giảng dạy, hình như anh còn không phải hoàn trả tiền học bổng* nếu có thể trở thành giáo viên.

Bất chấp hoàn cảnh, mà không, có lẽ phải nói chính vì hoàn cảnh đó mà Yuuri lên lớp rất đều. Anh chưa bao giờ nghỉ học trừ khi bị ốm, sách vở ghi chép đầy đủ, học hành chẩn chu. Thành tích của anh ở tất cả các môn hầu như đều ở mức giỏi nên lúc mới quen nhau, anh đã nghiêm khắc nhắc nhở Aoi về việc cô chỉ toàn đăng ký những môn dễ.

Gia đình Yuuri làm nghề cá ở một làng chài ven biển vùng San'in*. Có lần cha anh đã gửi cho nhà Aoi rất nhiều đồ hải sản khô để cảm ơn bữa tối tại nhà cô. Khi mẹ cô gọi điện cảm ơn, ông trả lời điện thoại bằng giọng ngái ngủ vì phải đi ngủ sớm để chuẩn bị cho chuyến cá ngày hôm sau. Mẹ cô vui vẻ nhận xét, ông ấy là người bộc tuệch nhưng có vẻ tốt. Vì thế hai người hẹn hò mà gần như đã là “người trong nhà”.

Tuy vẫn còn hơi sớm nhưng Aoi muốn kết hôn với Yuuri. Cũng chính vì thế, cô đã trao cho Yuuri lần đầu tiên của mình tại phòng anh. Đối với Aoi, đây là lần đầu, còn Yuuri nói rằng thời cấp ba anh đã từng hẹn hò với một cô gái, nhưng có vẻ anh cũng chẳng có nhiều kinh nghiệm cho lắm. Mọi thứ diễn ra hết sức vụng về, anh còn nói “Lần đầu tiên của Aoi à?”.

Thế nhưng, vào tháng ba vừa rồi, cô biết người bạn gái cũ của anh sẽ lên Tokyo làm hộ lý sau khi tốt nghiệp trường trung cấp ở quê nhà.

Kotani Satomi. Cô gái đó có thể là nguyên nhân khiến gần đây Yuuri trở nên kỳ lạ như vậy.

Aoi bắt đầu nảy ra suy nghĩ như thế từ lúc cuối hè, khi anh lấy lý do bận làm thêm để biện minh cho chuyện hai người hầu như không thể gặp được nhau.

Yuuri đã ra ga Tokyo đón Satomi khi cô lên thành phố hồi giữa tháng ba.

Đương nhiên, anh đã nhận được sự đồng ý của Aoi khi làm thế. Cô cũng biết trước đó anh có gặp Satomi ở buổi họp lớp trong thời gian anh về thăm nhà. Việc này cũng được Yuuri báo cho Aoi từ trước, anh còn gọi điện cho cô trên đường quay về từ buổi họp lớp.

“Tối nay anh không cần phải gọi điện cho em cũng được mà.”

Dù đang thở phào nhẹ nhõm, cô vẫn nói ra những lời không thật lòng như thế. Khi anh cho xem cuốn album ảnh tốt nghiệp lúc trước, cô đã nghĩ Satomi là người xinh đẹp nhất trong lớp. Một cô gái cao mảnh khảnh, gương mặt nhỏ nhắn với mái tóc cắt ngắn và cái mũi héch lên rất ưng mắt, vẻ cứng cỏi mạnh mẽ đầy sức hút. Đó là kiểu

con gái trái ngược với một Aoi nhỏ bé với mái tóc mềm màu nâu nhạt thả dài ngang vai. Hình như cô ấy là bạn chơi với Yuuri từ tiểu học.

“Không sao, anh cũng muốn Aoi làm như thế với anh.”

“Vâng.”

“Anh sẽ không làm chuyện em không đồng ý.”

“Em hiểu.”

“Anh chỉ muốn em hiểu cho anh thôi.”

“Em biết mà.” Lòng ngực cô nóng lên. “Sao? Anh vừa nói gì cơ?”

Yuuri vừa lầm bầm nói gì đó cô không nghe rõ.

“Anh nhìn thấy nhiều sao lắm nha.”* Đó là lần đầu tiên anh nói giọng địa phương với cô. Yuuri vốn hay xấu hổ, anh không bao giờ nói chuyện bằng giọng đó trước mặt Aoi.

“Vậy sao?”

“Muốn cho em xem quá. Anh muốn dẫn Aoi đến nơi này.”

“Em cũng thế.” Aoi cũng nói. “Em muốn đến chỗ anh.”

Cô có cảm giác vào khoảnh khắc đó, trái tim hai người dường như hòa làm một. Vì một giây đó, cô đã luôn yên tâm về mối quan hệ của hai người.

Viện dưỡng lão nơi Satomi làm việc tuy cũng thuộc Tokyo nhưng nằm ở tận Nishimata, đi từ Hachioji* vào vẫn còn xa. Có lẽ cô ấy đi một mình thấy không an tâm nên Yuuri mới phải đi đón rồi đưa về tận chỗ làm. Viện dưỡng lão có cả ký túc xá, hình như Satomi sống

ở đó. Aoi cũng thấy thuyết phục với lý do đó. Khi nghe điểm đến là Nishimata, cô đã thầm trút xuống mỗi căng thẳng trong lòng.

Nhưng nghĩ lại thì, tại sao cô ấy lại phải cất công ra tận Tokyo cơ chứ? Ở quê cũng đâu thiếu viện dưỡng lão, vốn dĩ Satomi thi lấy bằng y tá cũng vì muốn chăm sóc bà mình cơ mà. Nếu đã vậy, theo lẽ thường cô ấy sẽ làm ở gần nhà mới đúng chứ?

○ ○ ○

Lựa chọn đến dùng bữa ở Iroha quả là đúng đắn. Lâu lắm rồi Kensuke mới được ngâm mình trong bồn tắm cùng bọn trẻ, anh vừa nằm dài trên tấm chăn ấm áp lấy ra từ máy sấy vừa tùm tùm cười. Bình thường anh phải đi làm đêm, phòng ngủ của Kensuke và mấy đứa trẻ lại khác nhau nhưng khi xếp gọn đồng chăn lại để đem sấy bằng máy sấy, anh thấy cả nhà đúng là nên ngủ chung với nhau. Thành ra mấy cha con chen chúc như cá xếp lớp ngủ trên ba chiếc chăn trải nối nhau.

Khó khăn lắm anh mới xin được một ngày nghỉ vào chủ nhật. Sau khi chấp tay năn nỉ ngược lại ông giám đốc đang năn nỉ mình, rốt cuộc thỉnh cầu của anh cũng được chấp nhận. Đổi lại là ba chuyến xe đêm trong tuần sau, nhưng anh nghĩ cũng đáng. Nhìn các con phấn khích trước mấy cái chăn quay tròn trong máy sấy đã đủ khiến Kensuke thấy hạnh phúc lắm rồi.

Vì đã gọi điện từ trước nên quán Iroha đã phục vụ bốn cha con món hamburger như mong đợi. Vốn chủ quan nghĩ thế nào Momoko và Naosuke cũng sẽ bỏ thừa thức ăn, Kensuke luống cuống khi nhìn lũ trẻ nhanh chóng ăn hết món thịt, chỉ chừa lại cơm. Khi anh gọi

thêm bánh khoai tây chiên Korokke, bọn trẻ tiếp tục gấp như thể đó là một thức gì hiếm lắm.

Hiromi có mặt ở quán dù hôm đó là chủ nhật. Cô dõi theo lũ trẻ bằng ánh mắt có phần lãnh đạm. Nhìn Naosuke loay hoay với món hamburger, cô mang theo dao nĩa đi tới, cắt nó ra thành miếng nhỏ vừa miệng thằng bé. Bọn trẻ nhìn Hiromi chăm chú, chắc vì chúng hiếm khi thấy một người phụ nữ trẻ như cô. Nhìn cô cử động trước mắt, Naosuke bốn tuổi cứ chạm vào bàn tay trắng trẻo mềm mại của cô. Mỗi lần như thế Hiromi lại mỉm cười nhìn lại, khiến Naosuke cúi mặt xuống vì xấu hổ.

Buổi tối, cả gia đình cùng nhau đến tiệm sushi băng chuyền theo yêu cầu của Ryosuke. Kensuke cũng mời cả cha mẹ của Taeko. Hai ông bà có vẻ cũng có nghe qua về nơi này và muốn đến thử một lần nên đã đồng ý ngay. Sau khi đã ăn quá no hamburger trong bữa trưa, bọn trẻ hầu như không đụng đến món sushi và chẳng mấy chốc đã thấy chán nhưng ông bà ngoại lại nhìn quanh một cách thích thú rồi thốt lên, “Lại có một cửa hàng như thế này cơ đấy!”. Cá đánh lên từ cảng Numazu dù gì cũng là nguồn đặc sản dồi dào nên dù là “sushi băng chuyền” nhưng hương vị vẫn khá ngon. Kensuke thấy loại sushi trông như đồ chơi này mà hương vị được như vậy thì cũng không tệ.

Quanh khu vực chân núi Phú Sĩ, ngoài quán sushi còn có những tiệm pachinko* lớn, quán karaoke, quán rượu, thậm chí có cả sàn nhảy. Kensuke cũng chẳng có ý định đến thử những chỗ đó, nhưng nghe nói đám thanh niên Ở công ty anh thường tụ tập ở đây mỗi cuối tuần. Ngay cả một người bận rộn tối ngày với cả việc nhà lẫn

việc công ty như anh cũng cảm nhận được thời đại đang chuyển mình.

Ngồi trên xe trở về nhà, sau khi đã chắc chắn bọn trẻ đều đã ngủ, bà ngoại khẽ lên tiếng, “Sang năm cũng giỗ ba năm của Taeko rồi. Mẹ rất biết ơn vì con đã quan tâm đến ba mẹ, nhưng Kensuke cũng nên tính đến chuyện đi bước nữa đi.” Bà nhỏ nhẹ tiếp tục, “Con không cần lo nghĩ tới ba mẹ. Nếu Kensuke tái hôn và có con, nó cũng sẽ là cháu của chúng ta.”

Kensuke không trả lời. Cha mẹ Taeko cũng không nói gì thêm.

Taeko và Kensuke là bạn học từ thời cấp hai. Nụ hôn đầu của anh vào năm lớp mười một là Taeko, rồi hai người kết hôn khi vừa tốt nghiệp trung học. Họ có Ryosuke trước lễ Thành nhân* không lâu nên Taeko đã hờn dỗi mãi khi không mặc vừa bộ đồ được chuẩn bị cho buổi lễ. Kensuke không biết tới một người con gái nào khác ngoài Taeko. Anh biết Taeko từng hẹn hò với một đàn anh hồi lớp tám, nhưng có lẽ, Kensuke là lần đầu tiên của cô ấy. Một năm trước khi Taeko mất, trong chuyến du lịch Hồng Kông cùng công ty, Kensuke đã một mình bỏ về khách sạn giữa chừng khi nhận ra cả đoàn từ giám đốc trở xuống đang đi tìm chỗ mua vui. Chuyện đó về sau được đem đi kể khắp trong công ty, và đương nhiên cũng có đến tai Taeko. Khi cô đến đưa cơm hộp cho anh đúng lúc Kensuke vắng mặt, vợ giám đốc cùng những nhân viên khác đã trêu chọc cô không ít. “Thì ra vợ yêu của anh ấy là chị Taeko!”. Cô xấu hổ đến nỗi đánh rơi hộp cơm, nhưng gương mặt thì lại bùng lên niềm vui.

Nằm trong chăn ấm, Kensuke vừa nhìn gương mặt các con đang say ngủ vừa suy nghĩ. Đi bước nữa vào lúc này vẫn còn sớm. Các

con anh cần có mẹ, nhưng anh chưa thể chấp nhận người phụ nữ nào khác ngoài Taeko trở thành vợ mình.

Trên điện thoại, ba chỉ dặn “*Sẽ có người của quán cơm Iroha đem đồ ăn tới, mấy đứa ăn xong rồi đi ngủ nhé*”. Ryosuke nghĩ chắc chủ quán sẽ tới, nên khi mở cửa và thấy người phụ nữ trẻ đang đứng trước mặt mình, cậu bé đã rất ngạc nhiên.

“Ba em đã gọi điện cho em chưa?” Người phụ nữ hỏi như đã biết trước.

Ryosuke im lặng gật đầu.

“Em còn nhớ chị chứ? Em có ăn hamburger ở quán Iroha còn gì? Chủ nhật tuần trước ấy?”

“Em nhớ!” Momoko hét lên.

“Vậy sao? Cảm ơn em nhé. Em giỏi lắm.”

“Nao cũng nhớ nữa!”

Người phụ nữ xoa đầu Naosuke một cách vui vẻ.

“Chị vào được chứ?”

Người phụ nữ đem thức ăn mang theo bày lên bàn sưởi mà ba đứa trẻ đang ngồi. Ryosuke có phần căng thẳng khi có người lạ trong nhà, nhưng Momoko và Naosuke dường như không hề cảm nhận được điều đó. Naosuke chưa chi đã trèo vào lòng người phụ nữ. Ryosuke muốn nói “Em không được làm thế”, nhưng lại im lặng. Dù vậy, nhìn những cái hamburger, bánh khoai tây chiên xù korokke và cơm nắm nóng hổi được lấy ra từ trong gói như thể có phép màu, cậu bé liền mau chóng quên ngay những gì vừa nghĩ.

“Có ngon không?”

Cô nhìn ba anh em Ryosuke ăn ngon lành một cách vui mừng. Riêng với Naosuke, cô cắt thức ăn thành từng miếng nhỏ rồi bón cho cậu bé.

“Các em có muốn trà hay súp miso* không? Nếu được thì cho chị mượn bếp làm cho các em nhé?”

Ryosuke gật đầu. Cô liền mở tủ lạnh xem qua một lượt, sau đó nấu cho bọn trẻ món súp miso với củ cải nóng hổi. Mặc dù mùi vị không giống nhưng ngon hơn món súp lúc nào cũng bị nhạt của bà nhiều lắm.

“Các em bao nhiêu tuổi?”

Vừa hỏi cô vừa tủm tỉm cười như thể có gì đó lạ lắm.

Momoko đang ăn dở hamburger ngẩng đầu lên trả lời, “Em tám tuổi, học lớp hai, anh học lớp bốn, còn Naosuke bốn tuổi.”

Naosuke xòe bốn ngón tay nhỏ xíu ra, nói theo, “Bốn tuổi!”.

“Ra vậy. Ngoan lắm!”

Ăn xong, Naosuke vừa thăm dò vẻ mặt của cô vừa chạm vào bàn tay cô.

“Sao lòng bàn tay của lũ trẻ lúc nào cứ dính dính như vậy nhỉ...?” Cô thì thào.

“Chị sẽ ở lại đến lúc nào?” Momoko hỏi.

“Đến bao giờ ư?” Cô bối rối cúi đầu. “Cũng không rõ nữa. Ba các em nói khi nào sẽ về?”

“Có khi đến mai cũng chưa về được.” Ryosuke trả lời.

“Vậy à. Bình thường những lúc như thế này các em sẽ làm thế nào?”

“Bình thường bà sẽ đến.”

“Tối nay bà không đến sao?”

Cả ba cùng gật đầu.

“Chị ơi, chị ở lại luôn đi.” Naosuke quay lại, vòng hai tay ôm lấy cổ cô. “Chị đừng đi.”

“Nhưng mà, chị không biết làm thế này có ổn không...”

“Không sao đâu mà.” Momoko nói.

Người phụ nữ nhìn Ryosuke. Cậu chỉ gật đầu. Dù cố làm ra vẻ miễn cưỡng vì các em, nhưng thực ra cậu cũng muốn cô ở lại. Đêm tối trong một ngôi nhà chỉ toàn trẻ con cũng bất an lắm.

“Vậy, chị sẽ ở đây đến chừng nào ba quay lại nhé?”

“Hoan hô!” Naosuke càng ôm chặt lấy cổ cô hơn, đu lên lòng cô.

Sáng hôm sau, Kensuke vô cùng ngạc nhiên khi bước vào phòng khách nhà mình. Hiromi đang ngủ ở chỗ bàn sưởi. Naosuke nằm bên cạnh, tay ôm chặt lấy cổ cô. Trông cả hai gần bó như thể mẹ và con trai phải xa nhau lâu ngày mới gặp lại Anh bất giác mỉm cười.

○ ○ ○

Khi kỳ học mới bắt đầu vào cuối tháng chín, những người xung quanh bắt đầu nhận ra sự vắng mặt của Yuuri trên lớp. Anh nổi bật vì giờ học nào cũng ngồi đúng cái ghế thứ hai tính từ bên phải đối diện bảng đen rồi cặm cụi ghi chép, nên nghỉ học bị để ý cũng là

chuyện đương nhiên. Aoi cảm thấy rất buồn khi không thể trả lời được lý do khi mấy anh chị cùng câu lạc bộ gắng hỏi.

Sau nhiều đêm mất ngủ vì suy đi nghĩ lại quá nhiều, Aoi đã thử gọi điện đến viện dưỡng lão nơi Satomi làm việc. Cô buộc phải làm thế vì không biết gì khác về Satomi ngoài địa chỉ chỗ làm. Aoi xưng tên mình cùng với tên Yuuri, cả số điện thoại rồi nhờ người nhắn với Satomi nếu có thể hãy gọi lại cho mình.

Cuộc điện thoại từ phía kia đến sau đó một tiếng đồng hồ.

“Tôi là Kotani Satomi”, giọng nói trên điện thoại cũng điềm đạm như những gì Aoi tưởng tượng về cô qua ảnh.

“A, t... tôi là Morisaki Aoi.” Chính cô mới là người chủ động liên lạc, vậy mà giờ lại ấp úng trả lời như thế. Cô đã suy tính rất nhiều, nhưng giờ chỉ còn cách nói thật.

“Xin lỗi nhưng tôi có điều muốn hỏi về Yuuri.”

“Không phải cô mới là người biết rõ về anh ấy hơn sao?”

Câu trả lời từ đầu dây bên kia như nén theo tiếng cười. “Mà thôi, cũng được.” Aoi không hiểu liệu trong giọng nói đó còn có ý gì khác hay không.

Vì Satomi nói vẫn chưa quen với Tokyo, nên ngày hôm sau Aoi đã chủ động đến viện dưỡng lão. Satomi nói trước bữa ăn chiều lúc bốn giờ cô ấy sẽ có chút thời gian nghỉ ngơi. Aoi nhớ ra khi ông cô nhập viện, bữa chiều cũng diễn ra vào lúc bốn giờ.

Aoi mất một tiếng để đi từ nhà đến ga Hachioji. Từ đó, cô phải lên chuyến xe lửa đi Takasaki, một đoàn tàu chạy dầu diesel chỉ có bốn toa. Ngoài cửa sổ, cảnh phố xá và khu dân cư nối tiếp nhau lúc đầu

dần bị màu xanh của cây cối thay thế. Những cánh đồng trải rộng ngút ngàn, cô thấy cả những rặng núi ở tít xa.

Lúc này, Aoi cảm thấy tâm trạng hỗn loạn khi ra khỏi nhà của mình đang dần dịu lại.

Đoàn tàu này sắp xếp theo cụm bốn ghế xoay vào nhau, y như trên một chuyến tàu đường dài đi leo núi hay du lịch. Ngoài Aoi, chỉ có vài vị khách khác trên tàu. Khi cô mở cánh cửa sổ lỏng lẻo kêu lách cách ra, gió bên ngoài ùa vào. Cô áp má lên khung cửa sổ và ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài. Thì ra Satomi làm việc ở một nơi như thế này. Aoi không dám chắc chắn điều gì cho đến khi gặp mặt, nhưng dù đến đây vì theo đuổi Yuuri hay vì công việc hộ lý thì cô ấy cũng thực sự nghiêm túc. Dù mục đích là gì đi nữa, Aoi vẫn cho rằng cô ấy thật đáng nể. Không hiểu sao, còn chưa gặp mặt mà Aoi đã có cảm giác bị cô lấn át. Dù chỉ là thứ áp lực dễ chịu như cơn gió này.

Cô xuống tàu ở ga Hakonegasaki như lời Satomi hướng dẫn, rồi lên xe buýt đưa đón của viện dưỡng lão. Trên xe toàn là người nhà đi thăm viếng người thân và những người cao tuổi. Sau khoảng hai mươi phút ngồi xe buýt, cô đến một viện dưỡng lão lớn đến mức ngạc nhiên, như thể một dinh thự tọa lạc trên cánh đồng trải rộng. Bước qua cánh cửa tự động, cô đặt chân lên một tấm thảm màu hoa hồng thật dày và êm ái, cùng với quây tiếp tân sang trọng như ở khách sạn. Sau khi nói tên Satomi, cô được dẫn vào một căn phòng ngách cạnh văn phòng làm việc. Căn phòng khá đơn giản, chỉ đặt một bộ sofa.

“Xin lỗi vì để cô phải chờ lâu.”

Sau hơn mười lăm phút chờ đợi, Satomi bước vào phòng. “Xin lỗi nhé. Cô đã cắt công đi xa đến thế lại để cô phải chờ lâu.”

Satomi đang đứng trước mặt Aoi trưởng thành và chín chắn hơn rất nhiều so với cô nữ sinh trong bức ảnh tốt nghiệp. Bộ đồng phục hộ lý màu xanh nhạt gồm quần âu cùng áo cổ đứng vẫn đủ tôn lên nét đẹp của cô. Mái tóc dài được búi gọn sau gáy.

“Bắt cô đợi lâu như thế thật ngại quá, nhưng tôi không có nhiều thời gian.”

Giọng cô ấy có vẻ áy náy, những vẫn nghe ra sự tự tin bên trong.

“Tôi mới là người cần xin lỗi.” Aoi vội vàng đứng dậy nói một câu đáp lễ.

“Không, không sao, tôi cũng muốn gặp cô một lần mà.”

“Cảm ơn cô.”

“Nếu cô không phiền, chúng ta ra đằng trước nhé? Ngoài đó chúng tôi có vườn, gọi là công viên cũng được. Mình vừa đi vừa nói chuyện nhỉ? Như vậy thoải mái hơn.”

Khu vườn mà Satomi dẫn tới quả thực rất rộng và được chăm chút kĩ càng. Cô bắt gặp một vài người thân đang đẩy xe lăn cho những cụ già hay nhân viên của viện dưỡng lão rải rác trong khuôn viên. Hai người sóng bước đi giữa quang cảnh đó.

“Cô muốn hỏi về chuyện của tôi và Yuuri phải không?”

“Vâng.”

“Chúng tôi hẹn hò chỉ khoảng nửa năm hồi học lớp mười một. Tôi là người chủ động tỏ tình, sau đó chúng tôi bắt đầu hẹn hò. Nhưng

rồi đến cuối học kỳ ba, Yuuri nói anh ấy muốn tập trung vào chuyện ôn thi, cho nên...”

“VẬY Ạ?” Nói như thế nghĩa là sau khi kỳ thi đại học kết thúc, trở ngại cũng không còn. Liệu họ còn có tình cảm dành cho nhau không?

“Nhưng kỳ thi không phải là lý do, tôi chắc chắn. Có lẽ Yuuri chỉ coi tôi như một cô em gái chơi cùng từ thuở nhỏ mà thôi. Tôi luôn có cảm giác như thế đó. Sau khi kỳ thi kết thúc, chúng tôi cũng không nói đến chuyện tiếp tục.”

Như thể đọc được suy nghĩ của Aoi, Satomi thẳng thắn nói tiếp. Cũng có thể vì cô không có nhiều thời gian.

“Chúng ta ngồi xuống một chút đi.”

Hai người ngồi xuống băng ghế gỗ màu trắng.

“Nhưng...” Aoi dứt khoát mở lời.

“Nhưng?”

“Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ ư?” Satomi mở to mắt. “Bây giờ cũng có gì đâu. Thành thật, chúng tôi gửi tin nhắn cho nhau thôi mà.”

“Có thật không?”

“Tại sao cô lại hỏi chuyện đó?”

Aoi hơi lưỡng lự, rồi kể hết tình hình của Yuuri gần đây. Cô hiểu Satomi đã mở lòng với mình và cũng không muốn làm lãng phí quý thời gian quý giá của cô ấy. Aoi có cảm giác như đang được nói chuyện với một người chị, hay một người bạn vậy.

“Hừm...” Satomi khẽ than sau khi nghe xong. “Lạ thật.”

“Vâng. Có gì đó lạ lắm.”

“Nhưng thực sự không phải do tôi đâu. Gần đây tôi cũng không rảnh. Công việc thực sự rất bận, ra đến Tokyo mà tôi còn chưa có thời gian đi ngắm tháp Tokyo nữa. Trong cả hai mươi ba quận nội thành, tôi cũng chỉ mới đến được Shinjuku. Mà cũng mới có hai lần thôi.”

“Vậy à?”

“Không biết có chuyện gì với Yuuri nhỉ? Không giống cậu ấy ngày thường chút nào.”

“Đúng thế!”

“Cậu ấy rất muốn được học đại học, nên chăm chỉ học hành lắm, không tin nổi là giờ lại bỏ học như thế.”

“Từ hồi cấp ba anh ấy đã như vậy à?”

“Phải... Xin lỗi nhé, sắp đến giờ tôi phải vào làm rồi.”

Satomi vừa nhìn đồng hồ đeo tay vừa đứng dậy.

“À, xin lỗi cô.”

“Tôi sẽ tiễn cô ra cổng.”

Trên đường ra cổng, Satomi chỉ một tòa nhà lớn và giới thiệu, “Đây là khu nhà dành cho những người nằm liệt giường. Đây là nhà ăn. Những người có thể tự ăn được sẽ dùng bữa ở đây.”

Tôi cố gắng lên Tokyo là vì muốn một lần thử làm việc ở nơi có trang bị tốt nhất. Chỗ này là một trong những viện dưỡng lão cao cấp nhất của cả thành phố, chi phí cũng rất đắt đỏ. Đồ ăn thì do đầu

bếp chuyên nghiệp nấu, lại có cả phòng âm nhạc, phòng khiêu vũ, có thể học nhiều thứ ở đây, thật sự giống như đang ở khách sạn ấy.”

“Tuyệt quá nhỉ?”

“Họ liên kết với cả bệnh viện nữa nên chất lượng điều trị hay phục hồi chức năng đều rất tốt. Nhưng, tôi dự định đến một lúc nào đó sẽ về quê. Tôi muốn vận dụng những kỹ năng đã học được ở đây, để làm việc thật tốt tuy chỉ với cơ sở vật chất mức địa phương.”

Lời giải thích của Satomi rất rõ ràng và thuyết phục. Aoi cảm nhận được sự ưu tú của cô qua những lời đó. Nghĩ đến chuyện anh đã từng hẹn hò với một người con gái tốt như thế này càng khiến cô thấy yêu Yuuri hơn.

“Tôi có nghĩ một chút về chuyện vừa rồi.”

“Vâng.”

“Những gì cô vừa kể không giống cách cư xử trước nay của Yuuri chút nào.”

“Đúng thế. Anh ấy vốn là người nghiêm túc mà.”

“Không. Tôi có ý khác khi nói không giống anh ấy bình thường. Bởi vì, nếu là Yuuri, anh ấy sẽ nói thẳng khi có người phụ nữ khác. Yuuri không phải kiểu người đùa giỡn với tình cảm của cô rồi bắt cả hai tay như vậy đâu.”

“Vậy sao...”

“Hơn nữa, dẫu có đang hẹn hò với ai đi chăng nữa, liệu anh ấy có vì chuyện yêu đương nam nữ mà bỏ bê học hành không? Cô cũng biết anh ấy không phải kiểu người đó, đúng không?”

“Cũng phải...”

“Chắc phải có vấn đề gì khác. Một chuyện nghiêm trọng hơn ảnh hưởng sâu sắc đến anh ấy. Như là cha anh ấy ở quê bị bệnh chẳng hạn... cô đã hỏi qua chưa?”

“Tôi đã cố hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nhưng anh ấy không nói. Tôi cũng không nghĩ đó là chuyện gì khiến anh ấy phải giấu giếm.”

“Cô nói đúng. Tôi cũng sẽ thử hỏi xem sao.”

Aoi thấy nhẹ nhõm hơn nếu nguyên nhân không phải vì một người phụ nữ khác. Có điều, nhận ra Satomi hiểu rõ Yuuri đến thế nào khiến cô cảm thấy có chút buồn.

“Tôi đã muốn nói ‘nguyên nhân khiến Yuuri trở nên kỳ lạ chính là tôi’. Thực sự tôi muốn nói vậy đấy.”

Lúc chuẩn bị chia tay, Satomi đã bật cười rồi nhìn về mặt của Aoi dăm dăm. Aoi giật mình. Nói cho cùng thì người con gái này vẫn là bạn gái cũ của người cô yêu chứ không phải bạn của cô.

“Vậy gặp lại cô sau. Nếu cô tìm hiểu được lý do và thấy không có điều gì bất tiện thì báo cho tôi biết nhé.”

Nhưng, nếu có thể cô vẫn muốn làm bạn với người này. Aoi vừa nhìn Satomi vẫy tay chào mình vừa nghĩ.

Sau khi từ Nishimata trở về, cuối cùng Aoi cũng quyết định nói chuyện với cô bạn đại học.

“Chắc vì cô nào đó chứ gì.”

Aoi lấy đồ uống từ quầy nước nơi quán ăn gia đình cô mời bạn tới về bàn thì bắt gặp Miya đang lôi thuốc lá ra từ trong túi xách, bật nắp chiếc zippo, châm lửa rồi nói một cách hết sức thản nhiên. Cô ấy không hút trước mặt ba mẹ, đám con trai hoặc ở chỗ làm thêm,

nhưng mỗi khi ở cùng mấy cô bạn gái là lại tranh thủ châm thuốc không ngừng nghỉ. Aoi thì cho rằng cô bạn mình nghiện thuốc nặng, trong khi Miya vẫn khẳng khẳng bảo rằng mình không hút ở nhà bao giờ nên chẳng hại gì.

Miya tuy không cùng câu lạc bộ nhưng là người bạn thân thiết nhất của cô ở khoa kinh tế. Cô ấy cũng có biết về Yuuri trên lớp và cũng từng được Aoi giới thiệu với anh trong một lần đi uống nước.

“Chuyện đó, mình cảm giác không phải như vậy đâu... Không giống anh ấy gì cả.”

Tuy những lời này là Satomi nói, nhưng Aoi đã được an ủi nhờ đó rất nhiều.

“Người ta chẳng hay nói còn gì, lúc phụ nữ đổi kiểu tóc cũng là lúc đổi luôn cả đàn ông. Nam hay nữ cũng như nhau thôi, khi cuộc sống có biến động cũng là lúc tìm đối tượng khác. Những lúc họ có suy nghĩ ‘muốn thay đổi’ ấy.”

Miya thẳng thừng bác bỏ.

“Mình vẫn nghĩ không phải vậy...” Giọng Aoi nhỏ dần.

“Lần cuối hai người gặp nhau là khi nào?”

Aoi ngược nhìn lên rồi gập ngón tay xuống đếm.

“Nếu tính gặp riêng thì là cách đây ba tuần.”

“Lần cuối anh ta chủ động gọi cho cậu là khi nào?”

Vừa thấy cô chuẩn bị gập ngón tay để đếm tiếp, Miya liền chộp lấy bàn tay cô.

“Nếu lâu đến mức phải đếm nữa thì thôi đi.”

“Nhưng mỗi lần mình gọi anh ấy đều nghe máy mà... trừ lúc làm thêm.”

“Vậy tính trong vòng ba lần Aoi gọi gần đây thì có mấy lần anh ấy gọi lại?”

Aoi thở dài nhìn ra hướng khác.

“Chẳng lẽ là không?”

Aoi không muốn thừa nhận nhưng vẫn gật đầu.

“Aoi có còn nhớ mình đã nói gì trong tiệc chào mừng tân sinh viên hồi mới vào trường, trước khi cậu hẹn hò với Yuuri không?”

Cô miễn cưỡng gật đầu.

“Nhắc lại thử xem?”

“... Đàn ông không bỏ mặc người phụ nữ họ thích quá một tuần. Nếu anh ta không liên lạc lại trong vòng một tuần kể từ lần cuối gặp nhau thì bỏ. Gọi điện cho anh ta ba lần mà anh ta không gọi lại thì bỏ. Với lại...”

“... một tháng không hẹn hò lần nào thì bỏ. Quá đúng với hai người rồi còn gì.”

Aoi nhìn Miya trách móc, “Những gì Miya nói cũng có ý đúng đấy, nhưng tớ thấy nghe Miya nói xong thì chẳng thể yêu đương vô tư được nữa.”

“Vô tư ấy hả?”

“Nào là người quen được thông qua mấy bữa tiệc thì không được chủ động liên lạc, nào là không được tỏ tình trước, toàn là mấy cái chiến lược đâu đâu. Tính toán như thế thì chẳng thích ai một cách

thoải mái được nữa ấy. Có hẹn hò được thì lúc nào cũng lo này lo kia không được yên.”

“Nhưng lúc mọi chuyện đã ổn rồi thì cần phải lo lắng gì nữa đúng không?”

“Cũng đúng.”

“Tại tớ không thể chịu được nếu thấy Aoi hay những đứa con gái khác bị tổn thương. Nếu mình xác định tinh thần trước thì ngay cả lúc chuyện tồi tệ nhất xảy ra thì cũng không bị hoảng loạn, đúng không?”

Không biết là vì ảnh hưởng từ người chị làm nhân viên văn phòng đã sớm hốt được ông anh doanh nhân, hay do từng nhiều lần đi hẹn hò nhóm với mấy anh sinh viên đại học từ lúc còn học trường nữ sinh hồi cấp ba mà lúc nào Miya cũng có vẻ thạo đời khi nói đến chuyện yêu đương. Cậu ấy vốn đã là một mỹ nhân, được nhiều người để ý nữa. Yuuri từng bảo “Không hiểu sao cứ ở trước mặt bạn Miya là anh lại thấy hơi sợ, cảm giác mình đang bị định giá ấy.” Cô nhỏ tuổi hơn, vậy mà anh lại thêm chữ “bạn” khi gọi tên.

“Đàn ông gian xảo lắm, bọn họ không bao giờ chủ động nói chia tay đâu. Toàn dây dưa kéo dài thời gian đến lúc con gái phải tự nói ra thì thôi. Đến lúc con gái hạ quyết tâm rồi thì lại bảo anh đâu có ý đó, ra vẻ níu kéo. Bị đá thì cũng thấy mất sĩ diện mà. Nhưng rồi cũng chẳng thay đổi gì, một thời gian sau bọn họ sẽ nói ‘Thôi mình chia tay đi. Em nói anh mới nhận ra...’. Mình đã chứng kiến rất nhiều đôi như thế rồi. Mình không muốn Aoi cũng bị lừa như thế.”

“Bị lừa cũng được.”

“Hả?”

“Bị lừa cũng được. Tổn thương cũng được. Nếu là Yuuri. Ai nói chia tay trước đối với tớ chỉ là chuyện nhỏ. Với tớ thì thế nào cũng xong. Sĩ diện chẳng là gì hết.”

Miya nhìn Aoi một lúc... ánh mắt của cô đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Tớ hiểu rồi.”

“Hiểu gì cơ?”

“Nếu Aoi yêu Yuuri nhiều như vậy, cứ cố chấp đến phút cuối đi. Có đau khổ cũng được. Không sao đâu. Tớ hiểu rồi. Tớ vẫn sẽ ủng hộ cậu.”

Sống mũi cô cay cay. “Được sao?”

“Được chứ. Cứ tiếp tục chiến đi. Hãy nói hết cảm nhận của Aoi với Yuuri, xác nhận tình cảm của anh ấy đi.”

“Tớ đã hỏi rồi.”

“Vậy thì làm quyết liệt hơn đi. Theo dõi cũng được, hãy làm cách nào đó để xác nhận được chuyện gì đang xảy ra với Yuuri. Cậu chấp nhận tổn thương còn gì?”

Aoi im lặng uống cốc soda chanh. Đã lỡ nói trước mặt Miya là chẳng sợ bị tổn thương, nhưng thật ra trong lòng cô đang vô cùng bất an.

“Theo dõi ấy hả?”

“Ừ. Trước khi tấn công phải thăm dò kẻ địch mà.”

Địch ư? Cậu ấy đang nói đến Yuuri hay người nào khác? Aoi muốn biết, nhưng lại sợ phải hỏi Miya.

Kết quả là sau khi mất thêm nửa tháng do dự, Aoi quyết định theo dõi anh.

○ ○ ○

Khi bị giám đốc hỏi về chuyện đang sống với cô gái ở quán Iroha, Kensuke một mực phủ nhận “Chuyện không như anh nghĩ đâu” khiến ông ngạc nhiên vì vốn nghĩ chuyện đó cũng tốt cho mấy đứa trẻ. Khi bị hỏi thêm “Nhưng có người nhìn thấy Hiromi bước ra từ nhà Ken vào buổi sáng mà”, anh đã không nói gì rồi đi khỏi với vẻ mặt tức giận. Sau đó, bà vợ giám đốc ở phòng bên nghe thấy đã trách, “Anh nói như thế cậu ấy giận là phải. Cậu ấy yêu Taeko như thế cơ mà.”

Trong cái thị trấn nhỏ bé chuyện gì cũng có thể biến thành tin đồn này, chuyện anh với Hiromi bị người ta mang ra bàn tán chỉ là vấn đề thời gian. Dẫu vậy, Kensuke vẫn một mực phủ nhận mạnh mẽ trong lòng rằng không phải như vậy. Cô chỉ là nhân viên quán cơm, thỉnh thoảng tới đưa đồ ăn, còn anh thì luôn trả tiền sòng phẳng. Những khi cô ngủ lại, anh đều không ở nhà. Cũng có lúc Hiromi sẽ đến nấu nướng giúp cha con anh vì cơm quán đắt quá, những lúc như thế anh cũng đều cẩn thận trả đủ tiền thức ăn. Tất nhiên, giữa hai người không hề có quan hệ nam nữ, anh cũng đã giải thích với bên mẹ vợ như thế, dù không dám chắc hai ông bà có thực sự tin hay không.

Thế nhưng, khi bị người khác đặt câu hỏi rằng một người đến nhà nấu đồ ăn cho, đôi lúc lại ngủ lại như thế chẳng phải người đàn bà của anh sao thì Kensuke cũng không biết phản bác kiểu gì. Anh

cũng hiểu nếu Hiromi bị bắt gặp khi ra về vào buổi sáng thì có bị nghi ngờ cũng đành chịu.

Chắc chắn Hiromi cũng phải chịu không ít điều tiếng. Bây giờ chưa có không có nghĩa là sau này cũng sẽ không. Phải nói chuyện trước với cô ấy, Kensuke đã nghĩ như vậy khi ngồi trong xe.

Anh từ chỗ làm về đến nhà đúng lúc cô đang dọn dẹp sau bữa sáng.

“Hôm nay cô không phải đến quán Iroha hả?”

Kensuke nói với Hiromi đang đứng trong bếp.

“Bây giờ thì chưa. Tôi chỉ cần đến trước bữa trưa là được,” cô nhỏ giọng trả lời mà không quay đầu lại.

“Nếu có thời gian, cô có thể ngồi xuống đây một chút được không?”

Hiromi vừa lau tay vào cái tạp dề vừa ngồi xuống bàn sưởi với gương mặt có vẻ khó hiểu. Kensuke nhận ra cái tạp dề cô đang đeo chính là cái trước đây Taeko từng dùng.

“Có chuyện gì ạ?”

“Tôi đang nghĩ, chắc cô cũng bị người ta nói ra nói vào nhiều lắm.”

“Về chuyện gì ạ?”

“... chuyện cô đến nhà tôi. Người ở quán chắc cũng nói này kia nhỉ?”

Có vẻ cuối cùng Hiromi cũng hiểu ra, cô cười.

“Vậy là có đúng không? Biết ngay mà.”

Cô chỉ cười càng tươi hơn mà không nói gì.

“Bọn họ nói sao?”

“Dù họ có nói gì tôi cũng không để tâm đâu.”

“Tôi cũng không. Nhưng cô là phụ nữ, lại còn trẻ, cũng phải nghĩ cho chuyện về sau. Nói sao đây...” Kensuke khó khăn tìm cách dùng từ. “Tôi không biết nói thế nào cho gãy gọn nhưng mà... tôi đang nghĩ xem nên làm thế nào mới phải. Tôi rất biết ơn cô đã chăm sóc lũ trẻ giùm, nhưng cũng không muốn cô gặp phiền phức.”

“Chỉ cần có thể tiếp tục cùng bé Nao, Momo, và Ryo ăn cơm, cùng xem ti vi, cùng ngủ, cùng tắm... như bây giờ là tôi thấy đủ rồi.”

“Cô nói thế nhưng mà...”

“Tôi chỉ muốn được ở cùng lũ trẻ như bây giờ. Cứ như bây giờ.”

Hiromi khoanh hai tay trước ngực rồi ngược nhìn lên Kensuke. Nước mắt bắt đầu dâng lên trong mắt cô.

“Như bây giờ.” Kensuke bần thần lặp lại.

Cứ như bây giờ, không rõ trong lời nói của cô còn có ý gì và hiện anh vẫn còn có một điểm chưa làm rõ. Thực chất, điều anh muốn phân định là mối quan hệ giữa hai người. Kensuke muốn cô hiểu rằng đừng hy vọng quá nhiều về mình. Nhưng mà, anh chẳng thể thẳng thừng nói ra “đừng có nghĩ đến chuyện kết hôn”, cũng chẳng đủ khéo léo để ngầm thể hiện điều đó.

“Thực sự tôi chỉ cần được như thế là đủ rồi, cho nên...”

Cô chấp hai tay trước mặt, thì thầm.

“Nếu cô đã nói đến thế thì thôi.”

Anh đã không thể xác nhận được thái độ của cô, nhưng sau khi nghe cô nói “chỉ muốn được như bây giờ”, Kensuke tự cho đó là một lời khẳng định gián tiếp và kết thúc cuộc nói chuyện. Về sau, hai người cũng không bao giờ nói nhắc thêm gì về chuyện đó nữa.

Sang đầu năm mới, người người trong thị trấn đều biết chuyện giữa Hiromi và Kensuke. Ban đầu, mỗi lần có người hỏi đến hay nói bóng gió về chuyện này, Kensuke còn một mực phủ nhận, nhưng khi anh dần cảm thấy quá phiền phức và chỉ trả lời cho có lệ thì mọi người cũng bớt tò mò hơn. Làn ồn ào nhất là khi họ hàng đến chúc Tết và bắt gặp Hiromi ở nhà anh.

Hiromi đã giữ ý, cô chỉ nói “Tôi nghỉ ở nhà đợt năm mới, có việc gì cứ liên lạc với tôi”, rồi ra về đúng ngày ba mươi. Nhưng mới quá trưa ngày mừng một, Naosuke đã bắt đầu quấy khóc, Momoko cũng bắt đầu chán osechi* và đòi ăn sốt thịt băm. Hết cách, Kensuke đành phải gọi cho cô vào buổi chiều đó. Hiromi vui vẻ đến, lấy thịt bò băm lẫn với thịt lợn không biết đã mua sẵn từ bao giờ ra từ trong tủ lạnh và làm hết món này đến món khác khiến bọn trẻ thích thú.

Sang ngày mừng hai, Kensuke nhìn cảnh họ hàng đến chúc Tết bắt gặp Hiromi rồi quay ra nhìn nhau mà trong lòng thấy vừa phiền vừa lo. Bà ngoại thấy thế liền nhân cơ hội giới thiệu: “Đây là Hiromi, đang giúp chăm sóc các cháu nhà tôi. Con bé là người rất tốt, mong mọi người đối tốt với cô ấy nhé”, thành ra ai cũng biết về Hiromi.

Những người xung quanh chấp nhận chuyện này dễ dàng hơn nhiều so với những gì Kensuke từng nghĩ. Hiromi hòa nhập với thị trấn này, với cộng đồng này nhanh đến mức anh cảm thấy những chuyện mình lo nghĩ bấy lâu nay hóa ra chẳng có ý nghĩa gì. Ở nhà cũng vậy, cô dọn dẹp trong bếp sau khi lũ trẻ đã đến trường buổi

sáng, anh rúc mình trong bàn sưởi xem tivi, khung cảnh cả hai cùng cười vì một chương trình trên ti vi đã trở nên quen thuộc từ khi nào không hay. Bất chấp trong lòng anh vẫn còn hình bóng của Taeko, những đứa trẻ cũng là do Taeko sinh ra, sự hiện diện của Hiromi lại không hề lạc điệu, thật khiến anh cũng thấy kỳ lạ. Kensuke cố tự thuyết phục mình đó là vì giữa hai người không hề tồn tại tình cảm nam nữ.

Thế rồi, vào một ngày cuối tháng hai, trong lúc gió lạnh đang rít từng cơn bên ngoài, sau khi đã làm xong việc nhà rồi cho lũ trẻ đi ngủ, thấy Hiromi cúi húi chuẩn bị về, anh đã đề nghị, “Trời lạnh như thế này mà về chắc vất vả lắm, hay là cô đến ở đây luôn đi?”

“Dạ?” Hiromi ngạc nhiên quay lại, nhưng vì Kensuke vẫn đang dán mắt vào tờ báo trên bàn sưởi nên không thể thấy biểu hiện trên gương mặt cô.

“Thì, tôi đang nghĩ hay là cô sống ở nhà tôi luôn. Cô có thể ngủ cùng Momoko và bọn trẻ, dù có hơi chật một chút.” Anh nói mà không ngẩng đầu lên.

“Tôi hiểu rồi.” Giọng cô vẫn nhỏ nhẹ như thường lệ.

Sau đó, Hiromi dọn dẹp đồ đạc trong căn hộ của mình rồi chuyển hết đến nhà anh. Nói vậy nhưng cô không có nhiều đồ, cũng đã bỏ bớt những thứ đồ điện không dùng đến. Hiromi ở chung phòng với hai đứa nhỏ, còn Ryosuke chuyển sang ngủ cùng ba.

Vài ngày sau khi bắt đầu sống chung, Kensuke bị sốc khi nhận ra Naosuke gọi cô là “mẹ”. Anh quên luôn Hiromi cũng có mặt ở đó mà quát mắng thằng bé, “Không được gọi như thế!”

“Tại sao lại không được?”

Bị người cha ít nói, chẳng mấy khi nổi cơn thịnh nộ như thế mắng, Naosuke vừa khóc lớn vừa hỏi.

“Vì đó không phải mẹ con. Naosuke chỉ có duy nhất một người mẹ, là người đã mất năm kia ấy.”

Bầu không khí trong nhà chùng xuống, căng thẳng trước cơn giận của Kensuke. Anh còn thoáng thấy đứa con trai lớn Ryosuke đang thăm dò nét mặt của Hiromi.

Tối hôm đó, sau khi ánh chùng lữ trẻ đã ngủ, Hiromi đến chỗ Kensuke.

“Tôi xin lỗi.” Cô quỳ ngay ngắn rồi cúi đầu.

“Vì chuyện gì?”

“Không phải Naosuke cho rằng tôi là mẹ của nó đâu. Tôi nghĩ chỉ vì thằng bé muốn có một người để gọi mẹ mà thôi. Có lẽ nó cảm thấy ghen tị với những đứa trẻ khác ở nhà trẻ đều có mẹ.”

“Ừ. Nhưng mà...”

“Tôi hiểu. Tôi đã chủ quan không nhắc nhở nó.”

“Cũng không phải tại cô.”

” Hay là... anh có thể để thằng bé gọi tôi bằng một cách nào đó khác thay vì ‘mẹ’ không? Như là ‘mama’, hay ‘mami’ cũng được. Đương nhiên người mẹ duy nhất của chúng vẫn là chị Taeko, tôi không hề có ý định thay thế vị trí đó. Chỉ là cho bọn trẻ một cách gọi trước mặt những đứa trẻ khác.”

“Ừ...”

“Cách gọi chỉ là cách gọi, không có bất kỳ ý gì khác.”

Kensuke trả lời sau một lúc suy nghĩ. “Cái gì mà mami..., nhà này đâu phải như ở nước ngoài.”

“Tôi xin lỗi. Tôi nói chuyện tự tiện quá.”

Hiromi lại chụm tay lên chiếu, cúi đầu lần nữa rồi buồn bã định rời khỏi phòng ngủ.

“Không phải mami là được.”

Kensuke gọi với theo Hiromi đang rời khỏi căn phòng.

“Sao ạ?”

“Không phải mami là được.”

“Vậy mama thì được ạ?”

“Thì tôi vừa nói rồi còn gì.”

“Cảm ơn anh rất nhiều.”

Hiromi cúi gập người xuống với vẻ mừng rỡ, rồi kéo cánh cửa đóng lại.

Thật là, chỉ mỗi cách gọi thôi mà cô ta phải tốn bao công sức như thế, Kensuke thấy cô đúng là muốn được gọi là mẹ, mặc dù không có vẻ gì là có ý xấu. Cả kiểu cách cúi đầu như thế nữa, vẫn còn trẻ dại quá.

Sau đó bọn trẻ bắt đầu gọi Hiromi là “mama”.

Ảnh hưởng từ sự có mặt của Hiromi trong ngôi nhà không chỉ thể hiện ở chuyện nấu nướng dọn dẹp. Điều rõ ràng nhất nằm ở những tin tức cô thu được. Một Ryosuke ít nói lại là thủ lĩnh ở trường, hay anh không phải lo lắng vì Momoko nổi loạn là điều hết sức bình thường ở các cô bé tầm tuổi này, những câu chuyện đó nhẹ nhàng

đến với ngôi nhà này thông qua Hiromi. Nhờ đó mà Kensuke mới nhận ra từ sau khi Taeko mất, cha con anh đã đơn độc xoay xở đến thế nào.

“Để cô ấy làm vợ sau của con cũng tốt.” Mẹ vợ vừa gấp quần áo của lũ trẻ vừa nói với anh trong lúc Hiromi không có mặt vì phải đi làm ở quán. “Vừa tốt người, vừa được mấy đứa trẻ quý. Có điều mẹ thấy cô ấy chẳng có ý thức tranh giành gì cả.”

“Tranh giành?”

Những lúc bà ngoại ngồi kể lể như thế này Kensuke thường chỉ nghe có một tai. Hiếm khi anh hỏi lại.

“Mẹ nói tranh giành là sao ạ?”

“Nói thế nào nhỉ? Cũng khó giải thích đấy. Thực ra cha mẹ có nói muốn con lấy vợ hai về, nhưng lỡ người ta đến thật thì cũng nghĩ ngại nhiều lắm. Mẹ là mẹ của Taeko mà. Nhưng cô ấy lại không khiến chúng ta có suy nghĩ như vậy. Phải nói sao nhỉ. Hình như cô ấy chẳng có cái gọi là ý kiến cá nhân, mẹ nói gì cũng vâng, vâng rồi nghe theo chứ không hề nói bản thân mình muốn làm thế này thế kia.”

“Con chẳng hiểu mẹ đang nói gì nữa.”

Mẹ vợ anh cũng cười một mình, “Mẹ cũng không hiểu. Mà có khi người như thế lại hợp để làm vợ hai hơn ấy chứ.”

“Con đã nói nhiều lần rồi, con không nghĩ đến chuyện đi bước nữa, Hiromi cũng biết thế.”

“Con lại nói thế nữa rồi. Thân con gái mà sống cùng một người đàn ông, chăm con cho người ta thì chính là làm vợ hai chứ còn gì

nữa. Con cũng phải nghĩ cho cảm giác của Hiromi một chút chứ.”

Tuy làm ra vẻ thờ dài trách móc, nhưng Kensuke có thể nhận ra bà đang thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi, lời khẳng định giữa hai người không hề có quan hệ nam nữ đã không còn đúng đến phút cuối.

Mùa hè năm đó, một lá thư được gửi tới tay Kensuke. Lá thư báo rằng ba Kensuke là ông Mochizuki Michio đã qua đời tại một bệnh viện ở Touhoku*. Người gửi chắc là nhân viên của bệnh viện nhưng hình như ban đầu ông Michio đã không nói tên thật của mình. Ông không muốn làm phiền đến gia đình nên đến tận lúc hấp hối vẫn nói là không cần liên lạc với ai trong khi ông vẫn còn sống, chỉ nhờ báo cho Kensuke sau khi ông đã qua đời, báo gửi hài cốt và đồ đạc của ông qua đường bưu điện và mong anh nhận lấy thôi. Lá thư được gửi tới địa chỉ cũ của Kensuke, qua ủy ban thị trấn rồi mới chuyển tiếp tới đây

“Con cứ để vậy có được không?”

Kensuke nói với mẹ vợ rồi ném lá thư đi. Hiromi đang rửa bát trong bếp, chỗ đó có thể nghe được cuộc nói chuyện của hai người bên ngoài.

“Mẹ hiểu cảm giác của Kensuke. Nhưng dù gì lá thư này cũng đi vòng qua ủy ban rồi, mình bỏ mặc không làm gì thì cũng không hay. Đến cả tro cốt của cha mình mà cũng không nhận lấy thì...”

“Nhưng ông ta bỏ đi từ hồi con còn học cấp hai, cũng chẳng liên lạc lấy một lần.”

“Chuyện đó nên nhịn thì hơn. Con cũng phải nghĩ cho các con nữa chứ.”

“Tại sao? Chuyện này thì có liên quan gì đến bọn trẻ?”

“Chuyện nhỏ nhất đến đâu cũng đừng để bị đồn đại ra ngoài thì hơn. Nên nghĩ cho con trẻ.”

“Con không cần làm gì phức tạp, cứ nhận về rồi đưa vào mộ là được. Rồi cũng quên đi ngay thôi. Nhé, cứ nên nhin một chút đi, Kensuke.” Bà nói thêm với Kensuke đang im lặng rồi ra về.

Trong khi anh nằm trước ti vi định ôm mỗi bọc dọc đi ngủ thì Hiromi pha một tách trà nóng mang tới.

“Em nghĩ sao?”

Hiromi im lặng ngồi xuống cạnh Kensuke.

“Ông ta ra ngoài làm ăn xa. Một, hai năm đầu còn có liên lạc nhưng về sau thì bất tăm luôn. Anh không biết mẹ anh đã khóc nhiều đến thế nào. Ông ta là người như thế đấy. Vậy mà đến tận lúc qua đời mẹ anh vẫn không ngừng lo lắng cho kẻ đó...”

Hiromi vén chỗ tóc lòa xòa hai bên thái dương bằng bàn tay vẫn còn ướt vì vừa rửa bát rồi như quyết ý, cô bắt đầu nói.

“... Ngày xưa, gần nhà em có một khu tập trung toàn những người đi làm ăn xa. Ông chủ quán rượu gần đó có cho sửa lại một phần của quán thành quán rượu đứng.”

“Quán rượu đứng?”

“Là chỗ người ta đứng uống rượu. Giá cũng không rẻ, nhưng vì không còn chỗ nào khác để đi, họ đều đến đó uống vào ngày nghỉ. Số tiền ít ỏi còn lại sau khi gửi về nhà đều bị họ đổ vào quán cả. Em ghét phải đi qua đó. Bởi vì bọn họ lúc nào cũng ồn ào, còn hay chòng ghẹo con gái nhà người ta nữa.”

“VẬY Ạ?”

Kensuke phụ họa mà không hiểu thực ra Hiromi đang có ý gì.

“Nhưng có thể đấy không phải lý do thực sự khiến em ghét họ. Mỗi khi nhìn những người đó, em lại nhận thấy thế. Ở họ có cái gì đó đáng sợ, và cũng đáng buồn nữa.”

“Cái gì đáng sợ?”

“Chà, như thế nào nhỉ? Lúc em lớn hơn Momo tầm một hay hai tuổi, em hay bị sai đi qua chỗ đó vào buổi chiều. Một lần đi ngang, em thấy có vụ cãi nhau, một người bị đánh đuổi ra khỏi quán. Lúc bị đẩy ra trước cửa, tiền xu trong túi người đó bị rơi vung ra đường, ông ta cúi xuống nhặt lên từng đồng một. Em muốn giúp ông ta nên đến gần thì ông ta ngược lên và chửi ‘con điếm’”.

“Thế thì đúng là sợ thật.”

Nếu Momoko gặp phải chuyện như thế, Kensuke tưởng tượng chắc mình sẽ đau lòng đến thế nào.

Hiromi lắc đầu, “Còn hơn cả sợ nữa...”

Hai người im lặng uống trà. Một lát sau, Hiromi mở miệng, “Có lẽ, điều em sợ nhất là phải nhìn thẳng vào sự cô độc của những con người ấy.”

“...”

“Anh không định nhận tro cốt người ta chuyển đến như mẹ vợ anh nói sao? Hay để em đi thay. Nếu không làm thế, sẽ có lúc anh Kensuke thấy hối hận mất.”

“...Anh hiểu rồi.”

Kensuke miễn cưỡng lắm lắm, dù anh cảm thấy cả mẹ vợ lẫn Hiromi đều chưa thuyết phục được mình.

Hiromi bật cười.

“Sao hả?”

“Em vừa nhớ ra là sau hôm đó em đã bắt đầu có kinh nguyệt.”

Anh chậm chậm vươn tay ra ôm lấy Hiromi. Cô cũng không phản đối. Kensuke có thể thấy đôi môi đang run lên bên dưới mình, nhưng đến tận cuối cùng, Kensuke cũng không hề chạm đôi môi ấy.

“Em là người ở đâu?”

Khi chuyện đã xong, lần đầu tiên Kensuke hỏi về xuất thân cô.

Hiromi ngập ngừng. “... Kanagawa ạ.”

“Quả nhiên là người thành phố.”

‘Không phải thế. Kanagawa cũng có vùng nông thôn mà.’

“Nhưng em không nói giọng địa phương mà?”

“Em đã sửa...”

Vừa nói chuyện, Kensuke vừa cảm thấy cảm giác tê cứng luôn trói buộc cơ thể mình từ khi Taeko mất lần đầu tiên đã được cởi bỏ.

Từ ngày đó cho đến lúc Hiromi rời khỏi, thỉnh thoảng Kensuke vẫn ôm cô, vào những đêm khuya bên bàn sưởi những lúc bọn trẻ đã ngủ say, hay vào buổi sáng ở nhà bếp lúc chúng đã đi học. Hiromi chấp nhận anh một cách thụ động. Dù những chuyện như thế đã diễn ra bao nhiêu lần, họ vẫn chưa bao giờ môi chạm môi. Kensuke luôn cho rằng đôi môi ấy thật đẹp, dù chưa bao giờ nghĩ sẽ nói ra.

Sau gần hai tuần đi theo Yuuri, Aoi khẳng định được là anh thực sự bận làm thêm, và một tuần anh sẽ ghé qua quán Rouge đều đặn ba lần. Sáng sớm anh làm công việc lao công cho tòa nhà, buổi trưa tiếp tục làm ở quán cơm hộp, đến tối lại đi phân luồng giao thông ở công trường. Ngoài những lúc làm việc, anh đều đến quán Rouge. Đừng nói đến chuyện lên lớp, cơ thể anh chịu được cường độ làm việc như thế đã hết sức khó tin rồi.

Sau một thời gian dài mới liên lạc, hai người hẹn gặp nhau ở cửa hàng đồ ăn nhanh gần trường. Thực ra, cô còn muốn đi xem phim, nhưng anh lại viện cớ “Anh bận lắm” để từ chối.

Hai người chỉ mua chút đồ uống rồi ngồi xuống đối diện nhau. Aoi thấy đói, nhưng vì Yuuri chỉ gọi một phần coca rẻ nhất, nên cô đành chọn giống anh. Đương nhiên, ai trả tiền người nấy.

Cô đã có thể ngồi đối diện người con trai mình luôn dõi theo từ phía sau hay nhìn nghiêng từ một phía.

Suy nghĩ trong Aoi như “đậm” dần. Trong lúc cô dõi theo anh, bao lần vẽ đi vẽ lại hình ảnh của anh trong đầu, thì anh lại lơ đãng nhìn đi đâu xa. Nhưng Yuuri đang ngồi trước mặt cô lại có đường nét gương mặt rất rõ ràng. Màu da đó cũng thật đậm nét. Từng phần từng phần tạo nên Yuuri đều rất sắc nét. Chỉ mình Aoi thấy, tại một nơi không có cô.

“Có chuyện gì thế?”

Aoi đang nhìn anh chăm chăm nên Yuuri ngẩng đầu từ cốc coca đang uống dở lên nhìn cô rồi hỏi.

“Không, không có... Mà không, có đấy.”

“Em sao vậy?” Yuuri bật cười. “Có hay không?”

“... Bài báo cáo ổn chứ?”

“Lúc trước anh cũng bảo với em rồi mà. Mà có trượt môn đó anh vẫn đủ điểm học trình.”

Ngay từ hồi năm nhất, năm hai anh đã chăm chỉ đi học nhiều môn ngoài chuyên ngành nên có lẽ không sao thật.

“Dạo này anh làm sao vậy? Chẳng thấy liên lạc gì làm em lo lắng.”

“Cái đó anh cũng giải thích rồi mà.” Giọng anh bắt đầu mất kiên nhẫn. “Anh bận làm thêm.”

“Chỉ thế thôi? Thực sự chỉ có thế thôi?”

“Chỉ thế thôi... Ngoài ra còn có thể có gì nữa.”

Aoi dứt khoát nói, “Anh thích người khác rồi chẳng hạn.”

“Không không không!” Yuuri xua tay phủ nhận. “Anh đã bận đến thế này rồi, làm gì có thời gian rảnh cho mấy chuyện đó?”

“Thật chứ?”

“Anh làm việc chăm chỉ như thế này mà lại bị nghi ngờ cơ đấy,” anh đột nhiên quay sang cười hề hề lãng chuyện. Cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm như thế trên gương mặt anh.

“Vậy cửa tiệm đó là sao?”

“Quán rượu Rouge, ga Sarasa-chou.”

Anh vội thu lại điệu cười.

“Em, em biết hết, chuyện anh qua lại chỗ đó.”

“Làm sao em biết?”

Rõ ràng cô không thể thừa nhận mình đã theo dõi anh.

“Em có nghe nói.”

“Từ ai?”

“Từ ai mà chẳng được.”

“Anh không nói chuyện này với bất kỳ ai cả.”

“Có người thấy anh qua lại chỗ đó.” Cô nói dối. “Quan trọng là, em đang hỏi anh tại sao đến chỗ đó cơ mà.”

Yuuri bắt đầu cắn móng tay. Gương mặt anh đang nhìn cô, nhưng ánh mắt lại không tập trung vào Aoi mà mông lung ở một điểm nào đó ở tít xa.

“Chuyện đó anh không nói được.”

“Tại sao?”

“Có nhiều lý do lắm.”

“Chuyện gì mà anh phải giấu em? Chuyện gì không thể nói ra được?” Aoi hoang mang dò hỏi. “Nếu anh thấy sự hiện diện của em là phiền phức, anh cứ nói cho dứt khoát. Bảo rằng ‘Anh muốn chia tay’ là xong.”

“Chuyện đó...”

“Nếu anh đã phải giấu giếm như thế này thì làm thế không tốt hơn sao.”

Yuuri do dự một lúc.

“Đây không phải việc mờ ám đến mức không thể nói với Aoi đâu. Chẳng qua bây giờ anh chưa nói ra được. Nhưng mà nhất định đến một lúc nào đó anh sẽ kể cho em nghe.”

“Thật không?”

“Thật. Anh hứa.”

“Vây, anh dẫn em đến đó một lần đi. Em cũng chưa đến những chỗ như thế bao giờ, coi như đi để học tập một chút về xã hội vậy.” Cô cố gắng nói bằng giọng tươi tỉnh nhất.

“Chuyện đó thì không được.”

“Tại sao?”

“Đấy không phải là chỗ Aoi nên đến.”

“Vây à?” Anh tưởng nói như thế thì cô sẽ dụi đi sao? “Dạo gần đây anh không lên lớp cũng vì lý do này phải không?”

“Đến những chỗ như thế tốn khá nhiều tiền, nên anh mới tìm thêm việc để làm.”

Đột nhiên Yuuri bật cười với như thể tự trào phúng. Aoi chợt thoáng thấy nét trưởng thành trên gương mặt anh. Gương mặt đó như cho cô hay anh đang học được thêm nhiều điều ở những chỗ cô không hề hay biết.

“Tại sao anh phải cố gắng đến thế?”

“Vì đối với anh nó rất quan trọng, anh chỉ có thể nói vậy.”

“Ra vậy.”

“Nhưng anh sẽ không khiến Aoi phải đau lòng, em yên tâm đi.”

Cô đã không thể cho Yuuri biết rằng, vốn dĩ anh đã khiến cho cô đủ đau lòng rồi. Đó mới là chuyện khiến Aoi thấy buồn hơn cả.

○ ○ ○

Khi bé út Naosuke từ trường về đến nhà, cửa đang khóa. Hiromi vẫn tiếp tục làm ở quán Iroha nên cậu bé cũng không lấy làm lạ. Cậu dùng chìa khóa của mình mở cửa bước vào nhà. Khi cậu bắt đầu nghĩ không khí trong phòng có gì đó hơi khác thì nhận ra chiếc chăn phủ quanh bàn sưởi đã được dọn đi. Cậu bé thầm nghĩ cũng đã đến mùa xuân rồi. Trên chiếc bàn sưởi đã không còn hơi nóng, đặt sẵn tờ giấy nhắn cùng một đĩa thức ăn. Bằng nét chữ nguệch ngoạc quen thuộc, Hiromi ghi: *“Con ăn cơm tối ở nhà bà nhé. Cô đã dọn bà rồi. Gặp lại con sau?”* Trên đĩa là món bánh mì rán sợi rắc đường.

“Chẳng ra gì!” Cậu căn nhắc bằng cách nói vừa mới nhớ được, nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống bàn sưởi ăn. Naosuke bất giác nhìn quanh. Sao thế nhỉ? Không chỉ riêng bàn sưởi, cả căn phòng trông trống trải hơn bình thường. Đột nhiên, cậu bé cảm thấy bất an muốn khóc. Cậu chưa từng cảm thấy bất an đến thế này. Chưa bao giờ, kể từ khi Hiromi đến...

“Chẳng qua là tại mình phải ăn cái thứ bánh mì chẳng ra gì này thôi.” Cậu kết luận. “Nhanh sang chỗ bà để bảo bà mua kẹo cho mới được.”

Cậu ném miếng bánh mì đi, phủi đường dính trên lòng bàn tay rồi đứng dậy. Đám đường nhanh chóng bị phủi hết, bàn tay lại sạch

ting. Bởi chẳng hiểu tại sao, bàn tay đó cũng không hề dính dính chút nào.

Đến tối, Hiromi vẫn không quay lại. Hóa ra cô đã bỏ việc ở quán Iroha từ lâu. Số quần áo ít ỏi và một trăm nghìn yên được rút ra từ tài khoản của Kensuke cũng không còn.

Sự vắng mặt của cô trong ngôi nhà ngược lại càng khiến Kensuke nghĩ về Hiromi nhiều hơn. Anh nghĩ đến cô cả những lúc chạy bộ một mình, lúc ăn cơm ở chỗ làm hay lúc ngồi nghe giọng hát dờ tẻ của mấy cậu đồng nghiệp khi cùng đi hát karaoke. Năm ngoái, Naosuke vào cấp một, cậu cả lên cấp hai. Momoko cũng có kinh nguyệt lần đầu tiên trong khoảng thời gian đó. Hiromi vô cùng vui mừng, cô làm xôi đậu đỏ và còn nướng nguyên cả con cá tráp ăn mừng. Trước sự chúc mừng đầy quan tâm của Hiromi, Momoko xấu hổ không chịu ra khỏi phòng. Nhưng Kensuke đã rất vui. Cuối cùng các con cũng đã trưởng thành, mọi chuyện trong nhà dần đi đến giai đoạn ổn định.

Rốt cuộc, không ai biết lý do Hiromi bỏ đi. Với lại, trong nhà cũng không ai nói với nhau về chuyện đó, có thể bà ngoại hay bọn trẻ biết chút gì đó nhưng Kensuke cũng không có ý định hỏi. Dường như mọi người đều tránh né nói đến chuyện đó.

Kensuke cho rằng cô là một phụ nữ kỳ lạ. Dường như ngay từ đầu cô đến nhà anh chỉ để làm mẹ của đám trẻ. Đúng là giữa anh và cô ấy đã có quan hệ nam nữ, nhưng chẳng qua vì cô là một người đàn bà, còn anh là đàn ông, ở chung với nhau lâu ngày nên mới thế. Không hiểu sao anh cảm thấy ngay từ đầu cả hai đã biết trước chuyện này. Cô yêu lũ trẻ, chứ không phải anh. Yêu rất rất nhiều. Bằng chứng là cô chỉ coi trọng chuyện bọn trẻ gọi mình là “mama”,

chứ không hề tỏ ra để tâm chút nào với việc có được gọi là “vợ” hay không. Khi được giới thiệu với những người khác là “người giúp chăm sóc bọn trẻ” hay “người giúp việc nhà”, cô cũng không nói gì. Quả là một người phụ nữ kỳ lạ. Nhưng thực sự cả anh và các con cần có một người như Hiromi bên cạnh.

Thì thầm câu “Cảm ơn”, Kensuke vừa lái xe vừa khẽ rơi chút nước mắt. Đó cũng là lần duy nhất.

Sau khi những giọt nước mắt ngừng rơi, Kensuke đã quên Hiromi. Anh coi đó là tấm vé giúp mình xóa đi cảm giác tội lỗi. Ban đầu những đứa trẻ không chấp nhận được sự vắng mặt của Hiromi, nhưng rồi ký ức về cô cũng dần phai nhạt như thể xé đi một tờ giấy mỏng. Hai năm sau đó, Kensuke được người họ hàng của mẹ vợ giới thiệu đi xem mặt với một người phụ nữ và nhanh chóng kết hôn.

○ ○ ○

“Cháu là sinh viên à?”

Ngồi trên chiếc ghế đầu vừa cao vừa bấp bênh, Aoi căng thẳng gật đầu. Chủ nhân của câu hỏi ngồi sau quầy thanh toán, bà mặc tạp dề và đội chiếc khăn tam giác, đang cúi húi đun nấu thứ gì đó không rõ.

“Vâng, sinh viên năm thứ hai đại học Tounan ạ.”

“Một sinh viên ưu tú đấy. Cháu làm việc ở một nơi như chỗ chúng tôi đây có ổn không?”

Mặc dù Aoi nhỏ tuổi hơn rất nhiều nhưng người phụ nữ vẫn nói chuyện với cô rất lịch sự.

“Cháu muốn tranh thủ trải nghiệm thật nhiều khi còn là sinh viên để tích lũy kinh nghiệm ạ.”

Chính bản thân cô cũng không hiểu chuyện này rồi sẽ đi đến đâu. Kể cả có được nhận sau cuộc phỏng vấn, cô cũng không thể chạm mặt Yuuri ở đây. Nhưng cô cũng không thể ngồi yên chẳng làm gì. Ít nhất, cô muốn biết bên trong quán Rouge như thế nào, nên khi thấy tờ thông báo tuyển người dán trên cửa kính, cô liền thử ứng tuyển.

“Kinh nghiệm.” Người phụ nữ ngẩng đầu, khẽ cong đôi môi đầy “Kinh nghiệm ư?”

Người phụ nữ chỉ nhắc lại hai từ đó, nhưng Am có thể nghe ra một chút quan tâm vừa lơ mơ cảm nhận được thái độ giễu cợt đằng sau.

“Vâng. Bất cứ thứ gì cũng có thể trở thành kinh nghiệm ạ.”

“Nhà cháu Ở đâu?”

“Dạ, Ở Kanae-chou ạ.”

“Cháu sống ở chỗ khá tốt đấy.”

“Vâng, cháu vẫn đang ở cùng ba mẹ.” Tờ lý lịch cô nộp lúc đầu vẫn đang nằm trên quầy thanh toán chưa hề được nhìn đến.

“Cháu có ghi trong sơ yếu lý lịch rồi ạ.”

Người phụ nữ chỉ liếc qua tờ giấy mà chẳng buồn sờ đến. “Cháu đã nói chuyện với ba mẹ chưa? Về chuyện cháu muốn làm việc ở đây?”

“Không có vấn đề gì ạ.”

“Thật chứ?”

Người phụ nữ hơi nghiêng đầu. Khi làm vậy, đột nhiên trông bà trẻ ra đến chục tuổi. Dù có lẽ tuổi thật của bà cũng ngang với mẹ Aoi, nhưng nếu đứng cạnh Yuuri cũng không có quá nhiều khác biệt.

“Vâng.”

“Cháu không thành thật rồi.”

Người phụ nữ mỉm cười. Một lần nữa, Aoi bị làm cho giật mình.

“Cháu không nói dối!”

Đó là một lời nói dối. Cô chưa hề nói với ba mẹ về chuyện này.

“Thực ra đã đến làm ở quán chúng tôi thì đằng nào cũng như nhau cả thôi.”

Người phụ nữ đóng đóng mở mở cánh cửa tủ lạnh, mở vung rồi lại đập vung nồi trên bếp ga, vận động không ngừng nghỉ.

“Quán chỉ có mình cô ạ?”

“Phải. Trước đây tôi làm cùng với một em gái nữa tên là Tomomi. Nhưng hồi hè mẹ cô ấy ở quê ngã bệnh... Thường cứ đến hè là sức khỏe những người lớn tuổi lại kém đi. Máy cô bé đó thường bỏ việc vào mùa hè... Từ đó, tôi cứ luôn tìm người thay thế.”

“Thưa... cô chủ quán đã bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

“Cô chủ quán? Ý cháu là tôi?”

“À, vâng.”

Người phụ nữ cười. “Cứ gọi tôi là ‘mama’. Xem nào, tôi đã bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Chắc là bốn bảy, vì năm sau là năm tuổi của tôi mà.”

Im lặng một lúc, người phụ nữ tiếp tục thái thứ gì đó.

“Cô đang làm gì vậy ạ?” Aoi không chịu được sự im lặng đó nữa nên lên tiếng hỏi.

“Salad khoai tây.” Người phụ nữ đưa một miếng dưa chuột vừa thái lên miệng. “Cháu ăn thử một chút chứ?”

Món salad khoai tây được dọn ra trên chiếc đĩa nhỏ, cùng một đôi đũa sơn đỏ. Món salad khoai tây có dưa chuột và jam bông, trông bề ngoài không khác gì những món salad thông thường, nhưng màu đỏ của đôi đũa khiến người ta thấy chói mắt. Chỉ thế thôi, cô đã bị sự hấp dẫn nơi người phụ nữ này áp đảo mất rồi.

“Cháu xin phép.”

Khi đưa miếng salad vào miệng, Aoi cảm nhận một vị ngon khác hẳn so với món salad do mẹ cô làm. Đây là tay nghề của dân chuyên nghiệp ư?

“Ngon lắm ạ.”

“Cảm ơn. Tôi có cho vào một tí xíu tỏi nghiền nhỏ. Dưa chuột được ướp qua muối trước khi trộn. Ngoài ra, tôi không cho hành và cà rốt. Táo cũng không. Đàn ông thường không thích mấy thứ đó.”

“Vậy ạ?”

“Riêng khoản khẩu vị, đàn ông đến tuổi nào cũng vẫn y như hồi còn nhỏ.”

“Ngày nào cô cũng làm salad khoai tây ạ?”

“Phải. Thức ăn có thể khác nhau tùy ngày, nhưng nhất định phải có salad khoai tây và thịt tẩm bột chiên. Quán còn phục vụ cả mì xào

yaki udon nữa. Đây là thực đơn nổi tiếng của chúng tôi.”

“Cô làm món thịt hầm bột chiên ở đây ạ?”

“Không. Làm đồ chiên rán ở đây thì quán thì sẽ bẩn lắm, nên tôi sẽ chỉ lựa chọn loại thịt và độ dày rồi nhờ cửa hàng thịt gần đây làm sẵn để chiều đến lấy.”

“Như vậy thì không thể gọi là đồ ăn do quán làm, đúng không ạ?”

Người phụ nữ nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói “Đúng thế.” Bà gục gặc rồi đột nhiên cười phá lên. Trong một thoáng, trông bà giống như một đứa trẻ.

Sau khi dùng ni lông bọc kín bát salad đã đầy ụ rồi bỏ vào tủ lạnh, người phụ nữ quay lại.

“Để xem nào.”

Dáng vẻ của bà khi đeo chiếc tạp dề không khác mấy so với mẹ Aoi, nhưng đằng sau lại là chiếc váy hở lưng màu xám nhạt. Aoi đỏ mặt khi ánh mắt bắt gặp vòng ba của người phụ nữ lắc qua lắc lại lúc chủ nhân của nó cúi mình cúi húi chỗ tủ lạnh.

“Xin lỗi đã bắt cháu chờ.”

“Không sao đâu ạ.”

Người phụ nữ vừa tháo bỏ tạp dề và chiếc khăn trên đầu vừa vòng qua quầy thanh toán để ngồi xuống cạnh Aoi. Khi tháo chiếc khăn ra, mái tóc dài của bà từ từ xổ xuống vai. Sau khi lịch thiệp vắn nó lên, đột nhiên nét nữ tính nơi bà trở nên rõ ràng hơn. Bà chống khuỷu tay lên bàn, nhìn chăm chăm gương mặt cô, mái tóc dài khẽ đung đưa, tỏa ra mùi thơm dễ chịu.

“Vấn khăn như thế này giống bà lão lắm phải không? Nhưng nếu vuốt gôm sẽ để lại vết trên tóc. Dùng cái này tóc không rơi vào thức ăn, tiện nhất đó.” Người phụ nữ vừa vấy chiếc khăn tam giác vừa nói.

“Thì ra là vậy.”

“Nếu có một cô gái trẻ lại xinh đẹp như cháu đến đây làm, khách hàng sẽ thích lắm đây.”

“Thật ạ?”

“Ừ.”

“Vậy là cháu sẽ được nhận ạ?”

Người phụ nữ chỉ mỉm cười mà không trả lời, không rời mắt khỏi gương mặt Aoi.

“Có vấn đề gì sao ạ?”

“Tại sao cháu lại chọn một nơi như quán của tôi?”

“Cháu đã nói rồi, cháu muốn có kinh nghiệm...”

“Nếu cháu muốn kinh nghiệm, cháu có thể đến vô số nơi khác tốt hơn chỗ này. Shinjuku, Ikebukuro, Roppongi chẳng hạn, những quán bar quanh đó sẽ rất sẵn lòng nhận cháu vào làm. Tại sao cháu phải chọn một quán rượu ở chỗ khỉ ho cò gáy như thế này?”

“Cháu không hợp với những chỗ xa hoa đó.” Cô bất giác nhìn xuống. “Cháu quá bình thường chắc khó được nhận.”

Những lời này là thật. Nếu quán này cũng giống những chỗ đó thì chắc cô đã không thể được phỏng vấn như thế này.

Người phụ nữ nheo mắt nhìn Aoi chăm chú hơn nữa.

“Lương ban đầu là 1.000 yên mỗi giờ. Nếu quen việc rồi tôi có thể tăng lương, nhưng tối đa tôi sẽ chỉ có thể trả cho cháu 1.500 yên. Ở những quán bar kia, người ta có thể trả cho cháu 2.000 yên ngay từ đầu.”

“Chuyện đó không quan trọng, tiền lương ấy ạ.”

“Mức lương thế nào cũng được sao?”

Người phụ nữ nhìn Aoi từ trên xuống dưới bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Aoi giật mình. Cô đã mặc bộ vét màu xanh sẫm chuẩn bị cho lễ khai giảng. Có lẽ nó không hợp cho một buổi phỏng vấn ở một quán rượu nơi hẻo lánh như thế này, nhưng cô cũng không nghĩ ra nên mặc gì cho phải.

“Tôi xin phép xem qua.” Cuối cùng người phụ nữ cũng nhìn đến tờ lý lịch Aoi mang đến. “Kinh nghiệm đi làm cho đến nay: McDonald, Disney, bưu điện, giám thị coi thi đại học.”

“À, nếu là công việc tiếp khách thì cháu khá tự tin. Ở môi trường nào cháu cũng được khen về khoản đó.”

“Vậy sao?”

Người phụ nữ chồm tới. Aoi suýt nữa thì hét lên. Bà đã đưa tay chụp lấy hai bầu ngực của cô.

“Quán của tôi không phải chỗ tạp nham đến thế. Tôi luôn để mắt đến mọi thứ, cố gắng giữ nơi đây không đi theo chiều hướng đó. Giữ được như thế khá vất vả đấy. Tuy lúc nào tôi cũng cố gắng hết mình, nhưng khách hàng cũng có rất nhiều kiểu người. Như thế này chẳng hạn.”

Người phụ nữ siết chặt hơn nữa hai bàn tay đang nắm lấy ngực Aoi, rồi kề sát gương mặt về phía cô.

“Có thể cháu sẽ bị người ta thọt lấy ngực như thế này, mấy người khách say xin chẳng hạn.”

Ngực cô tiếp tục bị sờ nắn mạnh hơn. Aoi không thốt ra được tiếng nào.

“Cháu chịu được chứ, kể cả khi gặp tình huống như thế này?”

“Có lẽ là không ạ.”

“Đúng chưa?” Bà cười rồi cũng bỏ tay khỏi ngực Aoi.

Aoi vội vã rời chiếc ghế đầu, túm lấy tờ lý lịch rồi nhét nó vào chiếc túi đeo chéo vẫn dùng khi đi học.

“Cháu hãy suy nghĩ cho kĩ, nếu vẫn muốn đánh đổi với thứ cháu đang muốn có, thì lần sau lại đến đây nhé.”

Giọng nói đó vang lên từ sau lưng khi cô ra khỏi quán.

“Rất cảm ơn cháu đã đến với quán chúng tôi. Xin lỗi đã làm tổn công sức của cháu. Osoreiri mashite gozaimasu.”

Aoi bước vội trên phố với cơ thể vẫn còn đầy bối rối. Quang cảnh phố phường vào buổi chiều muộn yên bình đến độ việc cô vừa ngồi nói chuyện trong cửa hàng tranh tối tranh sáng nãy giờ trở nên thật khó tin. Rất nhiều phụ nữ trung niên và các bà mẹ đang dẫn theo con nhỏ đi mua đồ cho bữa tối.

Khi quay đầu lại, cô vẫn nhìn thấy tấm bảng hiệu màu hồng với chữ Rouge.

Cảm giác bàn tay người phụ nữ vẫn còn lưu lại trên hai bầu ngực Aoi. Gương mặt của Yuuri hiện ra trong đầu cô. Liệu anh có từng chạm vào ngực của những người con gái khác như thế này không?

Dẫu vậy, gương mặt đang mỉm cười của người phụ nữ trong quán rượu tối mờ ấy vẫn đẹp tựa như ánh sáng thoát ẩn thoát hiện tỏa ra từ loài đom đóm trong đêm.

Duy Nhất Một Cuộc Gọi Đến

Ban đầu anh đã nghĩ cô là một bà mẹ đơn thân từ đâu đó vùng phía bắc trôi dạt đến đây.

Obihiro có không ít những cô gái như thế. Nơi đây có rất nhiều quán rượu, dù không bằng ở Susuki, nên họ có thể dễ dàng kiếm được việc làm. Những người nông dân trồng lúa mì hay khoai tây trên quy mô lớn đều khá giả, hơn nữa vào mùa đông khi ruộng đồng đều đã đóng băng, họ sẽ chẳng còn việc gì để làm nên tất cả đều đổ về đây uống rượu. Họ lái xe đến rồi ung dung lái về dù đã say. Tất nhiên nếu một người đã say đến mức không nhớ nổi mình là ai, quán rượu sẽ gọi người đến đưa anh ta về, vì thế lái thuê trở thành một nghề rất phổ biến. Nếu không uống, họ dùng máy bay được Hội nông dân thuê trọn gói đi du lịch Hawaii, chơi pachinko, mua ô tô, quanh đi quẩn lại vài việc giết thời gian đó thôi. Hai nghị sĩ phe bảo thủ muốn đảm bảo đường công danh trót lọt cho mỗi kỳ bầu cử nên ra sức xây dựng các công trình công cộng. Mặc dù báo chí truyền thông ra rả nói về chuyện bong bóng kinh tế đã vỡ, công ăn việc làm bắt đầu nhiều không kể xiết, nhưng dường như những người sống ở đây vẫn chưa hề cảm nhận được điều đó.

Kể ra từ đây đi đến Sapporo có hơi khiến người ta thấy ngại. Nhưng nơi này luôn sẵn sàng đón nhận những người không còn chỗ nào để đi, như những cô gái trẻ không có việc làm ở các ngôi làng, hoặc trót mang thai khiến cha mẹ không dám nhìn mặt gia đình hàng xóm. Như một lẽ tự nhiên, những gia đình mẹ đơn thân như vậy ngày càng nhiều. Người ta đồn đại rằng khoản chu cấp cho những gia đình như thế gây không ít áp lực lên ngân quỹ của thành phố.

Tsudajima đã cho rằng Hiromi cũng là một cô gái trong số đó

“Người mới đây.”

Mama Kumiko giới thiệu với anh một cô gái mặc chiếc đầm liền thân màu trắng. Không hiểu có phải đồ cửa hàng cho mượn không, hay do cô nàng cố ý chọn lấy, chiếc váy khoét nách, cổ áo chữ V đơn giản trông rất hợp với cô. Anh bị cuốn hút bởi lúm đồng tiền và đôi môi đỏ toát lên vẻ trong sáng.

“Đây là Romi, vào quán cách đây hai ngày.”

“Rất mong được chiêu cố. Osoreiri mashite gozaimasu.”

Cô gái từ tốn cúi đầu. Cũng lẽ phép đây, anh nghĩ. Cách chào hỏi của cô hơi lạ, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn lên và mỉm cười, anh liền quên luôn điều đó.

Có rất nhiều quán khác khoa trương hơn hoặc tập hợp toàn những cô gái trẻ, nhưng Tsudajima vẫn thích sự khiêm tốn của quán Himiko. Mama ở đây đã hơn năm mươi tuổi, vốn là người địa phương. Ngoài ra trong quán chỉ có hai, ba cô gái khác và cậu nhóc bồi bàn, nơi đây chỉ có hai bàn cho các nhóm ngồi và bàn đơn kèm quầy rượu. Dù vậy, không hiểu do ảnh hưởng từ mama hay sao mà tuy quán chỉ có vài cô gái nhưng không khí trong quán luôn rất sáng

sữa và yên bình. Trước đây mama từng nói, bà chủ yếu chỉ hỏi ứng viên về chuyện lúc nhỏ khi phỏng vấn. Những cô gái được ông bà, cha mẹ nuông chiều bao bọc từ nhỏ không có lỗi. Ngược lại cho vào quán những cô gái chịu cảnh sống bất hạnh thì có thể tạo “trào lưu” riêng nhưng dạy dỗ những cô bé như thế vào nền nếp rất vất vả, dù gì bà cũng có tuổi rồi.

Đồ nhắm ở đây cũng hơi khác bình thường. Một đĩa đậu phụ hay một con cá thu đao nướng muối chẳng hạn, họ phục vụ toàn những món chẳng giống đồ nhắm gì cả. Dù vậy chi phí lại khá rẻ, tiền phí chỉ chừng một ngàn yên, còn nếu nhờ giữ rượu thừa cho những lần uống sau thì chỉ tầm năm, sáu ngàn yên là đủ vừa ăn vừa uống. Khi anh gọi cơm, mama vừa cần nhần “Hể cậu Tsu đến là quán tôi lại biến thành quán cơm”, vừa bưng tô cơm xới đầy ụ cùng dưa muối ra.

Những lần anh đến quán Himiko phần lớn là đi một mình, sau khi đi uống hai, ba chén vì công việc. Trong những cuộc nhậu phục vụ công việc hoặc những lúc ngồi ở vị trí tiếp khách, Tsudajima hầu như không thể đụng đến đồ ăn, vì thế tới đây ăn bù gần như đã thành thói quen của anh.

“Cậu Tsu ngồi xuống đây đi.”

Mama gọi Tsudajima ra bàn dành cho nhóm khách lớn khi thấy anh giữ ý ngồi ở ghế đơn quầy rượu vì chỉ có một mình.

“Nhưng mà...”

“Không sao, hôm nay vắng mà.”

Mama đi ra chỗ đoàn khách vừa bước vào từ phía sau Tsudajima.

Món khai vị ngày hôm nay là cá thu. Anh vừa nhai một miếng đầy cơm với cá thu rưới mỡ vừa bắt chuyện với cô gái đang ngồi bên cạnh.

“Tên thật của em là gì?”

“Giống tên kia thôi ạ.” Cô trả lời với vẻ mặt ngơ ngác.

“Thôi nào!”

“Thật đấy ạ. Tên em là Hiromi. Dù có được gọi bằng tên khác em cũng sẽ quên ngay. Em là một đứa tối dạ mà.”

“Em bao nhiêu tuổi?”

Hiromi nhìn quanh một lượt, nói “Hai chín ạ. Mama đã dặn phải nói với khách là hai hai, nên anh giữ bí mật chuyện này nhé.” rồi nhún vai.

Vì đoán tuổi của cô chắc chỉ trên dưới hai mươi nên anh không khỏi ngạc nhiên, nhưng nhìn làn da hai cánh tay của cô anh lại nghĩ, cũng phải thôi. Ngược lại, Tsudajima ba mươi lăm tuổi lại thấy yên tâm.

Đột nhiên anh muốn chạm vào cẳng tay cô. Hai cẳng tay của con gái có độ mềm như ngực. Chạm vào hai cánh tay đó là có thể biết được cảm giác khi chạm vào ngực của cô ấy. Điều mà một người đàn anh trong câu lạc bộ trượt băng tốc độ hồi cấp hai từng dạy với bộ mặt tự đắc thoáng vụt qua trong đầu anh. Tsudajima cười khở. Hiromi nghiêng đầu nhìn thái độ của anh bằng vẻ khó hiểu.

“Em sống ở đâu?”

“Nishigojou ạ.”

“Chỗ đó được đấy, ở trước ga à?”

“Vâng. Mama đã thuê cho em. Mama nói thời gian đầu nên ở chỗ gần tiện đi bộ về sẽ tốt hơn. Vùng này cũng hay thật anh nhỉ? Tính cả tiền sưởi và tiền nước mà chỉ có năm mươi hai ngàn yên. Tuy tiền đó cũng là mama chi cho em.”

Sau khi nghe những điều đó, anh gần như đã hiểu được sự kỳ vọng mà mama đặt vào Hiromi.

“Tốt thật đấy. Chủ của chỗ đó vốn là chỗ quen biết từ xưa của mama nên hỏi cái được ngay.” Anh dựng ngón tay cái lên. “Nhưng mà, em vừa nói hay là hay ở chỗ nào?” Đó là những điều kiện khá phổ biến khi thuê phòng.

“Thì bởi vì tiền phòng lại bao gồm cả tiền nước sinh hoạt nữa.”

“Chuyện đấy cũng không hiếm đâu. Nếu là phòng trọ cho sinh viên gần Đại học Nông nghiệp* thì họ còn gộp cả tiền gas nữa ấy chứ. Em không phải người ở đây nhỉ? Em đến từ đâu?”

Lần đầu tiên Hiromi tỏ ra cân nhắc trong một thoáng. “Tokyo.”

“Ồ sao một người từ Tokyo lại đến một nơi như Obihiro?”

Tsudajima vừa bâng quơ đảo mắt vừa hỏi. Bởi anh biết đằng nào cô cũng sẽ không nói thật, mà đã nói dối thì không nhìn thẳng vào mặt nhau sẽ nhẹ nhàng hơn.

“Đã có nhiều chuyện xảy ra nên...”

Tsudajima quay lại nhìn cô. Chân mày của Hiromi đang nhíu lại thành một đường cong trên gương mặt khó xử.

“Em nên chuẩn bị sẵn thì hơn.”

“Sao ạ?”

“Nếu đã nói dối thì phải làm cho cả câu chuyện khớp với nhau. Sau này em sẽ còn bị hỏi nhiều đấy.”

“Osoreiri mashite gozaimasu.” Cô lại cúi đầu thật thấp.

Anh bất giác bật cười. “Ban nãy em cũng nói nhỉ, câu đó, có ý gì vậy?”

“Dạ?”

“Cái gì mà ‘Osoreiri mashite gozaimasu’, lần đầu tiên tôi nghe thấy đấy.”

Cuối cùng Hiromi cũng nở nụ cười. “Lạ lắm ạ? Trước đây em đã được dạy như vậy. Nếu bị hỏi những chuyện khó trả lời, hãy đáp lại ‘Osoreiri mashite gozaimasu’ và cúi đầu.”

“Ai dạy em như thế?”

Cô tỏ ra giật mình, sau đó im lặng.

“Sao cũng được.” Anh chỉ định đặt tay lên vai cô, nhưng lại lỡ chạm vào cánh tay mềm mại. Lo lắng mình đã tỏ ra thân mật quá nhanh, anh nhanh chóng rút tay về. “Không phải tôi tức giận gì đâu. Một khi nghe nói em đến từ thành phố, kiểu gì những người ở đây cũng sẽ hỏi em đến để làm gì. Nơi này toàn những đứa con gái đến từ những vùng hẻo lánh của Hokkaido. May ra thì có người từ Sapporo. Nếu em nói em đến từ Tokyo thì ai cũng sẽ thấy lạ rồi hỏi đủ chuyện. Nhưng nếu đã không phải người Hokkaido mà lại nhắc đến tên những địa điểm thuộc vùng này không khéo thì sẽ lộ ngay.”

“Vâng.” Hiromi thành thật gật đầu. Cô chấp hai tay trước ngực và ngược lên nhìn Tsudajima. “Em nên làm thế nào ạ?”

Tsudajima khựng lại được cử chỉ không có chút đề phòng nào của cô.

“Trước tiên, em nên chọn nơi nào mà em biết rõ hoặc những chỗ ở gần đây. Có chỗ nào như thế không? Trước giờ em sống ở đâu lâu nhất?”

“Shizuoka... chẳng hạn.”

“Hừm. Nhưng mà có thể người ta sẽ thắc mắc tại sao một người sống ở nơi ấm áp như Shizuoka lại đến một nơi lạnh giá như thế này?”

“Cũng phải, một nơi như thế này...”

“Một nơi như thế này, em định chào hỏi người ta thế hả?”
Tsudaiima búng đùa lên trán Hiromi.

“Em xin lỗi,” cô cười.

“Đúng rồi, trượt tuyết thì sao?”

“Trượt tuyết?”

“Em từng chơi trượt tuyết bao giờ chưa?”

“Thời còn đi học em có chơi một thời gian.”

“Thế thì nói ‘Em tham gia câu lạc bộ trượt tuyết của trường đại học, vì muốn rèn luyện kỹ năng nên mới đến đây. Em vừa làm thêm vừa tìm kiếm cơ hội tập luyện’ xem sao?”

“A, cái đó nghe được đấy ạ. Có những người nói rằng họ làm thêm ở những ngôi nhà ven biển vì thích lướt sóng đấy thôi.”

“Nhưng là dân trượt tuyết thì da em không hề rám chút nào cả.”

“Thì mình cứ nói là ‘Vì tôi đang làm công việc này nên đã chăm sóc da kĩ càng’. Ở Obihiro có sân trượt tuyết nào không ạ?”

“Cách đây khoảng một tiếng lái xe thì có, không phải ở Obihiro mà ở Shintoku. Những điểm có tuyết dày thực sự tốt là ở Rumoi hay Furano cơ. Nhưng chẳng sao, cứ bảo vì công việc nên chọn chỗ này là được.”

“Anh nói phải.”

“VẬY ‘một cô tiểu thư con nhà giàu vì quá ham mê trượt tuyết khi học trên trường đại học nên em bỏ quyền thừa kế ra khỏi nhà, tìm một sân trượt tốt qua rất nhiều nơi rồi lưu lạc đến đây’ thì sao?”

“Mình cũng có thể lấy lý do ‘Vì chơi trượt tuyết tốn nhiều tiền nên tôi đi làm thêm ở đây’ đúng không ạ?”

“Nếu khách có bảo đi cùng họ thì em sẽ bảo em ở trong Hội thể dục thể thao nên không quen trượt cùng người khác, cứ nói thế rồi tránh đi.”

“Hê hê hê!”

“RỒI THÌ, ‘Ba em là bác sĩ nên em cũng đã từng muốn theo nghề của ông ấy, nhưng mà em không thích học, bây giờ bệnh viện của gia đình do các anh trai của em điều hành’ chẳng hạn.”

Vừa nói, Tsudajima vừa nghĩ chắc gia thế của Hiromi cũng không khác vậy là bao. Anh có cảm giác cô đã lớn lên trong sự giáo dục rất tốt. Mặc dù cũng có thể anh đang đánh giá cô quá cao.

“CÓ VẼ VUI QUÁ ANH NHỈ?” Hiromi cười vừa đung đưa cơ thể bé nhỏ của mình. “Cảm giác như đang ngồi vẽ ra cả cuộc đời mình ấy.”

“Thế hả?”

Cuộc đời không thể dựng nên một cách đơn giản như thế. Tsudajima là người hiểu rõ điều đó hơn ai hết.

“Hai người có vẻ cao hứng quá nhỉ?”

Mama đi tới và ngồi xuống cạnh Tsudajima.

“Cậu Tsu đây rất thân thiện và dễ nói chuyện phải không?”

“Vâng.” Hiromi lại thật thà gật đầu. “Con vốn ngại người lạ, nhưng có thể nói chuyện với anh Tsudajima con thấy rất vui.”

“Phải rồi. Cả hôm qua lẫn hôm kia Romi đều chẳng nói chuyện với ai cả mà. Ta đã lo lắm đấy. Con và cậu Tsu có vẻ rất hợp nhau nhỉ?”

Bà nhìn về phía Tsudajima, thì thầm, “Là thật đấy”. Anh tặc nhủ, “Chắc chỉ là tăng bốc thôi”, nhưng cũng không cảm thấy khó chịu.

“Nhưng mà, chúng tôi ngồi đây có ổn không? Quán cũng khá chật rồi, không cần chuyển ra ghế đơn chỗ quầy chứ?”

Sau đoàn khách khi nãy, đã có thêm hai người đàn ông nữa dẫn nhau vào quán.

“Không sao đâu.” Mama nháy mắt với Hiromi lần nữa. “Đúng như ta đã nói, phải không nào?”

“Vâng.” Hiromi mỉm cười.

“Gì vậy?”

“Cậu Tsu là phúc thần của quán này đấy. Có những ngày ta đã nghĩ ‘Tối nay không có khách rồi’, thế mà hễ cậu Tsu đến là lại có khách. Ban nãy khi nhận điện thoại của cậu Tsu, ta đã kể với Hiromi

rằng thế này thì tôi nay không phải lo nữa. Bây giờ thành thật rồi, thấy không?”

“Vâng, con thấy bất ngờ quá.”

“Cho nên phải nói ‘Sau này anh lại đến nhé’ đấy.”

Hiromi bật ra một tiếng “A” với giọng cao hơn bình thường rồi đứng dậy. “Rất mong được anh chiêu cố. Osoreiri mashite gozaimasu.”

Tsudajima lại bị cô chọc cười lần nữa.

“Hơi kỳ lạ, nhưng con bé được đấy chứ?” Mama nói với Tsudajima, lúc này vẫn đang dõi theo Hiromi vừa vào nhà vệ sinh.

“Có lẽ là kỳ lạ. Nhưng tôi thấy đó là một cô gái tốt đấy chứ.”

Một nụ cười rộng xuất hiện trên gương mặt mama, như thể một gợn sóng nhỏ đang từ từ lan rộng trên mặt nước. Nhìn nét cười ấy, Tsudajima có cảm giác như thể toàn bộ cảm xúc lẫn suy nghĩ của mình vừa bị nhìn thấu.

“Con bé nói muốn thử sống ở Hokkaido một lần nên mới từ trong đất liền ra đây, cho nên ta cũng không biết nó có làm lâu dài hay không nữa.”

Cô ấy không nói lý do thực sự cho mama sao, điều này nằm ngoài dự đoán của anh.

“Nhưng còn con cô ấy?”

“Con bé chỉ có một mình.”

“Nào, nào!”

“Thật đấy. Ta đã đến nhà nó nhưng không có ai cả. Không sai được đâu.”

Quán này cũng có cô gái dẫn theo con của họ, mama không có lý do gì phải nói dối.

Không hiểu sao, buổi tối hôm đó anh đã cảm thấy rất vui.

○ ○ ○

Trong lúc theo dõi quán Rouge, ban đầu Aoi đứng nấp sau cột điện ở cách xa quán, nhưng sau một, hai tiếng đồng hồ thì mọi chuyện dần trở nên phiền phức. Dù sao cũng chẳng có ai canh chừng. Aoi di chuyển đến gần hơn, ngồi xuống cạnh chậu cây cảnh của một nhà dân. Đêm nay cũng như thường lệ, tiếng karaoke và tiếng cười của cả nam lẫn nữ vọng ra từ trong quán Rouge. Tiếng cười vang vọng như thể muốn cô lập Aoi. Mỗi lần có khách ra về, người phụ nữ đều bước ra khỏi quán để tiễn họ, nhưng vẫn không có vẻ gì là nhận ra sự có mặt của Aoi. Cô đã xác nhận tối nay Yuuri không đến vì bận làm thêm.

Người phụ nữ rời khỏi quán vào lúc hai giờ đêm.

Phần đuôi của chiếc đầm, hay chân váy đang đung đưa dưới lớp áo khoác dài nhạt màu. Sự đối lập giữa chiếc đầm sang trọng và chiếc áo khoác như dành cho người có tuổi khiến cho người ta có cảm giác chạnh lòng.

Người phụ nữ bước đi giữa phố bằng những bước chân chậm rãi. Giữa chừng, bà ghé vào cửa hàng tiện lợi mua một chai đồ uống lạnh. Aoi đứng nhìn theo từ một góc khuất bên ngoài cửa hàng.

Người phụ nữ đang nói chuyện có vẻ thân thiết với người nhân viên trẻ tuổi ở quầy thanh toán. Có lẽ bà là khách quen của cửa hàng.

Bước ra khỏi quán, bà liền vặn nắp chai và đứng đó uống. Sau khi uống hết khoảng một nửa, bà hạ chai nước xuống rồi thở ra một hơi dài “hà...”. Trông ngon lành đến mức cả Aoi cũng cảm nhận được thứ chất lỏng đó đang chảy trong cơ thể người phụ nữ.

Rẽ qua góc cửa hàng tiện lợi, đi bộ thêm chừng năm mươi mét là đến căn hộ của bà, nằm trong một khu nhà bằng gỗ. Bà định đặc bước lên cầu thang. Có vẻ phòng của người phụ nữ nằm ở một góc tầng hai.

Bà đang mở khóa cửa. Trong lúc cô đang chăm chú nhìn, bà đột nhiên quay đầu lại. Rồi bằng những bước chân vội vã, bà băng qua hành lang, đi xuống cầu thang. Aoi giật mình nép sau cột điện. Thế nhưng, chỉ trong chớp mắt người phụ nữ đã đứng ngay trước mặt Aoi.

“Bây giờ cháu định về nhà như thế nào đây?”

Trong một giây, cô đã rất hy vọng, chắc bà đang nói với một người nào khác, chắc là sau lưng mình có người quen của bà, nhưng vào lúc hai giờ đêm thì chuyện đó là không thể. Cô đành bắt đầu bước ra khỏi chỗ khuất sau cột điện.

“Tôi đã định coi như không biết rồi, nhưng thân con gái đi một mình thì quá nguy hiểm. Cháu định về nhà bằng cách nào?”

“T... taxi ạ.”

“Cháu nghĩ từ đây về đến Kanae-chou hết bao nhiêu tiền hả?”

“... Không sao đâu ạ. Cháu có mang theo tiền.”

“Cháu là gì vậy, một kẻ bám đuôi à?”

“... Có lẽ không phải đâu ạ.”

“Mà, chắc không phải.” Bà lại nhìn Aoi một lượt từ trên xuống dưới. “Cháu đã từng gặp tôi bao giờ trước đây chưa? Trước buổi phỏng vấn ấy?”

“Có lẽ là chưa.”

“Chắc là vậy rồi. Tôi cũng không nhớ là đã gặp cháu.” Bà gật đầu hai lần. “Ở lại chỗ tôi đợi đến chuyến tàu đầu tiên vào sáng mai đi. Như thế tôi mới yên tâm.”

Nói xong, người phụ nữ bước thẳng lên cầu thang. Aoi do dự đi theo bà.

Trong căn phòng kiểu truyền thống rộng sáu chiếu* có một gian bếp nhỏ. Căn phòng được dọn dẹp ngăn nắp, đồ đạc cũng chẳng có mấy.

“Tôi pha trà nhé?”

“A, phiền cô ạ.”

Bà bật chiếc ti vi nằm ở góc phòng lên. Âm lượng được vặn xuống rất nhỏ, hầu như không nghe thấy.

“Mở tivi đã thành cái tật của tôi rồi. Không có nó tôi không ngủ được.”

“Vậy ạ.”

Tivi đang phát chương trình đặt hàng qua mạng.

Aoi được chỉ đến chỗ chiếc bàn sưởi không cắm điện. Cô cứ mặc nguyên áo khoác ngoài mà ngồi vào.

“Cháu kể đi, tại sao lại theo dõi tôi?”

Cô bị hỏi vậy trong lúc bà đang rót trà.

“Bắt buộc phải nói ạ?”

“Đương nhiên phải thế rồi.”

“Đương nhiên là thế thật.”

“Bản thân tôi cũng có những chuyện muốn hỏi mà.”

“Vâng.”

“Vậy thì cháu chủ động nói ra đi.”

Aoi đã kể. Chuyện người yêu mình, Yuuri qua lại quán Rouge, chuyện anh bỏ bê học hành vì đi làm thêm, chuyện về Satomi ở Nishimata, đến cả chuyện ở nhà Yuuri, mọi thứ.

Nghe xong, người phụ nữ thở ra một hơi thật dài. Bà hỏi về họ của Yuuri, về cả vóc dáng và vẻ ngoài của anh.

“Đúng là có một cậu con trai như thế đến quán tôi.”

“Anh ấy có đến ạ?”

“Tôi cũng từng thắc mắc, một cậu trai trẻ như thế, không hiểu sao lại đến chỗ này. Cậu ấy không uống rượu mà chỉ ăn cơm. Tôi nhớ hình như cậu ta nói vì sống gần đây và không có chỗ ăn cơm thì phải.”

“Nhưng mà... giá đồ ăn ở quán của cô đắt lắm phải không ạ?”

“Xem nào. Ừ, so với các quán ăn gia đình hay tiệm cơm suất thì chắc là đắt hơn. Nhưng khách cũng có nhiều kiểu mà. Tôi vẫn nghĩ

cậu ta là công tử bột của một nhà giàu có nào đó ở tỉnh, ghét phải ngồi ăn một mình cơ đấy.”

“Không phải thế!”

“Cũng phải thôi. Nếu đã có cô bạn gái xinh xắn như thế này thì cậu ta cần gì phải đến ăn cơm ở một chỗ như quán tôi.”

Được khen xinh cô cũng có chút vui, nhưng giờ không phải lúc để bận tâm chuyện đó.

“Ngoài những chuyện đó ra, cô còn biết gì về anh ấy nữa không ạ?”

“Hừm. Cậu ta cũng không mấy khi hát karaoke. Lúc nào cũng ngồi ở một góc quầy, tủm tỉm cười... Một vị khách ngoan, nên tôi cũng không đặc biệt để ý.”

“Không biết vì sao anh ấy lại biết đến quán Rouge ạ?”

“Hừm...”, người phụ nữ nhắm mắt lại suy nghĩ. Bà cứ lặng thế mất một lúc, khiến Aoi tưởng bà đã ngủ mất rồi.

Rồi bà mở bừng mắt. “Có lẽ là do Taa dẫn cậu ấy đến.”

“Taa?”

“Phải. Là một chủ thầu xây dựng ở vùng này, cậu Takahashi. Lúc đó anh ta dẫn theo khá đông người, chắc là những thợ làm thêm ở công trường. Trong số đó có cả cậu bạn trai của cháu.”

“Một người đi làm thêm công việc như vậy làm sao có thể là công tử con nhà giàu được chứ?”

“Cũng phải.” Bà cười. “Người ta cứ hay bảo những người làm nghề bán rượu có mắt quan sát rất tinh tường, nhưng từ xưa tôi vốn

đã không nhảy rồi. Đầu óc tôi chậm chạp mà. Với lại có rất nhiều khách, nếu quá dễ tâm thì sẽ phát điên lên mất.”

“Cô nghĩ tại sao anh ấy qua lại Rouge ạ?”

“... Tôi đã từng di chuyển qua lại rất nhiều nơi. Khi còn trẻ.”

“Di chuyển, ví dụ như đi du lịch ấy ạ?”

“Không được nhàn nhã như thế, nhưng có thể tôi đã từng gặp cậu ấy ở đâu đó. Khi tôi nhận ra chuyện đó sẽ mãi không có điểm dừng, tôi đã chọn cách quên đi.”

“Không có điểm dừng...”

“Tôi đã quyết định không nhớ lại. Không suy nghĩ về nó nữa.”

“Sao lại... Vậy thì, chuyện về Yuuri, cô có còn nhớ gì không?”

“Không. Tôi không nhớ.” Người phụ nữ lắc đầu.

“Thật chứ ạ?”

“Phải.”

“Vậy sau này cô định làm thế nào?”

“Không làm gì cả. Cứ như trước giờ thôi.”

“Nếu anh ấy chủ động hỏi cô điều gì đó thì sao?”

“Điều gì đó?”

“Cô có nhớ chuyện về cháu không, hoặc là chuyện gì đó tương tự chẳng hạn?”

“Có lẽ tôi sẽ nói tôi không nhớ, và cũng không biết. Chỉ còn cách đó thôi.”

“À...” Cô hỏi dứt khoát. “Không biết liệu có phải anh ấy đã thích cô rồi không?”

“Tuần nào cậu ấy cũng tới nên chắc cậu ấy không ghét tôi rồi.”
Rồi bà cúi đầu. “Mà không, cũng có thể cậu ấy ghét tôi.”

“Ý cô là gì ạ?”

“Bởi vì có những người vì ghét nên mới đến.”

“Sao lại thế, cháu không hiểu?”

“Nói sao nhỉ. Dù gì thì khách đến quán cũng có rất nhiều kiểu, nghề bán rượu cũng vất vả lắm.”

“Nhưng mà, điều cháu đang muốn nói đến là Yuuri có thực sự thích cô hay không kia mà?”

“Tức là, cậu ta có thích tôi như một người phụ nữ hay không?”

“Vâng.” Lòng ngực Aoi nhói đau vì trái tim đang đập mạnh.

“Không có chuyện đó đâu.” Người phụ nữ cười nhẹ.

“Thật không ạ?”

“Tôi là người không rành lắm về những chuyện như thế, nhưng riêng lần này thì tôi có thể khẳng định là không. Cháu nghĩ xem tôi đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Không phải có người từng nói tuổi tác không quan trọng sao ạ?”

“Nhưng không có chuyện đó đâu, bất kể là tôi từng có suy nghĩ ‘chẳng lẽ...’ hay không.”

“Cô bảo ‘chẳng lẽ’, rõ ràng cô có biết chuyện gì đó còn gì!”

Bà lại mỉm cười. “Cháu đáng yêu thật đấy!”

“Dạ?”

“Nhưng tôi không nói được. Yuuri có lẽ cũng có lý do riêng của cậu ấy, chỉ riêng chuyện đó là tôi không thể nói ra được.”

“Nhưng mà...!”

Bà ngáp một cái. “Xin lỗi cháu. Ta còn có ngày mai, đi ngủ đi thôi. Hôm nay tôi đã phải làm việc sớm từ trưa vì có tiệc liên hoan của khu phố, cho nên cũng buồn ngủ lắm rồi. Nói chung giữa tôi và cậu ta không có bất kỳ mối quan hệ nam nữ nào cả, chuyện đó là chắc chắn.”

“... Vâng.”

Bà đẩy nhẹ chiếc bàn sưởi sang một góc và trải ra một bộ chăn đệm khác.

“Cháu hãy ngủ ở đây đi. Tôi sẽ ngủ ở bàn sưởi.”

“À, không cần đâu ạ. Tàu đến cháu sẽ đi ngay mà.”

“Chuyến tàu đầu tiên vào lúc bốn giờ. Vậy tôi không khách sáo nữa.”

Bà cắm nguồn điện cho bàn sưởi, nói, “Khi về nhớ khóa cửa, rồi giúp tôi bỏ chìa khóa vào hòm thư nhé” và đặt chìa khóa xuống. Rồi bà cởi quần áo, chỉ chừa lại một chiếc áo lót và chui vào chăn. Aoi tự nhủ không được phép nhìn nhưng rồi lại lờ thấy hết. Khác hẳn với cơ thể rắn chắc và làn da rám nắng do sở thích chơi tennis của mẹ cô, cơ thể của người phụ nữ này trắng nõn nà đầy nữ tính, cuốn hút ánh mắt của Aoi.

Người phụ nữ kéo chăn trùm qua đầu, rồi ngủ say ngay sau đó, phát ra tiếng ngáy đều đều.

Aoi lại không hề chớp mắt, cô cứ ở nguyên đó suy nghĩ miên man đến khi bên ngoài trời bắt đầu sáng dần. Sáng ra, cô làm đúng như đã được dặn, khóa cửa và rời đi. Cô đã nói hôm nay ngủ lại chỗ Miya nên không thể về nhà giờ này. Hay đi đâu đó giết thời gian. Nhưng mà, cô không thể ở lại căn phòng của bà ấy lâu hơn nữa. Có lẽ bà ấy biết tại sao Yuuri qua lại quán Rouge. Nhưng bà lại không nói. Việc này hẳn là có cùng lý do với anh. Cô cảm thấy, một cách rất rõ ràng, hai người đó giống như hai kẻ đồng phạm, còn cô thì bị đẩy ra ngoài cuộc. Và Aoi cũng lờ mờ nhận ra giữa họ còn tồn tại một thứ tình cảm hay hảo cảm nào đó, dù không phải tình yêu nam nữ đi nữa.

Khi nghe chìa khóa vặn “tách” một tiếng, Aoi nhớ ra mình vẫn chưa hỏi tên của người phụ nữ.

○ ○ ○

Lần tiếp theo Tsudajima đến quán Himiko, anh ngạc nhiên khi thấy Hiromi thực sự đang đem bản lý lịch như đùa cô với anh ngồi vẽ ra để dùng.

Khi anh bước vào, Hiromi không có mặt vì đang ngồi ở một bàn khác. Nhận ra ánh mắt của anh khi vừa ngồi xuống ghế đơn cạnh quầy, mama nói:

“Cậu biết chứ? Con bé đó bảo nó đến đây vì ham mê môn trượt tuyết đấy.”

“Hả?” Anh ngạc nhiên.

“Nếu đã thế, cứ nói ra ngay từ đầu là được mà.”

Nhưng mà, không thấy cái ván trượt nào trong phòng con bé, khu nhà đó có kho chung dưới tầng một, chưa biết chừng nó đang để trong đó, mama lầm nhảm.

“Nghe nói em xuất thân từ câu lạc bộ trượt tuyết hả?”

Khi anh giả đồ như không biết gì và hỏi Hiromi đã ngồi bên cạnh mình gần một tiếng đồng hồ như thế, cô bật cười khúc khích.

“Nếu em thực sự dùng đến nó thì phải tìm hiểu cho kĩ vào. Vì nếu là người mê trượt tuyết thực thụ thì tuyết ở vùng này dày lắm, phải đến những nơi như Niseko^{*}“, anh hạ giọng nói.

“Niseko ạ?”

“Tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng người ta hay bảo, ‘tuyết ở Niseko đúng là cực phẩm’ thì phải.”

“Vâng.” Cô ngược nhìn lên rồi lầm nhảm nhắc đi nhắc lại Niseko, Niseko...

“Thực ra nên đi đến Shintoku, rồi trượt thử một vòng là tốt nhất.” Câu đề nghị “Để tôi đưa em đi” đã lên đến miệng, nhưng vì ban đầu đã lỡ dạy cô phải đối phó thế nào trước những vị khách háo sắc nên bây giờ lại thành ra khó nói.

“Em có bằng lái xe chứ?”

Vâng.”

“Nhưng nếu chưa quen với đường tuyết thì tốt nhất là đừng lái.”

“Vâng. Em cũng thấy hơi sợ.”

“Mà thôi, tốt nhất là ít nói chuyện, đừng để lộ ra chỗ nào sơ hở.”

“Vâng.”

Sau đó cả những chuyện như “Em nên nói là ở Shintoku có rất nhiều nơi làm mì soba, nhiều nhà hàng soba ngon nên mỗi lần đến trượt tuyết đều ăn soba ở đó”, những điều anh biết đều được anh đem ra giảng giải cho cô.

“Ài chà, đúng là hể có cậu Tsu ở đây là Romi trông vui hơn hẳn nhỉ?”

Mama nói vọng ra từ trong quầy.

“Hai người, nói chuyện gì mà ra vẻ bí mật thế?”

“Thì...”

“Cậu Tsu đây vẫn còn độc thân đấy, Romi.”

‘Thế ạ.’ Hiromi gật đầu đáp lại bằng một giọng đều đều không phân biệt được cao thấp, cũng chẳng thể hiện cảm xúc vui buồn. Tsudajima bất giác nhìn gương mặt cô, nhưng không thấy bất kỳ thay đổi nào. Dường như cô chẳng hề quan tâm.

“Đúng thế, anh chàng độc thân chăm chỉ đấy. Lại còn sở hữu cả một trang trại lớn nữa, con nhà gia thế đấy!” Mama theo dõi thái độ của cô. “Rất tuyệt phải không?”

“Gia thế gì chứ, tôi chỉ tiếp quản trang trại do cha mẹ để lại thôi.”

Anh tự nhủ “lại nói những chuyện thừa thãi không đâu”, nhưng cũng đành thôi vì trước sau gì cô cũng sẽ biết.

“Ồ, thế ạ. Tuyệt thật!” Hiromi phụ họa bằng giọng điệu không chút cảm xúc.

“Đúng thế. Con mà kết hôn với cậu Tsu là một bước lên tiên đấy.”

Mama được khách gọi, bèn đi ra để tiếp khách hát karaoke.

“Trang trại đó ở đâu ạ?” Hiromi hỏi.

“Yachiyo. Em biết chứ?”

“Em không biết.”

Anh cười khở. “Cũng phải. Nó nằm cách đây khoảng bốn mươi phút lái xe.”

“Thế ạ?”

“Ở đó họ có một trang trại kinh doanh tổng hợp, trang trại nhà tôi ở ngay cạnh đấy.”

“Sữa bò?”

Cô bắt chước động tác vắt sữa bò bằng đôi bàn tay lóng ngóng.

“Không phải. Chỗ tôi nuôi bò thịt. Trong số những con bê được sinh ra để nuôi sữa từ bò cũng có phân nửa là được đúng không?”

“Vâng.”

“Tôi mua chúng về, nuôi thành bò thịt rồi bán.”

“Đúng là chúng có một nửa là bê đực. Hê, thì ra còn có nghề như vậy.”

Tuy không muốn nói chuyện nhưng Hiromi vẫn hỏi thăm nên anh vẫn phải trả lời. Tsudajima cảm giác ngay lúc mama nhắc đến chuyện anh là ông chủ nông trại, Hiromi trở nên lạnh nhạt hẳn. Mà cũng bởi bình thường người ta vẫn cho rằng nghề này là một công việc vất vả, nên cũng khó trách cô có thái độ như thế.

“Như vậy thì chắc ngày nào anh cũng vất vả không được nghỉ ngơi nhỉ?”

“Không, tôi có thuê vài người đến giúp việc, cũng được nghỉ ngơi. Có những việc có thể nhờ trang trại bên cạnh trông coi giúp. Cho nên tôi mới có thời gian đến đây uống như thế này.”

“Đúng vậy thật.”

“Nhưng người ta cũng hay đồn đại là nếu gửi cho các trang trại kiêm kinh doanh kiểu đó thì bò sẽ gầy đi.”

Hiromi cười, nhưng cử chỉ dừng đưa như trong lúc nói về chuyện trượt tuyết đã biến mất.

Thực ra, anh đã muốn giải thích rằng các bà vợ của những chủ nông trường và trại làm bơ sữa ở Hokkaido rất hiếm khi làm việc cùng chồng mà chủ yếu chỉ chuyên lo nội trợ mà thôi, chẳng khác gì vợ mấy ông chủ ở công ty vừa và nhỏ, nhưng lại cảm thấy nói thế chẳng khác gì đang thanh minh thành ra không thốt ra khỏi miệng được.

○ ○ ○

“Ba!”

Khi Tsudajima vừa về đến nhà, Koutarou trong bộ đồ ngủ liền chạy ào đến như thể lăn về phía anh.

“Sao thế, con vẫn thức đấy hả?”

“Vâng.”

“Ba bảo là đi ngủ trước đi rồi mà.”

“Vâng.”

Đôi mắt đang ngược lên nhìn anh mang màu xanh. Không phải theo kiểu “đẹp đến mức trông như có ánh xanh” hay “tỏa ra ánh sáng mang sắc xanh”, mà là xanh thực sự.

Dù không được nghe những lời dịu dàng từ ba, Koutarou vẫn bước theo sau Tsudajima. Dường như cậu bé đang ngập tràn cảm xúc muốn ở bên anh, dù chỉ là thêm một chút. Trong khoảng thời gian Tsudajima ở nhà - từ lúc anh trở về từ chuồng bò đến tận sáng, cậu nhóc bám anh không rời lấy một phút. Đối với một cậu bé ba tuổi thì đó âu cũng là chuyện tất nhiên. Nhìn con trai như thế anh rất thương, nhưng lại không biết phải chăm sóc đứa trẻ trắng trẻo xinh đẹp này như thế nào.

“Con ăn cơm chưa?”

“Vâng. Ông bác nấu ạ.”

“Không được gọi như thế, phải gọi là bác Himura chứ?”

“Thì tại ông bác bảo con mà. Bảo là cứ gọi ‘ông bác’ đi.”

Himura sống cùng cha con anh, tuy ở một khu nhà riêng. Đó là một người đàn ông chừng sáu mươi tuổi, ít nói, đã đến đây làm từ thời cha anh. Vợ ông mất sớm, con gái thì làm y tá và đã chuyển đến Sapporo nên Tsudajima mời ông đến sống cùng. Những lúc anh đi uống rượu hay vắng nhà vì công việc, ông sẽ cho Koutarou ăn, tắm và đưa nó đi ngủ rồi mới về phòng của mình.

“Con đánh răng chưa?”

“Chưa ạ.” Cậu nói, mắt sáng lên. Được Tsudajima chăm sóc, cậu bé rất vui.

Tsudajima đưa chiếc bàn chải đánh răng cỡ nhỏ dùng cho trẻ con vào miệng Koutarou và đánh răng cho con. Cái cầm nhỏ xíu của thằng bé trông như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào dưới ngón cái và ngón trỏ của Tsudaiima. Chiếc bàn chải đã sòn, cong hết về phía sau. Mỗi tối anh đều nghĩ đến chuyện phải mua cái mới, nhưng vừa ra khỏi nhà là lại quên mất. Tính ra chiếc bàn chải này đã được dùng suốt nửa năm, từ lúc mẹ của Tsudajima mất.

Dưới những ngón tay của Tsudajima, làn da Koutarou trắng như thể nhìn xuyên thấu được. Thậm chí anh từng nghĩ lớp da trên má thằng bé thực sự gần như trong suốt, đến mức thấy cả xương, giống loài lưỡng cư tên là wooperlooper* nổi tiếng dạo trước. Khi trưởng thành rồi, không biết màu da của nó có sậm đi chút nào không đây. Tóc thằng bé cũng thuần màu vàng khi mới chào đời, nhưng gần đây phần lớn đã chuyển sang tông đen, đủ để có thể gọi là màu trà. Nếu da của thằng bé cũng được như thế, trở nên giống người Nhật hơn một chút thì tốt quá. Nhưng dù thế nào, chắc chắn đứa trẻ này khi lớn lên sẽ là một cậu thanh niên điển trai. Điều đó đối với thằng bé sẽ là sự may mắn hay nỗi bất hạnh, Tsudajima không biết. Nhưng đứa trẻ giống như thiên thần này, càng xinh đẹp càng khiến Tsudajima không biết phải chăm sóc nó ra sao. Đánh răng xong, Koutarou tỏ ra buồn bã. Tsudajima có thể nhìn thấy bóng dáng của Elina trong đôi mắt của thằng bé.

Tsudaiima gặp Elina lần đầu tiên khi bị mấy người trong Hội nông dân kéo đến một club toàn các cô gái người Nga. Nói đến người Nga, anh hoàn toàn không có hứng thú gì với những người đẹp cao lớn to xương tóc vàng ấy, nhưng Elina lại có vóc dáng nhỏ nhắn, gầy hơn hẳn so với những cô gái khác. Không biết có thật hay

không, lúc ngồi cạnh Tsudajima, cô đã kể rằng mình đang kiếm tiền để cho em gái đi học. Trong khi bản thân cô mới xấp xỉ hai mươi. Tsudajima thấy cô giống một nữ diễn viên người Pháp nào đó. Một cô gái không biết cười. Cô chỉ cười khi anh bảo sẽ đặt donperi* đến. Khi ý nghĩ muốn cô mỉm cười lần nữa hình thành trong đầu, anh đã vương vào lưới tình của cô. Một người vốn không có hứng thú với các cô gái ngoại quốc như Tsudajima không hiểu vì lý do gì lại say mê Elina. Chỉ sau vài tháng, Elina có thai, khi nghe cô nói sẽ phá thai, anh đã kiên quyết dẫn cô về nhà.

Tsudajima và Elina vấp phải sự phản đối quyết liệt từ mẹ của anh. Bà kiên quyết nói sẽ không cho phép cô nhập tên vào hộ khẩu, rồi nhốt Elina trong căn phòng nhỏ ở chái nhà. Theo chỉ thị của mẹ Tsudajima, cô sinh con tại một bệnh viện ở Kushiro cách đây cả trăm cây số, vẫn dùng tên thật rồi biến mất sau một tuần quay trở lại trang trại. Cô mang đi cả khoản tiền một triệu yên mà Tsudajima đưa cho làm tiền viện phí, cùng chỗ tiền mặt hai triệu yên anh chuẩn bị để mua bò giống và bỏ lại đứa con. Anh đã tìm kiếm khắp nơi, hỏi cả những cô gái làm cùng Elina ở club nhưng vẫn không biết được cô đã đi đâu. Có tin đồn cô đã về nước, nhưng anh cũng không biết thực hư thế nào. Có thể bây giờ cô vẫn đang làm việc ở đâu đó tại Hokkaido.

Mẹ anh là người đặt cho đứa trẻ bị bỏ lại cái tên Koutarou, với mong muốn thằng bé trở nên giống người Nhật đôi chút. Anh nghĩ tới việc mẹ anh đã vô cùng vất vả khi chăm sóc cho một đứa trẻ trong thời kỳ bú mớm như thế. Bà tuyệt đối không bao giờ đối xử vô tình với Koutarou. Cho đến lúc qua đời vì bệnh viêm phổi, bà vẫn không ngừng lo lắng cho Koutarou. Nhưng bà cũng chính là người đã tuyên bố không muốn để ai nhìn thấy thằng bé và cấm không cho

Koutarou ra khỏi trang trại. Bà có làm khai báo với chính quyền cho đứa cháu, nhưng đồng thời cũng hối lộ viên cán bộ vốn là chỗ quen biết để giữ kín sự tồn tại của thằng bé và nghiêm khắc lệnh cho những người giúp việc hay ra vào trong nhà không được hé lời nào ra ngoài. Nhà gần nhất cách trang trại gần hai cây số, cũng chẳng gặp ai trừ khi có cuộc họp của Hội nông dân. Tsudajima cũng không nói với ai về việc này. Có lẽ không hẳn là không có người biết chuyện, nhưng ít nhất không có ai dám nói đến sự tồn tại của Koutarou trước mặt mẹ con Tsudajima.

Nếu như bình thường thì năm nay thằng bé đã đến tuổi đi nhà trẻ, nhưng thế giới của Koutarou hiện giờ vẫn chỉ nằm gọn trong trang trại này. Có lẽ bằng cách nào đó Koutarou sẽ lớn lên giữa những người làm ở đây. Trước đây, trang trại chưa đi vào quỹ đạo như bây giờ nên mẹ anh cũng phải nai lưng làm việc, nhưng rồi bằng cách này hay cách khác, Tsudajima vẫn trưởng thành. Ở nhà ngoài lũy bò con còn có hai con dê, hai con chó, chục con gà, ban ngày Koutarou thường chơi với chúng. Gần đây anh còn xin về cho thằng bé thêm hai con mèo mới sinh ở nhà hàng xóm.

Dù đã nghĩ đến chuyện có nên cho thằng bé đi nhà trẻ hoặc trường mẫu giáo hay không, nhưng hiện cũng không có ai đưa đón, vả lại cũng không thể đột nhiên đem một đứa trẻ trước nay vốn coi như không tồn tại, hơn nữa còn là một đứa bé có đôi mắt màu xanh ra giới thiệu với mọi người, nên Tsudajima vẫn đang phân vân. Dù vậy, đến tuổi thằng bé đi học tiểu học thì anh vẫn phải tìm cách nào đó. Nếu có trường nội trú nào thì tốt... Nhìn đứa con trai chỉ có mình là chỗ dựa duy nhất đang say ngủ, anh không kìm được cảm giác thương xót.

Mama của quán Himiko, Saito Kumiko nghĩ, nhận Hiromi vào làm quả là đúng đắn. Dù mới vào quán được hai tháng, đã có vài người khách để ý đến Hiromi. Cô cũng rất chăm chỉ, không tự ý nghỉ việc và cũng không đi làm muộn. Cái khó khi mở quán rượu là làm sao quản lý tốt các cô gái. Có thể tập hợp đủ số để mở quán mỗi ngày hay không chính là chỗ thể hiện mức độ cao tay của người kinh doanh. Về phương diện này thì Hiromi là người có thể “tính toán” được. Kumiko có đủ tự tin trong việc “phân loại” các cô gái. Ban đầu bà còn chút vướng mắc vì Hiromi chưa hề có kinh nghiệm về công việc này, lại có những chỗ không rõ ràng trong lý lịch, nhưng chỉ sau một chút chuyện trò, bà lập tức quyết định chuẩn bị cho cô chỗ ở và cả xe (là chiếc ô tô mẹ Kumiko từng dùng trước khi bà đổ bệnh, bị bỏ ở sân sau). Chiếc xe có vẻ chưa được cô dùng đến nhiều lắm. Bà đã giục cô tham gia khóa học lái xe trên đường tuyết ở trung tâm dạy lái xe gần đây không biết bao nhiêu lần. Phó giám đốc của trung tâm vốn là khách quen của quán nên chắc chắn sẽ đồng ý cho một khóa học nho nhỏ cỡ đó.

Trong số những vị khách để mắt đến Hiromi có cậu Asakura làm công chức ở ủy ban thị trấn, ông chủ trang trại Tsudajima và Tanaka đang làm việc ở cửa hàng bánh kẹo. Người nhiệt tình nhất là Asakura, đã có vợ con. Có vẻ anh ta kể với Hiromi rằng không được hòa thuận với vợ, nhưng có lần Kumiko đã bắt gặp anh ta cùng gia đình vui vẻ đi mua sắm trong một siêu thị lớn. Bà đã cố nhắc nhở xa gần cho một người lần đầu tiên làm nghề này như Hiromi không bị mắc bẫy. Mặc dù chắc cô cũng không ngốc nghếch đến mức bị lừa bởi những chuyện như thế. Tsudajima và Tanaka còn độc thân.

Tanaka đang làm việc ở cửa hàng kẹo thì có vẻ chưa có ý định lập gia đình. Cậu ta đến quán Himiko là do được cấp trên dẫn theo, đối với cậu việc đến những chỗ như thế này cũng chỉ để chứng minh rằng mình đã là người trưởng thành. Cậu vẫn chưa rũ bỏ được hết vẻ sinh viên của mình. Kumiko có cảm giác cậu ta còn chưa hoàn toàn trở thành một người đàn ông. Nhìn dáng vẻ cao khệnh khạng của cậu ta khi nói xấu cấp trên với Hiromi, bà có cảm giác hai người giống như chị em.

Người được nhất chính là Tsudajima, nhưng nói thực, đến bây giờ vẫn có những lúc bà không thể nắm bắt được hết suy nghĩ trong đầu người đàn ông này. Chủ trang trại, độc thân, ba mươi lăm tuổi..., những chuyện này có lẽ không phải bịa đặt, nhưng bà vẫn cảm thấy còn có gì đó mình chưa biết. Ở điểm này, Tsudajima và Hiromi lại có vẻ giống nhau.

Nói thì nói vậy, dường như ở thời điểm này Hiromi vẫn chưa có ý ngã vào lòng ai. Đương nhiên, nếu cô nào trong quán rượu cũng yêu đương hết thì việc kinh doanh coi như bỏ đi, nên bà cũng không thấy có vấn đề gì. Chỉ là, một chút tình yêu giả tạo cũng có thể trở thành món hàng bán được tiền. Hiromi thật thà nên hơi thiếu chút lả lơi cho mấy chuyện này. Kumiko gọi những cô gái như thế là “da mặt còn hơi mỏng”. Con bé này chắc “da mặt còn hơi mỏng” thật. Nhưng dù gì cũng chỉ mới có hai tháng, nên cũng không có cách nào khác.

“Masae! Làm gì mà ngồi thần người ra đó? Ngài Suzuki sẽ đến lúc bảy giờ nên tất cả phải đứng đón đấy!”

Bà quát cô nhân viên mới vừa kịp hoàn tất việc trang điểm, còn chưa thay quần áo mà đã ngồi hút thuốc phì phèo, trong khi chỉ còn

ba mươi phút nữa là mở cửa. Mặc dù không phải bà không biết Masae vừa mới đem gửi hai đứa con ở chỗ trông trẻ 24 giờ về nên muốn làm một điều thư giãn.

“Mama à, con xin lỗi! Chỉ một điều thôi, một điều này thôi, nhé, nhé?”

Đúng như bà đoán, cô ngậm nguyên điều thuốc rồi chấp hai tay năn nỉ. Nhưng mặc dù nói thế, vừa ấn điều thuốc xuống gạt tàn cô liền nhanh chóng đứng dậy thay đồ. Sự thành thật là một trong những ưu điểm Ở Masae. Cô ôm theo con trốn chạy khỏi tên chồng vũ phu đến đây để rồi được bà giới thiệu cho cả chỗ ở lẫn xe. Bà sẵn sàng bỏ ra ba trăm ngàn yên chính là vì nhìn thấy tính cách và vẻ ngoài xinh đẹp của cô. Khoản tiền ấy đã không bị lãng phí.

Hôm nay Suzuki, ông chủ của Marusuzu, trang trại lớn nhất vùng Tokachi sẽ đến. Mới tầm năm mươi tuổi nhưng từ xưa ông ta đã là khách quý của quán, thường đến sớm và cũng nhanh chóng ra về sau khi uống rượu qua loa. Là người biết cách chơi đẹp, quen biết rộng, không biết bằng cách nào, ông ta quen biết khá nhiều bạn bè là nghệ sĩ, họ còn từ Tokyo đến nông trại chơi nữa. Một trong số đó là diễn viên nổi tiếng, từng là gương mặt mới của Toho đã giúp biến một phần trang trại thành trường đua ngựa, tổ chức vào mùa hè năm ngoái, gây chú ý rất nhiều. Hàng dài nghệ sĩ và người nổi tiếng cùng đứng trên bờ con sông chảy qua vùng đất của trang trại. Nhưng lý do khiến Kumiko phục vụ Suzuki một cách đặc biệt như thế là do ông ta nắm trong tay nhiều tin tức.

Nếu không có thông tin và tiền, quán sẽ buồn hiu hắt. Trên lý thuyết của Kumiko, người sẽ tụ tập tại nơi có kẻ nắm hai thứ đó. Suzuki thường mang đến những tin tức hoặc lời đồn đại mà Kumiko

có vẻ sẽ thích nghe. Cái giá để đáp lại điều đó không phải tiền, không phải dịch vụ, cũng chẳng phải đàn bà, mà vẫn phải là tin tức. Kumiko cũng sẽ thì thầm vào tai Suzuki những chuyện mình nghe được, những chuyện xảy ra trong phố. Một khi đã kinh doanh ở đây thì thu thập tin tức là việc quan trọng hơn hết thảy. Nhưng thực ra lý do quan trọng hơn cả là vì Kumiko thích những chuyện đồn đại mà thôi.

“Có chuyện gì à?”

Suzuki thường đến một mình. Chiếc áo khoác màu xanh sẫm mà ông ta gửi vào chỗ treo đồ nhìn qua thì có vẻ bình thường, nhưng nếu sờ tận tay liền nhận ra là đồ cao cấp nhất của Kashimiya. Cũng giống như hầu hết những đại gia trong vùng, toàn bộ thời gian cấp hai, trung học và đại học của Suzuki đều theo học ở Tokyo, vì thế hầu như không nghe ra chút giọng địa phương nào trong giọng nói của ông ta. Tất nhiên, Kumiko từng ở Ginza suốt lứa hai mươi cũng vậy thôi.

“Gần đây bí thư thứ nhất của ngài Itou có chút động tĩnh.”

Ban đầu, thường Suzuki chỉ ngồi cùng bàn và nói chuyện với Kumiko, những cô gái khác đều biết điều không lại gần.

“Ồ!” Một khi tên của vị nghị sĩ bảo thủ được nêu ra ở đây, không có lý gì Suzuki lại không hứng thú.

“Có người nhìn thấy ông ta ngồi uống rượu cùng nghị viên hội đồng thành phố Sakai của phe Terada.”

“Ồ, hay đấy!”

Ngoài miệng nói vậy, nhưng có thể Suzuki đã biết chuyện từ trước rồi. Phản ứng của ông ta đến chậm một giây. Nhưng ông ta lại

cho thấy vẻ ngạc nhiên đến mức thái quá. Có lẽ chính điểm này khiến cho người đàn ông này trở thành người thông thạo tin tức đến như vậy.

Nghe Kumiko kể một lượt những tin đồn trong thị trấn, Suzuki cũng đáp lại bằng lượng thông tin tương ứng. “Có vẻ việc kinh doanh của trang trại Minami không ổn cho lắm. Người ta đồn họ hết mảnh làm ăn rồi.” Tất cả đều là những tin tức có thể dùng đến ngay từ ngày mai nên Kumiko mừng lắm.

Thấy câu chuyện giữa hai người tạm dừng, cậu nhóc bồi bàn dẫn Hiromi đến, lấy lý do lần đầu gặp mặt để đưa cô ra chào hỏi Suzuki.

“Cô em được đấy!”

Suzuki nói khi nhìn Hiromi rút bia trong căng thẳng.

Kumiko đã quan sát hết sức kĩ càng, nhưng có vẻ như Suzuki thực sự không để mắt đến Hiromi. Không hiểu vì sao, Suzuki hầu như không hứng thú với những cô gái trẻ. Ông ta chơi rất khéo nhưng không bao giờ đi quá xa. Khiến cho Suzuki cảm thấy hào hứng toàn là những người lớn tuổi, thậm chí hơn hẳn Kumiko, kiểu người khó mà gọi là phụ nữ được nữa. Thực tế, người được đồn đại là có quan hệ lâu dài nhất với Suzuki là bà chủ một nhà hàng đã lớn tuổi đến mức Kumiko nghĩ chắc phải ngang tuổi mẹ mình. Thỉnh thoảng Kumiko còn thắc mắc không biết thời trẻ ông ta đã gặp phải những chuyện gì mà đến bây giờ lại có sở thích như vậy. Nhưng chính điều đó lại mang lại cảm giác an tâm cho người đối diện và cũng là lý do tại sao ông ta được những phụ nữ ở nơi này ngưỡng mộ.

Khi Hiromi vừa đứng lên, ông ta liền hỏi: “Cô bé đó chắc đã có khách theo rồi chứ?”

“Dạ!”

“Là ai thế?”

Ngay cả Kumiko cũng do dự trong giây lát. Rồi bà bắt đầu để ý khi thấy ông ta quan tâm đến cả những thông tin nhỏ nhất như thế này.

“Nếu nói người mà anh Suzuki biết thì có anh Asakura ở ủy ban...”

“Tên đó không được đâu. Tốt nhất nên bỏ luôn đi. Một gã keo kiệt.”

“Thế ạ.”

“Nếu là hần thì tôi sẽ không cho dù chỉ là con chó con.”

“A ha ha!” Kumiko bật cười.

“Tiếng cười của mama vẫn đẹp như trước giờ nhỉ?”

“Cảm ơn ông. Tiếp theo là cậu Tsu ở Yachiyo.”

“À, Tsudajima của trang trại Shimashima hả?”

“Vâng.”

“Tên đó được đấy, có điều...” Suzuki làm vẻ mặt suy nghĩ. “Tôi từng nghe vài lời đồn kỳ cục về hần.”

“Là gì vậy ạ?” Cùng một lúc, cả hai suy nghĩ “quả nhiên” lẫn “thật không ngờ” hiện ra trong đầu Kumiko.

“Có người bảo hần đã có con.”

“Có con? Cậu Tsu ấy ạ? Tôi nghe nói anh ta độc thân kia mà?”

“Đúng là thế, nhưng họ nói trong trang trại của hắn có một đứa trẻ con. Vì hắn không ở cùng cô gái nào cho nên nói hắn độc thân cũng không sai.”

“Thì ra là thế. Đứa trẻ chừng mấy tuổi ạ?”

“Tôi nghe chuyện này vài năm trước, nên chắc là hai, ba tuổi gì đó thôi.”

“Hừm. Tại sao anh ta lại giữ im lặng một chuyện như vậy chứ?”
Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của bà nhú lại.

Kumiko không ưa những gã đàn ông như thế cho lắm. Có con cũng không ảnh hưởng gì cả. Cứ công khai chuyện đó rồi chơi bời như thường cũng đâu có vấn đề gì? Vậy mà trước giờ bà vẫn nghĩ anh ta là một người không tòi, thật thất vọng.

“Bọn họ bảo chưa có ai từng nhìn thấy đứa bé.”

“Chưa bao giờ nhìn thấy sao?”

“À, trừ những người làm việc trong trang trại. Chỉ có điều bọn họ rất kín miệng, không chịu tiết lộ gì cả.”

“Hừ. Đó đâu phải chuyện gì phải giấu.”

“Cái đó...”

Suzuki ghé sát lại gần Kumiko, thì thầm điều gì đó vào tai bà. Gương mặt Kumiko đỏ lên. Tầm mắt của bà dừng lại trên người Hiromi đang ngồi lơ đãng nghe khách nói chuyện như thường lệ.

Sau bao phân vân, Aoi quyết định đem chuyện gặp gỡ người phụ nữ nói cho Yuuri biết. Cô không hy vọng điều đó sẽ khiến thái độ của Yuuri thay đổi hay anh sẽ thành thật nói chuyện với mình, mà chỉ nghĩ rằng nếu tiếp tục giữ im lặng việc xâm phạm vào thế giới riêng của anh thì thật thất thố. Hơn nữa nếu chuyện có thể đến tai Yuuri thông qua người phụ nữ kia, thì cô vẫn nên nói ra trước.

Aoi đi đến tiệm cơm hộp nơi Yuuri làm thêm.

Trước đây anh chỉ làm việc ở cửa hàng này những lúc không có giờ học trên lớp hoặc từ chiều tối trở đi, nhưng từ khi bắt đầu nhận việc dọn dẹp vào lúc sáng sớm cộng thêm việc làm đêm ở công trường, hầu như ban ngày anh đều ở đây. Anh từng nói được phép lấy những hộp cơm bỏ đi lúc ra về là điểm hấp dẫn nhất của công việc này.

Đó là một cửa hàng với mặt tiền vô cùng nhỏ hẹp, nằm giữa khu phố mua bán trong chỗ Yuuri ở. Ở đây suất cơm thịt gà chiên xù miếng lớn có giá 298 yên, suất có cá thu Nhật là 380 yên, khá rẻ, nên khách ra vào không ngớt. Cô có thể nhìn thấy ông bà chủ đang đứng làm việc có vẻ khá bận rộn đằng sau Yuuri đang đứng trước cửa hàng. Trước đây cô cũng đã ghé qua và được giới thiệu là bạn gái của anh trước hai người.

Yuuri ngạc nhiên khi thấy Aoi đến thăm mình vào buổi trưa, nhưng anh đã không tỏ ra khó chịu, điều đó khiến cô thở phào.

“Chừng ba mươi phút nữa anh sẽ được nghỉ, em chờ anh ở công viên nhé.” Anh vừa nhanh miệng chỉ cô đường đến công viên ở gần đó, vừa thoăn thoắt gấp đồ khách chọn vào hộp cơm.

Cô ngồi đợi trên băng ghế đá trong công viên. Lá cây trong khuôn viên hầu như đã rụng hết, khung cảnh đã mang dáng dấp những ngày đầu đông. Từ đợt cuối hè, cô đã bị cuốn theo mối quan tâm về Yuuri thành thử không còn thời gian để kịp nhận ra thu đã qua, đông đã đến.

Lúc Aoi đã lạnh cóng Yuuri mới vội vàng chạy đến, mặc một cái áo khoác bên ngoài bộ đồ màu trắng của quán cơm. Trên tay anh là hai hộp cơm.

“Cái này, cho em đây. Ông bà chủ mời.”

Khi cô mở hộp thì thấy đó là cơm gà. Miếng gà to đến độ chia cả ra khỏi hộp đựng.

“Tự dưng em thấy có lỗi quá.”

“Không sao đâu. Ông chủ còn bảo anh đi nhanh đi. Còn cái này nữa.”

Đó là súp miso đựng trong hộp nhựa. Chỉ cầm trong tay cô cũng có thể cảm nhận được hơi ấm.

“Ngon quá.” Cô vừa đưa lên miệng vừa nói.

“Ừ. Ngon đúng không? Anh nghĩ với 298 yên mà bán ra được hộp cơm như thế này cũng không dễ dàng gì.”

Mất một lúc hai người chỉ ăn mà không nói gì.

“Sao thế?” Yuuri hỏi khi đã ăn được một nửa miếng gà.

“Anh à. Em xin lỗi. Em đã gặp người phụ nữ đó...”

“Người phụ nữ nào?”

“Người đó. Mama của quán Rouge...”

Vẫn gấp nguyên miếng gà bằng đôi đũa, sắc mặt Yuuri thay đổi.
“Sao em lại làm thế?”

“Em vừa muốn biết quán đó là nơi như thế nào, vừa muốn biết người đó là người như thế nào.”

“Anh đã bảo em cứ để mặc anh cơ mà.”

“Tại vì...”

“Tại sao em lại làm thế? Chúng ta chỉ đang hẹn hò thôi, đâu phải đã là kết hôn, tại sao anh lại bị giám sát đến mức đó? Anh thấy khó chịu thật rồi... em phiền phức quá đấy.”

“Em xin lỗi!” Nước mắt Aoi bắt đầu rơi. Chưa bao giờ cô nghe anh nói những lời nặng nề như vậy, bằng giọng điệu nghiêm khắc đến thế.

Yuuri im lặng uống canh, rồi ăn hết miếng thịt gà. Anh bật ra một tiếng thở dài.

“Anh xin lỗi.” Yuuri cúi đầu. “Nói cho cùng, anh mới là người có lỗi. Hẳn là em phải bận tâm nhiều lắm. Xin lỗi em. Anh sai rồi.”

“Không đâu. Em cũng...”

“Anh sẽ nói.”

“Sao?”

“Chuyện về người đó.”

“Có ổn không?”

“Anh đã không nghĩ vì chuyện này mà Aoi lại khổ tâm đến thế.”

“Em xin lỗi.”

“Không sao.”

Nhưng có vẻ Yuuri còn đang do dự gì đó. Anh gấp miếng thịt gà lên rồi lại thả xuống, rồi thì thầm:

“Bà ấy... có lẽ... là mẹ anh không chừng.”

“Mẹ anh? Chẳng phải mẹ anh đã mất rồi sao? Anh nói bà mất khi anh còn nhỏ mà?”

“Ừ. Đúng là thế, nhưng anh nghĩ, chắc là ba anh đã nói dối về chuyện đó.”

“Nói dối? Nghĩa là sao?”

“Anh là con út, khi đó còn nhỏ nên không nhớ rõ lắm, nhưng có thể không phải mẹ anh đã mất, mà là đã bỏ đi. Lý do thì anh không rõ lắm... Có thể bà ấy có người đàn ông khác chẳng hạn. Có thể vì nguyên nhân gì đó không trong sạch. Cho nên ông ấy mới nói dối là bà đã mất.”

“Tại sao anh lại nghĩ thế?”

“Mẹ... người đó có trở lại một lần. Vào lúc anh vừa vào tiểu học. Rồi khoảng một năm rưỡi sau đó, bà lại biến mất.”

“Anh đã thử hỏi ba hay anh trai anh chưa?”

Yuuri có anh trai và chị gái.

“Chưa... Có hỏi đi nữa thì họ cũng trả lời là không phải thôi. Từ trước đến giờ họ vẫn luôn nói dối mà.”

“Nhưng mà, Yuuri cũng đã trưởng thành rồi, nếu anh nói anh đã gặp mẹ ở Tokyo thì họ đành phải cho anh biết sự thật thôi.”

“Sau khi mẹ bỏ đi, ba anh đã suy sụp một thời gian. Có lẽ ông khá sốc vì bà ấy lại bỏ đi lần thứ hai. Vì thế ông mới không muốn nhắc lại chuyện cũ. Anh thấy mình tự đi tìm hiểu thì hơn.”

“Vậy, anh đã thử hỏi bà ấy chưa?”

“Chưa. Vẫn chưa.” Yuuri cười, có chút ngại ngùng. “Mãi mà anh chưa dám nói... Nếu bà ấy nói không phải thì...”

“Thì?”

“Anh sẽ rất thất vọng, và buồn nữa.”

“Đến mức đó sao?”

“... Nhìn bề ngoài thì thế thôi, thực ra bà ấy là một người mẹ rất tốt. Bà nấu ăn cũng ngon nữa. Bà hay chơi cùng anh, hồi đó vui lắm. Người dạy anh nấu nướng giặt giũ cũng là bà ấy, bà còn chơi bắt bóng với anh hàng giờ khi anh nói muốn tập bóng chày. Anh đã luôn nghĩ mẹ ruột mình vẫn còn sống ở đâu đó. Những lúc bị đám bạn trêu chọc vì không có mẹ, anh luôn tự nhủ rằng mình có bà ấy để chịu đựng. Lúc gặp bà ở quán, anh nhận ra ngay. Gương mặt bà ấy hầu như không khác là bao, giọng nói với dáng dấp cũng không thay đổi. Ngay cả hương vị món ăn do bà ấy nấu cũng vậy, mọi thứ đều giống như trước đây. Nhất là cách nói chuyện.”

Yuuri đứng lên và làm động tác cúi chào. “Osoreiri mashite gozaimasu. Bà ấy rất hay nói câu đó.”

“Đúng là giống thật.” Cả cách dùng từ lẫn dáng vẻ đều rất giống.

“Người như thế, không có người thứ hai.”

“Đã vậy anh cứ hỏi thẳng là được mà?”

“Cũng phải. Chắc cũng đến lúc rồi. Lần nào đến anh cũng định sẽ hỏi nhưng rồi lại không nói ra được.”

“Thế ạ?”

“Vội lại, biết đâu bà ấy đã có một gia đình khác, một người đàn ông khác, cũng có thể có hoàn cảnh phức tạp nên không muốn nhắc lại chuyện quá khứ nữa. Anh cứ nghĩ sẽ thăm dò tình hình trước đôi chút, không ngờ thoáng cái đã mất nửa năm .”

“Hình như bà ấy sống một mình mà.”

Aoi kể lại một lượt về buổi phỏng vấn và những chuyện hai người đã nói trong phòng hôm ấy cho anh nghe. Yuuri nghe hết sức chăm chú. Khi câu chuyện của Aoi kết thúc, anh hơi cúi xuống:

“Cảm ơn em.”

“Không. Là em có lỗi, tự tiện đi tìm hiểu như thế...”

“Không đâu, giờ anh yên tâm hơn rồi. Nếu là anh, chắc chẳng bao giờ hỏi được mất.”

“Vậy bây giờ anh sẽ nói chứ?”

“Ừ. Nhưng mà, chờ thêm một thời gian nữa.”

Anh nhìn ra xa rồi mỉm cười. Nhìn vẻ mặt của anh, cô cảm giác giữa hai người có một mối quan hệ cô không sao hiểu được. Mẹ Aoi vẫn còn khỏe mạnh, hai mẹ con cô cũng khá thân thiết. Nhưng có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ có biểu hiện như thế khi nói về mẹ mình. Và cô bắt đầu sợ. Người mẹ mà anh mong mỗi đến nhường ấy có thể chính là người sẽ làm tổn thương anh. Trong tất cả những lần nói chuyện với cô gần đây, bà ấy chưa từng nhắc đến chuyện mình từng làm mẹ.

Aoi nhìn hộp cơm trên đầu gối. Nó đã nguội ngắt. Bên cạnh cô, Yuuri lại đang ngồi nhìn ra xa một cách lơ đãng như mọi lần. Aoi uống nốt chố canh miso đã nguội, nuốt ừng ực trong cổ họng. Sau đó cô đưa miếng gà chiên xù đã cứng lên miệng, cắn một miếng thật to, nhai rồi nuốt xuống cùng với cơm.

Mình phải trở nên mạnh mẽ hơn. Nếu đã thấy trước tương lai Yuuri sẽ phải chịu tổn thương, thì mình phải mạnh mẽ hơn mới được. Mình sẽ ủng hộ anh ấy, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Mình muốn bảo vệ anh ấy, mình muốn bảo vệ Yuuri... Aoi nhủ thầm trong lòng. Nuốt những lời ấy vào trong, Aoi ngồi ăn tiếp hộp cơm đã nguội.

○ ○ ○

Kumiko đang đứng theo dõi những chậu hoa tươi được chuyển vào trong quán Himiko trước giờ mở cửa. Bà vốn cho rằng “hoa” của quán chính là các cô gái nên luôn chủ trương không dùng đến những thứ trang trí màu mè. Bình hoa duy nhất được chau chuốt tỉ mỉ đặt ở nơi nổi bật nhất trên quầy thanh toán đã thể hiện dụng tâm của bà. Mỗi tuần hai lần nghệ nhân sắp đặt vốn là giảng viên của trung tâm văn hóa ở khu thương mại Fujimaru sẽ đến quán giúp cắm bình hoa mới. Kumiko không thích cắm chung nhiều loại cho lắm, mà thích dùng một loại hoa duy nhất hơn.

Trong lúc bà đang kiểm tra chố hoa, Hiromi đã sớm đến làm việc.

“Chào buổi sáng, mama.”

“Romi hả?”

Kumiko không ngoảnh lại mà chỉ dựa vào giọng nói để đoán.

“Ta có chút chuyện muốn nói, thay đồ xong thì ra đây nhé.”

“Dạ.”

Kumiko không cần nhìn cũng có thể hình dung ra rõ như nắm trong lòng bàn tay đáng vẻ “Mà thôi cũng được, đằng nào cũng thế” của Hiromi khi cô khẽ cúi đầu rồi chạy vào phòng thay đồ.

“Thế này nhé...”

Vài cánh hoa rụng cùng phần hoa còn vương lại trên quầy thanh toán sau khi bình hoa được cắm xong. Dẫu bà không nhắc, Hiromi vẫn tự động lau chùi chúng. Người nghệ nhân này đúng là có tay nghề với cảm nhận tinh tế thật, nhưng lại chẳng bao giờ đụng tay đến những việc như thế này. Chẳng biết có phải vì thầy nghĩ việc dọn dẹp sẽ làm ảnh hưởng đến phẩm vị của một nhà làm nghệ thuật hay không nữa.

“Chuyện này là về cậu Tsu.”

“Vâng.”

Dù là tin tốt hay tin xấu, thường Kumiko đều công khai ra ngoài. Kết quả kéo theo tốt hay xấu thế nào thì chưa rõ nhưng còn tốt hơn là không biết, đó là quan niệm của riêng bà.

“Ta cũng đã cân nhắc có nên nói với con chuyện này hay không, nhưng rồi ta quyết định vẫn nên nói cho con biết trước thì hơn.”

“Dạ.” Cô cau mày như đang khó xử.

“Cũng tại ta đi nói với con rằng người đó độc thân rồi con vào nhà đó thì như chuột sa chĩnh gạo* này kia.”

“Dạ...”

“Đúng là anh ta độc thân, nhưng hình như đã có con rồi.”

“Có con?”

“Người ta đồn đại trong trang trại của anh ta có một đứa trẻ chừng ba tuổi.”

Sau đó, bà đã khẳng định được chuyện đứa trẻ đúng là đã ba tuổi khi gặng hỏi hết một lượt những người trong Hội nông dân.

“Nhưng hình như anh ta không hề tiết lộ chuyện này ra ngoài, cũng không cho đứa bé đi học. Nó bị nhốt trong trang trại.”

“Bị nhốt?”

“Cái đó...” Kumiko kéo Hiromi lại gần rồi thì thầm vào tai cô. Trong quán không có ai khác ngoài hai người họ, nhưng bà vẫn phải làm thế. “Hình như đó là một đứa bé da trắng.”

“Da trắng?”

“Hình như là con của cậu Tsu với một phụ nữ người Nga. Họ bảo nó xinh xắn trắng trẻo như thiên thần vậy. Nhưng mẹ anh ta ghét đứa nhỏ và không cho phép nó ra khỏi trang trại. Bà mẹ đã mất đạo gần đây rồi, vậy mà đứa trẻ vẫn...”

“Ôi!” Hiromi áp hai tay lên má. “Thật đáng thương.”

“Đúng thế. Nhưng không biết rốt cuộc vì sao cậu Tsu lại phải giấu giếm chuyện ấy nhỉ? Cứ nói thẳng là tôi đã có con cũng đâu có sao. Ta ghét kiểu đàn ông giấu giếm chuyện như thế mà vẫn chơi bời, còn hơn cả chuyện anh ta có con riêng nữa. Anh Asakura như thế

thật đấy nhưng cũng đâu có giấu giếm chuyện đã có vợ con. Thế mà cậu Tsu lại...”

Nhưng Kumiko đã không nhận ra. Hiromi hoàn toàn không còn nghe thấy một lời nào bà đang nói.

○ ○ ○

Khi Hiromi gọi điện đến, thật may mắn là Tsudajima lại ở nhà và nhắc máy.

Chiều chủ nhật là lúc phim hoạt hình *Sazae* mà Koutarou yêu thích lên sóng. Thực ra một đứa trẻ ba tuổi vẫn chưa hiểu được nội dung đâu nhưng chỉ cần nhìn những chuyển động trên màn hình là đã đủ vui thích rồi. Nhưng thỉnh thoảng Tsudajima cảm thấy Koutarou có thể hiểu hết khi nhìn thẳng bé vừa xem vừa cười.

Chính lúc đó, chuông điện thoại reo.

“Có phải anh Tsudajima không ạ? Em là Hiromi.”

“À, ừ...” Khi nghe giọng nói của người từ trước đến nay chưa bao giờ liên lạc là cô, anh cảm thấy lúng túng nhiều hơn là vui mừng.

“Bây giờ em đang ở trang trại Yachiyo.”

“À là chỗ của trang trại kinh doanh.”

“Vâng. Em đang ở nhà hàng của trang trại Yachiyo.”

Trang trại Yachiyo có một ngọn đồi nhỏ, có thể nhìn được toàn cảnh Obihiro. Gần đây mới có một đài quan sát được xây trên đỉnh cao nhất của ngọn đồi, kéo theo là nhà hàng và cửa hàng bán đồ

lưu niệm, biến nơi này trở thành khu vực thường xuyên có khách du lịch qua lại.

Anh thoáng liếc sang và bắt gặp Koutarou đang nhìn về phía mình với vẻ mặt lo lắng. Vừa chạm phải ánh mắt của Tsudajima, cậu bé liền quay ra giả bộ như đang xem tivi. Nhưng anh biết, đôi tai trắng trẻo kia vẫn đang hoàn toàn tập trung vào cuộc nói chuyện đang này.

“Em xin lỗi. Chỗ này hình như gần nhà anh Tsudajima phải không ạ?”

“À, đúng thể.”

“Thật ra... em đến đây bằng ô tô. Một mình ạ. Em đã nhắm mắt trời lặn và dùng bữa ở đây, nhưng mà giờ mới để ý ra trời đã tối quá rồi. Em sợ phải lái xe xuống đồi... trời lại lạnh nữa. Mãi mới có cơ hội đến đây, thế mà...”

“Đúng là bên ngoài rất lạnh...”

“Vâng... Bây giờ em cũng không biết phải làm thế nào...”

Giọng Hiromi nghe yếu ớt như thể cô đang nén khóc. Tsudajima quay lại nhìn Koutarou một lần nữa. Quả nhiên cậu bé đang nhìn ba mình bằng đôi mắt buồn bã.

“Rất xin lỗi anh. Osoreiri mashite gozaimasu.”

Hiromi đang đứng chờ trước cửa nhà hàng cúi đầu xin lỗi hết lần này đến lần khác. Trông cô như một nữ sinh trong chiếc áo khoác Duffle màu xanh sẫm và đôi găng tay liền ngón màu trắng. Trước giờ anh mới chỉ thấy cô mặc váy nên nhìn Hiromi ăn mặc như thế này ngược lại càng khiến Tsudajima thấy có chút choáng ngợp.

“Thế này đi, tôi sẽ đưa em về bằng xe của tôi. Xe của em thì chỉ còn cách để lại đây thôi, em đến lấy vào ban ngày là được.”

“Vâng. Nhưng lúc đến lấy em phải làm thế nào để đi đến đây ạ?”

“Lúc đó em có thể gọi taxi, hoặc là tôi đưa em đi cũng được.”

“Anh sẽ giúp em thật ạ? Em vui quá!” Hiromi hơi nhẩy lên, ôm lấy cánh tay Tsudajima.

“VẬY mình đi nhờ ông chủ ở đây một tiếng. Ông ấy là người quen của tôi.”

Vừa bối rối trước một Hiromi hơi khác lạ so với bình thường, Tsudajima vừa bước vào bên trong. Ở đây không thiếu chỗ đỗ xe, tiền phí cũng chẳng đáng mấy đồng. Ông chủ nhà hàng vui vẻ nhận lời. Ông cũng chỉ cho hai người biết, nếu bỏ xe đấy giữa cái giá lạnh như thế này hơn một tuần thì động cơ sẽ hết điện.

“Trước mắt cứ gửi chìa khóa cho ông ấy được không?”

Hiromi hơi nghiêng đầu.

“Không sao. Ở quanh đây chẳng có ai lấy cái xe này đâu.”

Hiromi chu môi “Không phải tại em không tin tưởng gì đâu”, rồi vừa nói vừa lấy chìa khóa ra từ trong túi xách. Ông chủ nhà hàng tốt bụng chủ động nói sẽ thỉnh thoảng khởi động động cơ xe giùm họ.

Hiromi nói xin lỗi không biết bao nhiêu lần trên suốt đoạn đường về đến Obihiro. Tsudajima vừa đáp không vấn đề gì, vừa thoáng lo lắng cho Koutarou. Anh đã gửi thằng bé ở chỗ Himura, không biết nó đã ngủ chưa hay vẫn đang thức chờ anh về.

“Anh Tsudajima, anh sống một mình ở trang trại sao?”

Câu hỏi của Hiromi đến vừa đúng lúc, như thể cô đọc được suy nghĩ của anh về Koutarou khiến cho Tsudajima giật mình.

“Không, bên cạnh còn có một người tên Himura đã làm việc cho nhà tôi từ lâu.”

“Ồ. Vậy chỉ có hai người.”

“Ừ, nhưng những lúc bận rộn thì cánh trẻ tuổi cũng sẽ ngủ lại trong trang trại.”

Họ lái xe trên tuyến đường số 216 khoảng chừng bốn mươi phút thì về đến Obihiro. Xung quanh trời đã tối hẳn nhưng vì không có đèn đường nên họ chỉ có thể dựa vào ánh sáng duy nhất từ đèn pha của chiếc xe để chạy trong bóng tối.

“Cảm giác như chỉ có em và anh Tsudajima ở riêng với nhau vậy nhỉ?”

“Hả?”

“Em vừa nghĩ, thế giới chỉ còn lại em và anh Tsudajima.”

Anh bất giác quay sang nhìn Hiromi. Cô cũng nhìn lại anh. Đôi mắt cô đang rung rung.

“Anh Tsudajima, đằng trước, đằng trước kia!”

Khi anh đang muốn đọc ý nghĩa đằng sau ánh mắt đó bằng cách nhìn sâu vào mắt cô thì Hiromi bật cười rồi vỗ lên vai anh.

“Thật là. Anh phải chú ý chứ!”

Vừa rồi, anh có cảm giác như hai người đã ngẫm hiểu với nhau điều gì đó, là do anh tưởng tượng chăng?

“Lý do mà hôm nay em bị muộn...” Hiromi bắt đầu nói như chưa có chuyện gì xảy ra. “... là vì em mãi ngắm trang trại quá.”

“Trang trại?”

“Vâng. Em lớn lên ở thành phố mà. Trong lúc em còn đang nghĩ ‘Thực sự có một nơi rộng lớn như thế này ư? Thích thật đấy.’ thì trời đã tối đen rồi. Mặt trời xuống nhanh quá làm em ngạc nhiên.”

“Thế hả? Tôi thì đã quen nhìn thấy cảnh đó từ nhỏ rồi.”

“Ở trang trại tốt thật đấy. Em thấy thích nó rồi.”

“Em nói vậy tôi rất biết ơn, nhưng đừng ngắm với bắt tay vào làm khác nhau nhiều lắm.” Tsudajima lựa chọn từ ngữ cẩn thận mang dụng ý sâu xa.

“Trang trại của anh có cảm giác ra sao?”

“Cảm giác gì?”

“Rộng bao nhiêu chẳng hạn?”

“Không bằng Yachiyo, nhưng cũng không nhỏ.”

“Lần tới em có thể đến thăm không? Em muốn xem cả lũ bê nữa.”

Trong lúc anh còn đang phân vân lựa chọn câu trả lời, cô đã lại lên tiếng: “Mà anh còn công việc phải làm nữa nhỉ? Một đứa con gái làm nghề tiếp rượu như em đâu được phép đến...”

‘Không, thực ra...’

Hai người về đến nhà Hiromi trong lúc anh vẫn chưa nghĩ ra phải trả lời cô như thế nào.

“Anh ghé vào nhà một chút nhé? Anh muốn uống trà chứ?”

“Thôi.” Anh rất muốn làm thế nhưng còn đang lo cho Koutarou.
“Lần tới nếu đến Yachiyo thì báo cho tôi một tiếng.”

“Vâng.” Cô gật đầu thành thật. Trông cô hơi bồn chồn.

“Sao thế?”

“Phải cảm ơn anh như thế nào đây...”

“Đừng để tâm.” Thực ra tình huống hiện tại chẳng khác gì anh muốn được trả ơn nên mới đi đón cô, nhưng lại ra về không cần.
“Nếu được thì lần sau lại đi đâu đó đi.”

“Vâng. Vậy em xin phép.”

Hiromi cúi chào rồi ra khỏi xe. Anh nhìn theo cô bước lên cầu thang từ trong xe. Khi cô đi khuất tầm mắt, anh bất giác tắc lưỡi. Cảm giác như vừa để vuột mất cơ hội lớn chỉ vì cố làm ra vẻ.

Có tiếng gõ cửa “cốc cốc” vang lên. Anh vội vàng ngẩng đầu, Hiromi đang nhìn anh từ bên ngoài.

“Sao thế?” Anh hấp tấp mở cửa sổ xe.

“Em nghĩ lại rồi, vẫn phải cảm ơn anh.”

“Tôi đã bảo không cần mà.”

“Chỉ thế này thôi.”

Hiromi đặt tay lên vai anh. Cô ghé gương mặt lại gần rồi đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Hôm nay chỉ đến đây thôi. Lần khác em sẽ cảm ơn anh thật đầy đủ.”

Cô vẫy tay rồi đi mất.

Quên mất là cửa sổ xe vẫn đang mở, Tsudajima ngồi thẩn người mất một lúc. Cái lạnh bên ngoài ủa vào làm cho anh giật mình tỉnh táo lại. Anh đóng cửa xe. Dù có vui nhưng anh vẫn không giải thích thỏa đáng được làm thế nào mà khoảng cách giữa hai người đột nhiên rút ngắn nhanh đến như vậy. Vừa mới tuần trước cô còn nhất nhất từ chối lời mời của anh.

Nhưng mà, cũng có thể vì lần này gặp nhau ở ngoài, cảm giác mềm mại trên đôi môi của Hiromi đã thuyết phục anh như thế.

○ ○ ○

Khi cô đang đứng đợi trước cửa căn hộ thì bà về đến nơi, tay xách đầy những túi hàng từ siêu thị, với những bước chân lẫm chẫm trông chẳng khác gì con chim cánh cụt.

“Cháu đứng đón tôi đó hả?”

Bước thẳng qua Aoi, bà vừa mở khóa cửa vừa hỏi.

“Cháu làm phiền cô ạ?”

“Cũng không hẳn... Cháu lại có chuyện gì nữa muốn hỏi à?”

“Vâng.”

“Cũng hết cách... Mời cháu vào.”

Vẻ mặt bà tươi tỉnh, khác hẳn với lời nói ngoài miệng.

Aoi được mời ngồi xuống bàn sưởi, nhìn bà lấy những thứ mua về đem cất vào tủ lạnh. Nào là cà rốt, khoai tây... đến nguyên cả một cây cải thảo, khá nhiều đối với người sống một mình.

“Cô mua nhiều quá nhỉ?” Aoi băng quơ hỏi.

“Tôi không khéo khoản mua sắm cho lắm. Vì muốn chỉ phải đi chợ một lần một tuần nên lần nào cũng mua quá tay, rồi lại phải bỏ đi chỗ thừa.”

“Có ai đó... ăn cơm cùng cô ạ? Ai đó ghé thăm nhà rồi...”

Bà nhìn cô với vẻ kỳ lạ. “Tức là, cháu đang hỏi tôi có đàn ông không ấy hả?”

Aoi đã bị nhìn thấu một cách dễ dàng. “Dạ? Không ạ!”

“Tôi làm nghề này nên cũng không phải hoàn toàn không có quan hệ gì với đàn ông, nhưng mà đến mức đưa về nhà thì không có ai cả.”

“Thế ạ?”

“Cháu hỏi chuyện tôi qua lại với đàn ông như thế thì tôi biết trả lời sao.”

“Cháu xin lỗi.”

“Cũng không phải chuyện cần xin lỗi.”

Bà rót nước nóng trong ấm pha trà cho cô. Sau đó bà lấy gói bánh gạo chiên Kabuki vừa mua về từ trong túi đi chợ, sột soạt mở nó ra. Bà ngồi xuống cạnh Aoi, vừa bỏ bánh vào miệng vừa nhìn cô chăm chăm.

“Sao vậy ạ?”

“Cháu nói cháu bao nhiêu tuổi ấy nhỉ?”

“Hai mươi ạ.”

“Thích thật đấy, còn trẻ như vậy.” Giọng bà nhàn nhạt thờ ơ, trái ngược với lời nói.

“Cô thực sự nghĩ thế ạ?”

“Tôi không nghĩ thế.” Bà nhún vai. “Thực ra tôi chẳng còn nghĩ đến chuyện quay lại cái tuổi của cháu nữa. Nhưng mà này, bỏ qua cái đó đi... chuyện cháu muốn hỏi tôi là gì?”

“À... Yuuri có còn đến quán không ạ?”

“Cậu ấy vẫn đến đấy. Chỉ gọi trà hoặc nước lọc rồi ngồi một góc vừa uống cười tủm tỉm.”

“Thế ạ?” Vậy thì chắc anh ấy vẫn chưa nói.

“Cậu ấy vừa là một đứa trẻ biết điều, vừa là khách, tôi không có lý do gì để từ chối cả.”

“Cháu biết.”

“Đương nhiên, ngoài việc đó giữa tôi và cậu ấy cũng không có gì khác.”

“Cháu biết. Cháu đã nghe anh ấy nói.”

“Nói gì?”

“Cô là mẹ ruột của Yuuri phải không ạ?”

“Mẹ ruột? Tôi ư?”

“Vâng.”

“Cậu ấy nói thế à?”

“Vâng.”

“Cháu bảo ‘mẹ ruột’ là nghĩa làm sao? Ý cháu muốn nói, người có quan hệ máu mủ, người đã sinh ra cậu ấy là tôi ấy hả?”

Câu hỏi của bà thật kỳ cục. Làm gì có “mẹ ruột” theo nghĩa nào khác chứ?

“Đương nhiên ạ.”

“A...” Bà đưa hai tay bưng lấy mặt. “Ai lại đi nói một chuyện như vậy chứ?”

“Cháu nghĩ không phải do ai đó nói đâu ạ. Nhưng anh ấy đã nói thế. Rằng khi còn nhỏ hai người từng sống cùng nhau, anh ấy vẫn luôn nghĩ cô là mẹ ruột của mình.”

“Sao lại nói như thế cơ chứ...”

“Hình như vì muốn kiểm chứng chuyện này nên anh ấy mới qua lại quán. Nhưng mãi mà anh ấy không nói ra được. Nếu được, cô có thể nói chuyện với anh ấy không ạ? Anh ấy vì muốn kiếm tiền để đến quán mà phải đi làm thêm suốt ngày, còn bỏ học trên trường nữa. Xin cô giúp anh ấy!”

“Không phải.” Bà thì thầm. “Không phải vậy đâu.”

“Cái gì không phải ạ?”

“... Tôi không phải là mẹ cậu ấy.”

“Tức là cô không phải là mẹ ruột của anh ấy ạ?”

Vẫn che đi gương mặt, bà gật đầu. “Tôi không nghĩ cậu ấy lại nghĩ như thế.”

“Vậy chuyện này là sao ạ?”

“Tôi nghĩ là trước đây tôi có từng đến nhà cậu ấy.”

“Đã từng đến...?”

“Tôi từng sống ở đó một thời gian, có lẽ vậy.”

“Có lẽ? À... Nghĩa là giữa cô và ba anh ấy có...” Aoi không biết phải nói sao, “... hai người có... quan hệ kiểu yêu đương ấy ạ?” Với vốn từ của mình, cô chỉ có thể nghĩ ra cách diễn đạt đó.

“Chuyện đó hơi khác một chút.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Lúc trước tôi cũng đã nói rồi, chuyện về cậu ta, gia đình hay cha cậu ta, tôi đều không nhớ rõ.”

“Về Yuuri ấy ạ?”

“Phải. Có lẽ cậu ấy là đứa trẻ ở một trong những ngôi nhà tôi từng đi qua.”

“Những ngôi nhà cô từng đi qua? Cô làm giúp việc hay việc gì tương tự ạ?”

“Chuyện đó cũng hơi khác...”

“Tóm lại chuyện là như thế nào ạ?”

“Tôi...” Bà buông hay tay xuống. “Cho đến bây giờ, tôi đã ra vào rất nhiều ngôi nhà. Nói là ‘sống’ có lẽ chính xác hơn. Tôi đã đi đến nhiều gia đình,... với tư cách một người mẹ.”

“Với tư cách một người mẹ?”

“Với vai người mẹ thì đúng hơn chẳng?”

Aoi không rõ lắm ý của bà. Nhưng cô hiểu được những lời bà đang nói không phải là chuyện tốt đối với Yuuri. Tim cô đập nhanh khiến lồng ngực bắt đầu thấy đau.

“Cũng sắp đến giờ rồi...”

Hiromi nhẹ nhàng gỡ tay Tsudajima ra rồi ngồi dậy, trên người không mặc gì.

“A...”

“Hôm nay anh có đến quán không?”

“Ừm, tính sao đây...”

“Thực ra thì đến hay không cũng được mà anh.”

Vừa nhìn Hiromi mặc đồ lót, Tsudajima vừa ngạc nhiên không hiểu hai người đã bắt đầu mối quan hệ này từ khi nào. Mặc dù đã qua lại căn hộ của Hiromi hơn nửa tháng nay, anh vẫn thấy còn chỗ nào đó chưa quen.

Hai, ba ngày sau khi bỏ xe lại trang trại Yachiyo, Hiromi gọi điện cho Tsudajima bàn về ngày đến lấy xe. Cả hai chọn trưa thứ sáu, anh đưa cô đến tận trang trại. Cô nói vẫn sợ lái xe một mình nên Tsudajima đỗ xe của mình lại đó và dùng xe của cô để đưa Hiromi về thành phố. Tuy nghĩ là không được nhưng khi anh thử mời, cô lập tức theo anh vào khách sạn. Lúc đó Tsudajima đã vô cùng mừng rỡ, thế là vào chủ nhật tiếp theo, anh gửi Koutarou cho Himura rồi đặt phòng ở khách sạn Hokkaido. Đó là khách sạn cao cấp nhất ở Obihiro, vậy mà Hiromi có vẻ không vui. Khi anh định chọn một khách sạn khác cho lần sau thì cô nói thẳng “Đến nhà em là được rồi”, từ đó qua lại phòng cô biến thành thói quen của anh. Lần trước khi anh đến, cô còn giao cả chìa khóa cho anh.

Tsudajima nghĩ, cô ấy mặc áo ngực trước cả quần lót. Anh cảm giác trước đây cũng từng có một cô gái giống như vậy, nhưng không thể nhớ ra là ai.

“Từ giờ anh không đến quán nữa có được không?”

“Tại sao ạ?” Cô khẽ nghiêng đầu.

“Quán cũng cần có tiền lời chứ, đúng không?”

“Đúng là cần. Ừm... Mà thôi, anh không cần để tâm chuyện ấy cũng được.”

Đúng là một cô gái không có tham vọng. Cô dễ dàng theo anh vào khách sạn, nhưng dường như chẳng phải vì mong muốn thu lại được lợi ích gì. Tsudajima cũng không dám nghĩ cô thực sự yêu mình. Rốt cục thì cô muốn gì, đó là điều anh không hiểu nhất bây giờ. Cô không thèm muốn sex đến mức đi tìm bạn tình, ngược lại còn là người rất đơn giản trong chuyện đó. Cũng không phải để giết thời giờ. Nhưng kết luận rằng cô không mong muốn gì hết thì không hoàn toàn thuyết phục được anh. Không thể xua được mối thắc mắc đó ra khỏi đầu nên dù bây giờ đang ở trong phòng cô như thế này, Tsudajima cũng không bình tĩnh được.

Chắc là mình suy nghĩ nhiều quá rồi, anh nghĩ. Có khi anh chỉ nên thành thật vui mừng khi có thể rơi vào mối quan hệ sâu sắc với cô gái ở quán rượu quen. Nhưng khi đó thì anh đã yêu thích Hiromi quá nhiều.

“Mà anh này, lần tới em đến thăm trang trại của anh Tsudajima được không?”

Hiromi vừa trang điểm vừa nói bằng giọng băng quơ.

“Ừm...”

“À, tất nhiên là em không thể hiện ra mình có qua lại với anh Tsu đầu. Anh cứ giới thiệu em là một người có hứng thú với trang trại đến từ thành phố là được mà.”

“Ừ...”

“Thứ bảy hoặc chủ nhật này. Có được không ạ?”

Anh bối rối khi thấy Hiromi quay lại với đôi mắt hơi sáng lên.

“Thứ bảy thì... đến cũng chẳng có ai.”

“Vậy, chủ nhật thì sao?”

“... Thôi, để lần sau đi.”

Tsudajima cũng ra khỏi chỗ và mặc đồ lót vào.

“Vâng. Vậy lần sau đi. Nhất định nhé!”

Hiromi quay lại với chiếc gương và tiếp tục trang điểm. Anh mừng thầm vì có vẻ cô không cố chấp với chuyện đến thăm trang trại nữa.

Chắc cũng sắp đến lúc cô đòi mua một thứ phụ kiện gì đó, Tsudajima nhắm tính theo kinh nghiệm từ trước giờ. Để không làm cho cô thất vọng, có lẽ anh cũng nên chuẩn bị trước một món quà. Gần đây trong Fujimaru cũng bắt đầu bán mấy thứ đồ hiệu cao cấp thì phải.

○ ○ ○

Trên đường rời khỏi nhà bà về, Aoi nhớ lại từng lời người phụ nữ đã nói.

“Từ năm hai mươi lăm tuổi, trong vòng gần hai mươi năm, tôi đã đi qua rất nhiều ngôi nhà không có người mẹ.”

Bà kể như đang lật lại từng trang của một cuốn sách.

“Nghĩa là, cô có qua lại với những người cha, người chồng của những người trong nhà đó, phải không ạ?”

“Qua lại”... lại lỡ nói thế nữa rồi. Nhưng với vốn kinh nghiệm vụng về của một cô gái mới hai mươi tuổi, Aoi không tìm được cách diễn đạt nào khác. Cô cũng chỉ mơ hồ cảm nhận được đâu đó sự khác biệt mà thôi.

“Có người đúng là như thế, nhưng cũng có người không phải.”

“Cô làm quen những người đàn ông đó, qua lại rồi đến nhà họ sao?”

“Phải. Mà, chuyện đi đến đâu thì tôi xoay xở đến đó.”

“Cô ở lại những nhà đó trong bao lâu?”

“Có những nhà ba năm, cũng có những nhà chỉ vài tháng.”

“Thực sự cô không còn nhớ gì về Yuuri sao? Dù hai người từng sống cùng nhau?”

“Ừm. Nói thế nào cho cháu hiểu nhỉ? Khi mới rời khỏi tôi còn có thể nhớ một chút, nhưng khi bước vào một căn nhà mới, sống cùng những đứa trẻ mới, tôi liền quên hết những chuyện lúc trước.”

Cô không hiểu rõ những lời bà nói. Dù từ trước đến giờ Aoi chỉ mới hẹn hò với mình Yuuri, cũng chưa biết sau này ra sao, nhưng cô nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ quên được anh, dù có chuyện gì đi nữa.

“Cái đó là do cháu còn trẻ thôi.” Bà mỉm cười.

“Cháu sẽ tuyệt đối không quên. Cháu không muốn quên.”

“Vậy à... Vậy chắc là vì lúc đó tôi đã muốn quên rồi.”

Sau đấy Aoi còn đặt ra nhiều câu hỏi nữa, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu rõ lắm.

Ví dụ, khi cô hỏi “Cô chỉ chọn những nhà có trẻ con thôi ư? Sao cô có thể tìm ra được?”, bà nói “Tôi nói rồi mà, đi đến đâu hay đến đó, chuyện cứ tự nhiên diễn ra như vậy”, rồi khi cô hỏi tiếp “Vậy cô đã từng ở với người đàn ông nào không có con chưa?” thì bà tỏ ra chán nản, “Chuyện đó thì không”. Đến khi Aoi chất vấn thêm “Vậy không phải cô đã nhắm đến những nhà có trẻ con hay sao?” thì bà chẳng trả lời tiếp nữa.

Sau một lúc suy nghĩ, Hiromi lặng lẽ nói: “Phải, đúng là tôi đã nhắm vào những nhà đó.”

“Cô rất yêu trẻ con đúng không ạ?”

“Nói yêu thì cũng không hẳn. Nên nói là tôi không thể sống tiếp nếu không có chúng.”

“Như vậy chính là yêu, có gì khác nhau đâu ạ?”

Bà nghiêng đầu. “Khác chứ, có lẽ.”

“Yuuri nói anh ấy rất biết ơn vì cô đã ở bên anh ấy.”

“Nói thế cũng không phải.” Bà cười nhẹ. “Người được cứu rồi là tôi mới đúng.”

“Được cứu rồi?”

“Phải. Cho nên Yuuri cũng không cần phải biết ơn, cũng không cần bận tâm về tôi, cháu cứ nói với cậu ấy như thế nhé.”

“... Cháu hiểu rồi.”

“Bảo với cậu ấy, vì mọi chuyện đều là do tôi tự nguyện.”

Khi Aoi ra khỏi phòng, bà vươn tay với lấy chiếc điều khiển và bật tivi lên. Tiếng títt đó như đang giục Aoi đi khỏi.

“Cháu cảm ơn cô.”

Bà không quay lại.

“Xin lỗi cô, cháu hỏi một việc nữa có được không ạ?”

“Được, cháu cứ nói đi.”

“Tên của cô là?”

“... Hiromi.”

“Họ thì sao ạ?”

“Có lẽ là... Sakashita Hiromi.”

Aoi đóng cửa lại và thở dài. Cô đã trót hứa sẽ kể với Yuuri, nhưng biết phải nói thế nào đây.

○ ○ ○

Koutarou đang chơi với lũ dê và mấy con chó ở sân trước. Hiện giờ, chúng là những người bạn duy nhất mà cậu bé có. Đồ chơi mà Tsudajima mua về cho cậu chất đến chật nhà, nhưng cậu bé vẫn thích những con vật hơn. Hàng ngày, cậu say sưa với trò chơi cho các con vật xếp hàng. Trước nhất là lũ dê, phía sau là chó, gà và

cuối cùng là mèo. Cậu muốn chúng xếp thành hàng như thế. Với lũ dê bị buộc dây, chỉ cần nhử cỏ cho chúng là chúng sẽ đứng yên. Sau đó cậu dắt những chú chó đến bên cạnh lũ dê và bắt chúng ngồi xuống. Ít nhất trong ba lần sẽ có một lần chúng chịu ngồi im một lúc. Vấn đề là lũ gà. Bất kể Koutarou đã cố gắng bắt chúng lại và đặt chúng ra sau mấy chú chó bao nhiêu lần, lũ gà đều nhanh chóng thoát khỏi tay cậu bé và chạy mất. Đã thế nhiều lúc chúng còn mổ lên tay và mặt Koutarou nếu cậu không cẩn thận. Sau cùng là bọn mèo, hai con này chỉ nghịch chứ không chịu nghe lời Koutarou. Dù vậy cậu vẫn tiếp tục bắt những con vật xếp hàng hết lần này đến lần khác mà không hề thấy chán hay mệt. Nếu mình làm tốt, nhất định chúng sẽ xếp thành hàng giống như cuốn truyện tranh mà ông bác Himura đọc cho mình nghe. Chỉ cần nghĩ đến điều đó cậu bé đã thấy háo hức.

Chiếc xe hơi màu trắng ghé đến trang trại vào một ngày Koutarou đang điều khiển lũ dê xếp hàng như thế, dù nhìn từ xa người ta sẽ nghĩ cậu bé chỉ đang đơn giản đùa nghịch với mấy con vật.

Koutarou được cả ba mình lẫn Himura căn dặn “nếu thấy người lạ đến phải quay vào nhà ngay” một cách nghiêm khắc. Thứ khiến cho cậu bé nhận ra điều này muộn mất một giây vào ngày hôm đó chính là chiếc xe màu trắng đang tiến vào, nó quá giống chiếc xe của một thành viên của Hội nông dân. Người này là một trong số ít những người có thể tiếp cận với cậu bé. Đền pha của chiếc xe hôm nay trông hơi khác với mọi lần, Koutarou mãi nhìn nên đã không kịp chạy vào nhà.

Khi chiếc xe dừng lại gần Koutarou, một người phụ nữ bước ra khỏi xe. Koutarou ngạc nhiên và nghĩ ngay đến chuyện phải trốn vào

trong nhà. Nhưng người phụ nữ đã nhanh chân lại gần cậu bé.

“Cháu là Koutarou phải không?”

Cô ngòì xỏm xuống và nhìn vào mắt cậu bé.

Koutarou gật đầu.

“Cô là bạn của ba cháu.”

Koutarou lại gật đầu. Đây gần như là lần đầu tiên cậu nói chuyện với một người phụ nữ không quen biết.

“Một đứa bé đáng yêu.” Cô thì thầm. Cô vươn tay ra một cách từ tốn để không khiến cho Koutarou cảm thấy sợ và chạm lên má cậu bé. Ngay lúc đó một dòng nước mắt trào ra trên gương mặt cô.

“Cháu đang chơi gì thế?” Cô hỏi mà chẳng có ý định lau nước mắt đi.

“Dê.” Cậu bé đưa tay chỉ. “Cho chúng xếp hàng. Cả chó, gà, mèo nữa.”

“Vậy là cháu cho dê, chó, gà, mèo xếp thành hàng phải không?”

“Phải.”

“Giống truyện Bremen* đây mà. Trông vui quá.”

“Phải.”

Koutarou vừa gật đầu vừa ngạc nhiên. Sao người này lại hiểu ngay được nhỉ? Cả ba lần ông bác đều không hiểu kia mà? Dù Koutarou đã ra sức giải thích bao nhiêu lần họ cũng chẳng hiểu ra cách cậu dạy những con vật xếp hàng, cả việc điều đó thú vị đến nhường nào nữa.

“Cháu không đi nhà trẻ sao?”

Koutarou hơi nghiêng đầu sang một bên rồi gật.

“Cháu có muốn đi không?”

Cậu bé vẫn nghiêng đầu sang một bên như cũ.

“Nhà trẻ là nơi có rất nhiều những bạn nhỏ khác giống như Koutarou đó. Cháu sẽ có bạn.”

Cậu bé chỉ mới nhìn thấy những đứa trẻ khác qua màn hình tivi.

“Cháu muốn thử đi chứ?”

Koutarou lại hơi nghiêng đầu sang một bên rồi gật.

“Thế à? Vậy cô sẽ dẫn cháu đi!”

Cô xoa đầu cậu bé. Lần đầu tiên có người làm như thế với cậu ngoài ba, nhưng Koutarou không cảm thấy khó chịu.

“Không chỉ có nhà trẻ đâu, cô sẽ dẫn Koutarou đến bất cứ chỗ nào mà cháu muốn.”

“Không được đâu, cháu không được phép ra khỏi đây.”

Nước mắt lại dâng đầy trong mắt cô.

“Không sao đâu. Cô sẽ đưa cháu ra. Chúng ta cùng đi thật nhiều nơi nhé!”

Cô nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai cậu. Rồi vừa kiểm tra để chắc chắn là cậu bé không sợ hãi, cô vừa ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé đó.

“Cô sẽ không để cháu phải một mình nữa. Từ nay trở đi, tuyệt đối không có chuyện bỏ Koutarou một mình đâu!”

Những giọt nước mắt của người phụ nữ chạm vào lạnh buốt khiến Koutarou cảm thấy như đang bị cù. Nhưng cũng giống như cảm giác ran rát khi râu của ba cọ lên má, cậu bé không hề thấy khó chịu.

○ ○ ○

Khi gặp Yuuri ở trường, Aoi nhắn với anh rằng mình muốn từ tốn nói chuyện ở một nơi yên tĩnh. Anh nhìn cô một lúc, đưa chìa khóa phòng mình rồi cười nói bây giờ sẽ về.

Yuuri vẫn hay bỏ tiết, nhưng anh bắt đầu đến lớp đầy đủ trở lại với những môn không được phép trượt. Aoi đã có thể tranh thủ nắm bắt những lúc như thế để gặp anh.

Phòng của Yuuri rộng sáu chiếu kiểu Nhật, với một bếp ăn nhỏ và nhà tắm. Cả căn nhà được xây cách đây đã gần ba mươi năm nên trông bên ngoài đã hết sức cũ kĩ, nhưng bên trong khá sạch sẽ ngăn nắp. Aoi đang nấu cà ri trên chiếc bếp gas duy nhất trong nhà. Cô mua cả gà rán và trứng chần cùng với những nguyên liệu cho món cà ri. Cô muốn làm cho anh vui lên chút ít sau một ngày vất vả với công việc làm thêm.

Quá bảy giờ anh về đến nơi. Khi nhìn thấy món cà ri, một nụ cười rạng rỡ trên gương mặt của Yuuri.

“Anh cũng mua cả bánh pudding nữa này!” Anh giơ cái túi của cửa hàng tiện lợi cho cô xem.

“Oa! Thích quá!” Đó là món bánh của hãng mà Aoi rất thích.

Sau khi thêm thịt gà và trứng chần lên trên, món cà ri trông hấp dẫn hơn hẳn. Hai chiếc đĩa họ đang dùng là một bộ mua từ cửa hàng đồng giá một trăm yên sau khi Aoi bắt đầu thường xuyên qua lại phòng anh. Hoa văn trang trí trên viền đĩa là những bông hoa nhỏ không được sành điệu lắm nhưng anh hay dùng chúng để đựng mì Ý và món cơm trứng.

“Món cà ri của Aoi ngon thật đấy.”

“Đâu có, chỉ là cà ri bình thường thôi mà.”

“Có cả gà với trứng còn gì! Sang lắm đấy!”

Yuuri dùng thìa xúc một miếng cơm cà ri thật lớn khoan khoái đưa lên miệng. Chỉ sau tầm năm miếng như thế anh đã ăn hết cả đĩa, còn xới thêm cơm những hai lần, mặc dù đến đĩa thứ ba thì anh đã phải bỏ lại đến một nửa.

Lúc chuẩn bị ăn đến món pudding thì Yuuri bật tivi lên. Aoi vốn ghét xem truyền hình trong lúc ăn cơm. Ở nhà Aoi, việc mở tivi trong bữa ăn bị cấm tiệt, nhất định mẹ cô sẽ mở những bản piano của Chopin hoặc Schumann. Bà có tật hay cần nhắc rằng xem tivi lúc đang ăn như thế thật thất lễ, phải nghĩ đến cảm nhận của những người làm ra chương trình ấy nữa chứ.

Lúc mới bắt đầu hẹn hò, Yuuri nói rằng nếu không vừa ăn vừa mở tivi thì anh sẽ cảm thấy rất bức rứt khó chịu. Vì chuyện này mà hai người tranh cãi không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ cả hai đã thống nhất với nhau một quy tắc, đó là sau khi ăn bữa chính thì có thể bật tivi.

Nhưng giờ đây, Aoi có thể thấy đâu đó nơi Yuuri đang vừa ăn pudding vừa xem tivi hình bóng của cô Hiromi.

“Em bảo có chuyện muốn nói, là gì thế?”

“À... là chuyện về mẹ anh.”

“À.”

“Em xin lỗi. Em lại lỡ đến gặp cô ấy lần nữa rồi.”

“Không sao.” Yuuri lặng lẽ cười. “Anh cũng nghĩ chắc em sẽ nói về chuyện này, khi Aoi bảo có chuyện cần nói. Anh nghĩ ngay, chắc chỉ có thể là chuyện về bà ấy, chuyện trên trường... hoặc chuyện của chính Aoi thôi.”

“Chuyện của em là sao?”

“... Anh nghĩ hay là em đã chán anh rồi.”

“Không phải! Tuyệt đối không phải thế!”

Yuuri vươn tay với lấy cái điều khiển định tắt tivi đi.

“Không sao đâu. Cứ để thế đi anh.”

“Tại sao?”

“Tại em thấy dễ thế này để nói chuyện hơn.”

Rồi Aoi kể. Chuyện của Hiromi. Về việc chính bà nói rằng mình không phải mẹ ruột của Yuuri. Về cuộc đời đi qua rất nhiều ngôi nhà với những đứa trẻ khác nhau của bà. Cô kể lại y nguyên những lời bà đã nói. Yuuri vừa nghe vừa khẽ gật đầu. Cuối cùng khi cô nhắc lại lời của Hiromi, “Yuuri không cần phải biết ơn, cũng không cần bận tâm về tôi. Mọi chuyện đều là do tôi tự nguyện”, Yuuri bật ra một tiếng “ừm”.

Cả hai cùng hướng lên màn hình tivi. Không ai dám nhìn thẳng vào mắt người kia. Khách mời của chương trình nào đó đang cười

rộ lên trên màn hình nhấp nháy sáng. Truyền hình đúng là có sức ảnh hưởng, Aoi nghĩ. Ba mẹ cô luôn nói “trong lúc nói chuyện thì tắt tivi đi”. Có lẽ vì hai người họ chưa từng nói về một chuyện như thế này bao giờ. Vì chưa bao giờ trải qua cảm giác trống trải đến mức phải bật tivi như thế này nên hai người mới có thể nói thế, không phải sao?

“Em xin lỗi.” Aoi bắt giác nói.

“Không sao. Gần đây qua những lần nói chuyện với Aoi anh cũng đã phần nào nhận ra rồi.”

“Vậ ư.”

“Ừ. Mà... Có thể anh đã nghĩ như thế từ lâu rồi. Từ lần đầu tiên gặp lại bà ấy. Chính vì thế mà anh mới sợ không dám hỏi.”

“Vậy sao? Thế thì không hỏi hóa ra lại tốt.”

“Không. Anh từng nghĩ nếu là mình thì mãi vẫn giậm chân tại chỗ. Nhưng rồi sau khi biết, anh có thể tiến lên phía trước. Anh đã hiểu ra điều đó, cuối cùng cũng hiểu ra.”

“Nghĩa là sao?”

“... Bà ấy không phải mẹ ruột anh cũng chẳng sao. Chính vì không phải mẹ ruột nên anh cảm thấy thật may mắn. Ngay từ đầu. Có quan hệ máu mủ hay không cũng chẳng quan trọng nữa. Bà ấy, cô Hiromi chính là mẹ anh, người mẹ duy nhất.”

“... Vậy sao?”

“Bà đã rất tốt với anh, đã bảo vệ, nuôi dạy anh còn chu đáo hơn cả cha mẹ ruột thịt. Còn gì có thể hơn thế nữa? Mẹ của anh chỉ có thể là bà ấy, bà ấy là mẹ anh.”

Aoi không biết nên nói gì.

“Anh đã luôn muốn gặp lại bà ấy và cuối cùng đã gặp được, vậy là đủ rồi.”

“Vậy ư...?”

“Cảm ơn em. Aoi.”

“Vâng. Nếu vậy thì tốt quá rồi.”

Yuuri bắt đầu ăn nốt chỗ bánh pudding.

“Vậy thì...” Aoi chợt nghĩ ra. “Yuuri cũng thử đi xem sao?”

“Đi đâu?”

“Đến nhà cô ấy, cô Hiromi.”

“Hả?”

“Mình em đến đó thì kỳ cục lắm. Cả Yuuri cũng thử đi đi. Thử nói chuyện với cô ấy xem sao. Bây giờ anh cũng không cần lén lút đến quán rượu nữa mà.”

Yuuri im lặng. Hai tay anh chống lên thái dương, đầu gục xuống.

“Sao vậy?”

“Chuyện đó hơi...”

“Tại sao?”

“Thì... nhớ bà ấy không thích anh thì sao?”

Cô lại cảm thấy đau lòng. Yuuri quá coi trọng Hiromi, anh vẫn sợ bị bà chối bỏ.

“Không sao đâu. Cô ấy cũng không phải kiểu người như thế... Chà, có thể cô ấy sẽ không đón nhận nhiệt tình, nhưng chỉ nói chuyện thôi thì em nghĩ không có vấn đề gì đâu.”

“Có chắc là thế không...?”

Vừa nói Aoi vừa có chút hoang mang. Cô không nghĩ Hiromi sẽ đối xử lạnh nhạt với Yuuri nhưng cũng không dám chắc.

“Nhưng chính anh cũng vừa nói, vẫn tiếp tục dù biết chuyện còn gì?”

“Ừ.”

“Nếu chuyện không diễn ra theo ý mình, anh cũng có thể tiếp tục tiến lên mà.”

“Cũng phải...”

“Phải mà, quên đi là xong. Quên chuyện về mẹ đi, nghĩ đến những việc khác.”

Chính vì lo sợ điều này mà cho đến giờ Yuuri vẫn chỉ dám qua lại quán rượu, nơi anh không bao giờ phải lo bị đối xử lạnh lùng. Nơi đó từng là vùng an toàn tuyệt đối của anh. Yuuri thật đáng thương.

“Để em hỏi trước nhé?”

“Hỏi gì?”

“Hỏi cô ấy ‘cháu dẫn Yuuri đến đây có được không’ chẳng hạn.”

“Nếu hỏi vậy rồi bị từ chối thì sao?”

“Có sao đâu. Yuuri còn có ba, anh trai và chị nữa mà. Chỉ có mình mẹ thì không thể gọi là gia đình được, đúng không?”

“Em nói đúng.” Cuối cùng anh cũng ngược lên và gật đầu “Phải đấy, anh gần như quên mất. Ở mãi một mình làm anh quên mất. Anh đã bị ngấm nỗi cô độc quá rồi. Đúng là đồ ngốc. Thời gian vừa rồi lại bận làm thêm, lâu lắm rồi chưa gọi cho họ.”

“Còn có cả em nữa mà...”

“Sao?”

“Cả em nữa. Không được sao? Em không được nói mình là gia đình của Yuuri à?”

Yuuri cười rồi ôm cô vào lòng, có chút mạnh bạo hơn bình thường.

Em sẽ trở thành mẹ của Yuuri. Nếu người đó chối bỏ anh, em sẽ thay thế. Em sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương anh.

Aoi muốn nói với anh những điều đó, nhưng cô có cảm giác vẫn còn quá sớm. Vì vậy cô đành cất những lời ấy vào trong lòng.

○ ○ ○

Tsudajima sững người khi lái chiếc xe Jeep về đến trang trại. Trước sân, Hiromi và Koutarou đang vừa đuổi theo mấy con gà vừa reo hò. Khi nhận ra anh có mặt ở đó, Hiromi đã quay lại nhìn. “Cô đang làm cái gì thế hả?” Tsudajima cố kìm lại những lời đó cùng cơn giận của mình. Màu mắt của Hiromi rất đậm. Nó vừa ấm áp dịu dàng, vừa bình tĩnh không hề dao động, vừa mang ý thách thức. Đôi mắt đó như đang nói: “Sao, anh có ý kiến gì?”. Trông như thể dù Tsudajima có hỏi gì đi nữa cô cũng sẽ không trả lời mà sẽ trả lại nguyên vẹn những lời anh nói vậy.

“Mừng anh về nhà.” Giọng cô nghe bình thản như thể đã sống ở nơi này cả chục năm rồi.

“Chuyện này là sao?” Cuối cùng anh chỉ thốt ra được bấy nhiêu.

“Vì có việc đi ngang qua đây nên em đã mạn phép vào chơi.” Hiromi trả lời. Cô tươi cười như thể ánh mắt thách thức ban nãy chỉ là ảo giác của anh. “Em bắt gặp Koutarou nên đã chơi cùng cậu bé.”

“Ba!” Koutarou chạy ào đến bên Tsudajima.

“Con đã nấu cơm cùng Hiromi! Con đã giúp cô ấy đấy!”

“Thằng bé giỏi lắm nhé. Chúng ta cùng vào ăn cơm chứ?”

“Ông Himura đâu?” Anh đã để ông Himura về trước để lo cơm tối và trông chừng Koutarou.

“Em đã mời ông ấy ở lại ăn cùng, nhưng ông ấy nói sẽ ăn ở nhà nên em chia phần thức ăn rồi đưa cho ông ấy mang về.”

Không biết Himura nghĩ gì về cô? Ngày mai phải nói chuyện nghiêm túc mới được.

“Đi rửa tay rồi ăn cơm thôi.”

Vì có cả Koutarou ở đây nên anh không thể đuổi cô đi về. Tất nhiên Tsudajima cũng phần nào nể mặt người từng chung chăn gối với mình.

Sau khi ba người quây quần ăn xong bữa tối, Hiromi đưa Koutarou đi tắm, đánh răng rồi còn cho cậu bé vào giường ngủ. Cô làm tất cả như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Cô đến đột ngột thế này là muốn tôi làm sao đây hả?”

Khi cô quay lại từ chỗ Koutarou, má đang đỏ lên vì ngâm mình trong bồn tắm, đó là câu Tsudaiima có thể thoát ra được.

“Em xin lỗi.” Hiromi lại cúi đầu. “Thực sự là em vừa hay đi qua đây, cho nên mới...”

“Chuyện về thằng bé là bí mật!”

“... Em biết.”

“Cô nghe chuyện đó từ ai?”

“Khách trong quán...”

Tsudajima tặc lưỡi rõ to. Dù anh cũng đã nghĩ chuyện chẳng giấu được mãi.

“Nhưng mà, thực ra không có nhiều người biết chuyện đâu. Trong quán cũng chỉ có em và mama biết thôi.”

“Thế thì sau này cũng đừng nói cho ai hết.”

“... Nhưng mà anh định làm thế nào đây? Đâu thể giấu mãi như thế này được?”

“Tôi biết.” Anh bắt giắc gần giọng. “Không cần cô nói tôi cũng hiểu.”

“Em xin lỗi.”

“Không cần. Nhưng nhất định đừng nói cho ai biết.”

“Thỉnh thoảng em có thể đến đây chứ?”

“Hả?”

“Một đứa bé còn nhỏ như vậy lại ở một mình. Em không yên tâm chút nào.”

Cô nhích hai đầu gối đến gần Tsudajima, chấp hai tay trước ngực. Đây chính là cử chỉ khiến anh bất ngờ trật nhịp khi hai người lần đầu tiên gặp mặt, nhưng giờ anh chẳng còn cảm giác gì.

“Không, từ trước đến nay vẫn ổn. Có cả ông Himura nữa mà.”

“Không thể nào. ‘Từ trước đến nay vẫn ổn’ chỉ là may mắn thôi. Ban nãy Koutarou đã chỉ cho em xem, sau nhà chẳng phải có con sông nhỏ hay sao? Nếu thằng bé lại gần đấy...”

Người Hiromi run lên bần bật.

“Không sao, tôi đã dặn thằng bé tuyệt đối không được ra đấy.”

“Nhưng mà có lẽ thằng bé có đi đấy! Nó còn dẫn em đi theo mà. Thằng bé là một đứa trẻ con. Nó sẽ muốn ra đó!”

Tsudajima lại tặc lưỡi rõ to lần nữa.

“Em sẽ không làm phiền anh. Nếu anh thấy vướng mắt, em sẽ chỉ đến vào buổi trưa, nấu cơm rồi về trước khi anh Tsu về đến nhà. Nhất định em sẽ không gây phiền phức cho anh đâu. Em cũng sẽ không nói lung tung chuyện này ra ngoài.”

“Thế sao được!”

“Tại sao không được? Em sẽ không đòi hỏi bất kỳ thứ gì từ anh Tsu. Không bao giờ! Chuyện làm bạn gái hay muốn thành vợ anh chẳng hạn, em sẽ không bao giờ nhắc đến, cũng sẽ không nghĩ đến. Chỉ là...”

Hiromi còn định nói thêm gì đó, nhưng đột nhiên dừng lại.

“Chỉ là làm sao?”

“Chỉ là...” Hiromi do dự. “Thì là...”

“Cái gì?”

Hiromi thoát cái chuyển từ tư thế đang quỳ sang ngồi bệt xuống rồi ôm chầm lấy Tsudajima.

“Em thích anh, muốn ở gần anh. Em chỉ muốn ở cạnh anh... Em muốn làm chuyện gì đó, vì anh.”

Tsudajima vẫn bán tín bán nghi khi đón nhận đôi môi của cô. Hiromi đổ ập vào người anh. Vừa chạm vào cơ thể mềm mại của cô, anh vừa mơ hồ nghĩ. Không đời nào Hiromi lại thích một người như mình nhiều đến như thế. Nhưng nếu cô không cần kết hôn, không đòi hỏi bất kỳ thứ gì thì cũng được thôi. Anh không nghĩ ra mình có thể bị thiệt gì trong lúc này.

“Nếu như anh Tsu thích một người nào khác...” Hiromi buông rời đôi môi khỏi anh rồi nói. “Em sẽ rút lui ngay. Hãy cho phép em ở bên cạnh anh cho đến lúc đó.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.”

Thật là đáng yêu, Tsudajima cảm thấy lồng ngực căng lên thỏa mãn. Khi anh hỏi cô có muốn ở lại đêm nay không, cô liền gật đầu có vẻ mừng rỡ trong ngực anh.

Không lâu sau Hiromi dần dần ít về nhà hơn cho đỡ tốn thời gian. Ngày nào cô cũng đến, hễ Koutarou ngủ rồi là anh lại không tìm được mà tìm đến cô. Anh nói với cô, đã thế này thì không bằng em bỏ luôn công việc ở quán và đến ở đây luôn đi. Lý do không chỉ vì Tsudajima đã chịu thua sức hấp dẫn của cô, mà còn vì anh bắt đầu nghĩ có bàn tay phụ nữ trong nhà là một việc không hề tệ.

Anh bị mama của quán Himiko châm chọc.

“À... à. Giờ thì tôi biết rồi nhé, cậu Tsu đợi được Romi rồi đấy!” Bà cố ý thờ dài cho anh thấy. “Nếu không chăm đến quán tôi thêm chút nữa thì sau này không lấy lại được vị trí cũ đâu.”

Anh đề nghị trả tiền bao Hiromi, nhưng liền bị bà gạt đi. “Tôi không phải tú bà! Bây giờ mà tin đồn mama Kumiko làm trò đó lan ra ngoài thì tôi sẽ xấu hổ không dám đi ra đường mất!”

“Xin lỗi mama. Tất nhiên là sau này tôi vẫn sẽ đến.” Mặc dù nói vậy, chuyện anh dần dần thôi không còn đến quán nữa vẫn không thể tránh khỏi.

Mỗi sáng, nghe tiếng của Hiromi và Koutarou vọng ra từ nhà bếp, anh đều cảm thấy không tòi. “Con đi gọi ba dậy nhé?” “Không, đừng đi, ba con thiếu ngủ đến nỗi mắt thâm quầng như gấu trúc rồi kìa.” “Vậy thôi nhé...” Những lúc như thế anh hiểu là mình có thể nhắm mắt ngủ tiếp. Khi nào có việc buộc phải dậy, nhất định Hiromi sẽ đánh thức anh. Tsudajima bắt đầu thấy hạnh phúc vì những điều nho nhỏ đó.

Hầu như Tsudajima không bao giờ đưa ra yêu cầu cho cô trong cả chuyện nấu nướng và việc nhà mà chỉ nhờ cô duy nhất một việc, đó là thi thoảng đến chỗ hợp tác xã có bán thịt bò từ trang trại nhà mình để mua thịt.

“Không cần mất công đi mua, ở nhà cũng có sẵn thịt mà anh?”

Hiromi hỏi với vẻ khó hiểu.

“Ở chỗ chúng ta thì không. Toàn bộ bò của mình đều được gửi đến lò mổ, chứ chưa lần nào họ trực tiếp đến đây cả.”

“Vậy thì mình có thể xin một ít từ bên đó...”

“Ngốc quá!” Tsudajima cười. “Làm sao đi xin như thế được! Muốn ăn thì chỉ có cách ra hàng mua thôi!”

“Chà, sao em thấy cứ là lạ thế nào ấy.”

“Thỉnh thoảng anh muốn ăn để kiểm tra xem mùi vị thế nào. Làm sukiyaki* cũng được mà làm bít tết cũng được, cho nên mỗi tuần cố gắng mua giúp anh một lần.”

“Em biết rồi.”

Vào ngày có thịt bò, anh gọi cả Himura cùng đến để kiểm tra hương vị. Thỉnh thoảng anh còn gọi cả cánh làm công trẻ tuổi trong trang trại. Trước đây Tsudajima cứ nghĩ Koutarou không thích ăn thịt lắm, nhưng hóa ra chỉ tại nó chưa ăn được những thứ dai hoặc cứng mà thôi. Bằng chứng là thằng bé ăn rất ngon lành món sukiyaki do Hiromi làm. Cô đã chuẩn bị riêng một phần thịt cho Koutarou, được thái thật mỏng và nhỏ, rồi bón cho cậu bé từng miếng một. Người đầu tiên dạy cho cậu bé cách ăn shabushabu* cũng là Hiromi. Ăn như vậy vừa cảm nhận được vị ngon của thịt rõ ràng hơn, vừa ăn được nhiều.

“Bò của chúng ta không được vào thớ* và dính chắc như bò Matsusaka hay Hida*, nhưng chính ra như thế này mới biết được cái ngon vốn có của thịt bò là như thế nào!”

Vừa uống rượu Tsudaiima vừa cao hứng bình luận.

“Đúng thế!” Hiromi vừa đưa một miếng thịt đã được cắt nhỏ lên miệng Koutarou vừa phụ họa.

“Người châu Âu với người Mỹ họ nhận xét loại thịt như của mình mới là loại thực sự ngon đấy.”

“Đúng vậy!”

Koutarou vừa nuốt xong miếng thịt, Hiromi liền làm điệu bộ vỗ tay và khen cậu bé: “Hôm nay Kou ăn ngoan quá!”

“Bò của Matsusaka với Hida gần như không còn là thịt nữa mà giống như một loại nghệ thuật truyền thống rồi.”

“Em cũng không ăn nổi một miếng thịt gầu tươp mỡ kiểu như thế. Từ khi đến đây lần đầu tiên em mới cảm thấy thịt bò ăn ngon đến vậy đấy.”

Nói rồi cô quay sang cười với Koutarou: “Thịt bò của ba Kou là ngon nhất thế giới đó!”

Mùa xuân ở Hokkaido đến muộn. Đã sang tháng ba rồi, vậy mà vẫn không hiếm những ngày nhiệt độ hạ xuống dưới không độ. Đó cũng chính là thời gian bận rộn nhất, khi lũ bê mới sinh được chuyển đến trang trại. Lúc Hiromi quỳ trước mặt Tsudajima một lần nữa cũng là vào quãng thời gian đó.

“Anh có thể cho phép Kou đến trường mẫu giáo không?”

Tsudajima tiếp tục im lặng nhìn vào màn hình tivi.

“Anh cũng không thể nhốt thằng bé ở đây như thế này mãi.”

“Anh biết.” Anh nói mà không nhìn Hiromi. “Nhưng anh cũng không thể đột nhiên dẫn thằng bé từ trước đến giờ không được ra ngoài đến trước mặt tất cả mọi người và bảo với họ là ‘Thực ra nó vẫn ở đây suốt thời gian qua’ được, đúng không?”

“... Ngoài kia người ta biết chuyện đấy. Không phải tất cả, nhưng ai biết vẫn cứ biết. Anh không thể chặn hết miệng lưỡi người đời được.”

“Nhưng mà...”

Những điều Hiromi nói Tsudajima đều hiểu. Nhưng đến bây giờ việc mẹ anh cô lập Koutarou khỏi thế giới bên ngoài một cách cứng rắn như vậy vẫn hằn lại một thứ cảm giác giống như nỗi sợ hãi trong suy nghĩ của anh.

“Hay chúng ta nói nó là con riêng của em?”

Hiromi đã nói trúng ý Tsudajima.

“Em biết là không thể làm thế được mà.”

“Sao lại không được? Cứ làm thế đi. Coi như thằng bé là con em sinh ra với một người ngoại quốc, vậy là được chứ gì?”

“Nhưng mà, kiểu gì thằng bé cũng sẽ bị lũ trẻ con khác bắt nạt, như thế đáng thương lắm.”

“Em sẽ đi cùng thằng bé đến trường. Em sẽ xin phép được ở lại đó để Kou không bị trêu chọc, không bị bắt nạt.”

“Em định làm bằng cách nào cơ chứ?”

“Em sẽ đi! Em sẽ thử nói chuyện với trường.”

“Nhưng...”

“Thằng bé là một đứa trẻ thông minh. Nó cần thế giới xung quanh. Va chạm với những đứa trẻ khác sẽ giúp thằng bé sẽ học được nhiều điều. Với lại...” Hiromi hít vào một hơi. “Không có đứa bé nào xinh đẹp và sáng dạ bằng thằng bé. Ban đầu thằng bé có thể không thích nghi ngay được, nhưng một khi có bạn bè rồi, nhất định mọi người sẽ yêu mến nó. Thằng bé đáng yêu như vậy kia mà! Em còn muốn cho nó đi học tiểu học, học tiếng Anh. Nhất định nó sẽ là

người bước ra thế giới bao la bên ngoài, đến một nơi rộng lớn hơn nhiều so với Hokkaido này.”

Tsudajima ngạc nhiên nhìn Hiromi. Cô chưa bao giờ nói chuyện một hơi dài như thế này. Cô đã suy tính những chuyện đó từ khi nào?

“Nếu thế thì em cứ làm theo ý mình đi.” Tsudajima nói với vẻ hơi miễn cưỡng.

“Cảm ơn anh.” Hiromi nắm lấy tay anh. “Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm!” Cô nén nước mắt.

Chẳng hiểu sao, anh có cảm giác thằng bé đã thực sự trở thành con riêng cô rồi.

○ ○ ○

Đúng như những gì đã tuyên bố, Hiromi cho Koutarou vào trường mẫu giáo và không biết đã thỏa thuận trước bằng cách nào, cô còn xin được phép cùng Koutarou đến trường. Cô tự tay dẫn Koutarou đi học, sau đó đứng ở một góc lớp hay ngoài hành lang để dõi theo cậu bé. Cô tiếp tục làm như thế trong vòng một tháng, đến khi chính Koutarou chủ động nói “Mama không cần đến nữa đâu.”

“Quả nhiên Kou rất thông minh. Thằng bé hiểu hết những gì cô giáo nói, ghi nhớ các trò chơi cũng nhanh nữa. Có rất nhiều bạn học nói muốn chơi cùng Kou. Các bà mẹ khác còn bảo em đưa thằng bé đến nhà họ chơi, làm em tự hào quá. mấy cô bé cũng thích Kou lắm, nói là thằng bé rất ngầu.”

Tối hôm đó, sau khi tham gia buổi tham quan lớp học về, mắt Hiromi long lanh, hào hứng kể với anh.

“Thế hả? May thật.”

Nhận xét của lũ trẻ dành cho nhau thì tính làm gì, lũ trẻ con rất vô tâm cho nên không có gì đảm bảo tương lai chúng vẫn làm bạn với nhau. Đến tuổi đi học tiểu học có lẽ mọi thứ sẽ thay đổi... Dù trong thâm tâm nghĩ như vậy, anh cũng không thấy chuyện Koutarou được yêu quý có gì không tốt.

“Em muốn cho thằng bé đi học tiếng Anh. Trung tâm tiếng Anh ở Obihiro không có lớp cho trẻ mẫu giáo, nhưng họ bảo có thể dạy riêng. Em sẽ đưa đón thằng bé, được không anh?” Hiromi đặt tay lên đầu gối Tsudaiima nài nỉ.

“Chuyện đó để đến lúc nó lớn hơn một chút cũng được mà.”

Tsudajima còn đang nghĩ đến một chuyện khác.

“Em lấy anh nhé?” Anh vừa nhìn xuống tờ báo vừa hỏi.

“Sao cơ?”

“Chúng ta lấy nhau đi.”

Anh cứ nghĩ Hiromi sẽ vui mừng lắm, nhưng cô không trả lời. Ngẩng đầu lên, anh thấy cô đang nhìn về phía mình với vẻ mặt không tập trung.

“Sao vậy?”

“*Osoreiri mashite gozaimasu.*”

Mắt hai người vừa gặp nhau, Hiromi đột ngột túm lấy con mèo đang nằm ở góc phòng đặt lên đùi. Bị bắt lấy một cách bất ngờ, chú

mèo cố chống cự và không ngừng quấy đạp, còn cô thì cố gắng túm lấy cổ và vội vàng xoa lưng nó. Mới đó mà mèo con lúc trước đã trở thành một chú mèo trưởng thành.

“Sao thế? Em không thích hả?”

“Không phải em không thích, chỉ là... chuyện đó hơi... anh không nghĩ là hơi sớm ạ?”

“Anh cứ nghĩ em muốn kết hôn.”

“Không phải em không muốn... nhưng bây giờ thì có kết hôn hay không cũng được. Kou chắc cũng sẽ ngạc nhiên lắm, nếu đột nhiên nghe chuyện đó.”

“Thế hả? Vậy thì thôi.”

Chú mèo đột nhiên vùng chạy khỏi tay Hiromi. Cô nhìn theo nó rồi quay xuống dán chặt ánh mắt lên bàn tay đang mở ra rồi lại nắm vào một cách không chủ đích của mình.

“Về chuyện đó, anh không cần để ý đâu. Ngay từ đầu em cũng đã nói rồi mà.”

“Anh hiểu rồi.”

Tsudajima quay lại với tờ báo. Phản ứng của Hiromi có phần ngoài dự đoán của anh, đồng thời anh cũng cảm thấy dường như đâu đó trong tim mình đã biết điều đó từ trước. Anh nhớ lại cảm giác bất ổn đã quên mất từ lâu. Đó là một thứ cảm giác kỳ lạ không sao giải thích được đối với Hiromi, đối với việc cô đến đây, với bầu không khí mà cô tạo ra. Không phải anh quên, mà là bị những cảm xúc của mình che lấp mất. Rốt cuộc thì tại sao cô lại có mặt ở đây? Có mục đích gì? Cô có thực sự yêu anh không? Lần lượt từng câu

hỏi hiện ra trong đầu khiến anh dần dần không thể tiếp thu nội dung bài báo nữa.

Tsudajima chợt nghĩ lại, có lẽ mối quan hệ chồng vợ là như thế. Một khi trở thành gia đình, người ta không còn nói đến yêu đương, say đắm nữa. Hiromi chỉ muốn từ chối trở thành gia đình với anh chàng.

Khi anh ngẩng đầu lên, cô đã không còn ở đó nữa, thay vào đó là chú mèo ban nãy đang ngồi ở chỗ của cô. Nó nghiêng đầu nhìn lên gương mặt Tsudajima một cách hiếu kỳ.

○ ○ ○

Hiromi có mặt ở nhà khi hai người đến vào buổi trưa một ngày trong tuần.

Khi nhìn thấy Yuuri đang đứng sau lưng Aoi, bà không thắc mắc gì. Nhưng rồi bà vẫn nói “Xin mời” rồi hơi nghiêng người sang một bên để cả hai vào. Aoi thở phào.

Hiromi pha trà như thường lệ, sau đó ba người cùng ngồi vào bàn sưởi. Tivi đang chiếu lại một bộ phim cũ.

“Cái... cái này, cô vẫn hay xem ạ?” Aoi lo lắng đến nỗi nói lắp.

“Ừ.”

“Phim hay chứ ạ?”

“Cũng tạm tạm.”

“Trà ngon quá cô nhỉ?”

“Tôi mua ở siêu thị trước nhà ga đấy.”

“A, cháu có mua bánh gạo Kabuki với bánh pudding đấy ạ.”

“Cảm ơn cháu. Osoreiri mashite gozaimasu.” Bà cúi đầu.

“Này, Yuuri cũng xem phim này phải không anh? Phải không?”

Yuuri đang nhìn Hiromi chăm chú. Cái nhìn sắc sảo như thể muốn nuốt lấy người đối diện. Thế nhưng Hiromi vẫn không nhìn anh. Hai vai bà cứng lại. Rồi Aoi hiểu ra, không chỉ cô và Yuuri, chính Hiromi cũng đang cảm thấy căng thẳng.

“... Từ khi cô Hiromi đi, ba con đã suy sụp trong một thời gian dài.” Đột nhiên, không hề báo trước, Yuuri bắt đầu nói. “... Đến mức không cả nói chuyện với chúng con nữa. Chị con đã làm việc nhà như những gì được cô Hiromi dạy, nhưng lên cấp hai thì chị không nấu nướng nữa. Chị nói chị đã mệt mỏi lắm rồi, tại sao mới chỉ học cấp hai mà lại phải nấu nướng dọn dẹp cho cả nhà? Sau đó căn nhà trở nên hoang tàn. Vì chẳng còn ai làm việc nhà nữa. Phòng ốc thì bẩn, quần áo cũng tự ai người nấy giặt đồ của mình.”

Hiromi vươn tay tắt tivi đi. Rồi bà quay sang đối diện với Yuuri.

“Lúc đó con đã rất giận. Tại sao mẹ lại bỏ đi, tại sao mẹ lại biết mất? Sau đó con tức giận với cả chính bản thân mình. ‘Có phải vì con là một đứa trẻ hư không? Cho nên mẹ ghét con phải không?’, con đã nghĩ như thế.”

“Tôi xin lỗi.” Bà đặt hai tay lên bàn sườn và cúi đầu.

“Không đâu ạ. Chúng con đều hiểu. Thật vô lý nếu đổ lỗi cho cô Hiromi. Bản thân người không làm việc nhà mới là người sai. Chị con đã chín chắn hơn từ khi vào cấp ba và bắt đầu lo cho cả nhà trở

lại. Anh con cũng lấy vợ sau khi tốt nghiệp, chị dâu cũng bắt đầu đỡ đần việc trong nhà.”

“Vậy sao? Thế thì tốt quá.”

“Nhưng khi mọi việc trong nhà bình thường trở lại, con nhận ra mình cần cô Hiromi không phải để làm việc nhà, điều đó càng khiến con buồn hơn.”

“Sao cơ?”

“Mẹ không phải người giúp việc.”

Yuuri rời khỏi bàn sưởi và quỳ xuống bên cạnh Hiromi.

“Đã lâu không được gặp mẹ!” Anh chấp tay và cúi đầu xuống. “Trước đây con đã chịu ơn chăm sóc của mẹ. Cho đến bây giờ con vẫn luôn biết ơn! Osoreiri mashite gozaimasu.”

“Cậu lễ phép quá.”

“Con đã được mẹ dạy, chào hỏi người khác phải làm đến nơi đến chốn mà.” Anh chấp tay và cúi lạy lần nữa. “Chỉ vì không được ăn món mình thích trong bữa tối mà con đã tức giận đánh cô Hiromi, rồi bị mắng rất nhiều, sau đó con đã được dạy khi chào hỏi hay xin lỗi thì làm như thế này.”

“...”

“Mẹ đã dạy con không được uống nước ép hoa quả trước bữa ăn. Mẹ đã dạy con hoa cải và hoa anh đào nở cùng mùa. Mẹ đã dạy con cách cắt tờ rơi thành hình vuông để xếp thành hình. Mẹ đã dạy con đến trường phải chú ý nghe lời thầy cô. Mẹ đã dạy con cách làm bánh pancake. Hàng đêm mẹ làm bài tập cùng con, dạy con thói quen học bài.”

Yuuri vừa nói vừa nén nước mắt.

“Con thực sự biết ơn! Con cảm ơn mẹ! Con đã luôn muốn gặp mẹ! Con vẫn luôn nghĩ sẽ có thể gặp lại mẹ ở đâu đó.”

“Tôi rất biết ơn vì cậu đã nói thế, nhưng thực sự tôi không thể nhớ rõ chuyện về cậu.”

Hiromi gượng gạo cười một cách khó xử.

“Con biết. Con đã nghe Aoi nói. Thế cũng không sao ạ. Từ nay, thỉnh thoảng mẹ cho phép con đến đây được không?”

“Để làm gì?”

“Nói chuyện, ăn cơm với mẹ.”

Hiromi nhìn xuống lòng bàn tay đang nắm vào rồi mở ra của mình. Trông bà có vẻ do dự.

“Dù sau này không có cơ hội gặp lại, con vẫn luôn coi cô Hiromi là mẹ của con, sẽ mãi biết ơn mẹ! Hôm nay con đến là để nói điều này.”

“Liệu tôi có xứng đáng được nhận những lời đó không...?” Bà thì thầm bằng giọng nho nhỏ. “Tôi đã làm những chuyện tồi tệ, thế mà...”

“Xin mẹ đồng ý!”

Bà thở một hơi thật dài. “Tôi hiểu rồi. Được thôi.”

“Con cảm ơn ạ!”

“Ngồi vào bàn sưởi đi. Lạnh đấy.”

Yuuri ngoan ngoãn ngồi vào bàn.

“Cô cậu sẽ ở lại dùng cơm chứ?”

“Chúng con được phép ạ?”

“Cũng không có món gì đâu... tôi được cho nhiều Saikyodzuke*_
quá, đang không biết phải xử lý thế nào đây.”

“Vậy chúng cháu xin phép!” Aoi vội vàng trả lời.

“Vậy, phải đi lấy gạo rồi.” Bà Hiromi hồ hởi đứng dậy. “Con trai ăn nhiều, nên chắc phải đong bốn phần đây.”

Yuuri nhìn chăm chăm Hiromi đang đứng trong bếp.

“Còn cửa hàng thì sao ạ?”

“Hôm nay cô bé mới vào làm giúp tôi mở quán... Nhưng bây giờ tôi vẫn phải đi.”

“Cháu giúp cô một tay nhé?” Aoi hỏi. Cô đang cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm..

“Tôi không nấu gì phức tạp đâu. Chỉ có cơm, cá, trứng rán... và súp miso thôi.”

À, còn cả dưa muối nữa. Nhưng mà mấy cậu con trai hay thích kim chi hơn. Hay là trộn chung với nhau? Có ít thịt hay làm cả thịt rán ướp sốt gừng nữa nhỉ...? Nhìn Hiromi lẩm nhẩm những chuyện đó, Aoi có cảm giác vừa thoáng nhìn thấy cuộc sống của bà và Yuuri trước kia.

Sau lần đó, Aoi và Yuuri bắt đầu thỉnh thoảng lại ghé qua nhà Hiromi.

Hai người hay đi cùng nhau, cũng có khi chỉ có Yuuri hoặc Aoi đi một mình. Thái độ của Hiromi không thay đổi so với lúc đầu. Bà

không có vẻ vui, nhưng cũng không tỏ ra chán ghét. Những lúc Aoi đến một mình, bà sẽ ngồi kể một loạt chuyện về những nơi từng đi qua trong quá khứ. Bà không nói đến chuyện của những gia đình từng sống chung, nhưng chuyện về từng vùng đất thì bà vẫn còn nhớ ít nhiều. Tuy nhiên chỉ cần cô thử đào sâu vào câu chuyện hay chủ động đặt câu hỏi chen vào là bà liền im lặng. Khi Aoi thử băng quơ dò hỏi Yuuri về việc này thì biết được, có vẻ bà không nói những chuyện quá khứ như thế với anh. Cô không rõ do cả hai cùng là phụ nữ, hay vì cô là người ngoài mà bà cảm thấy thoải mái hơn, vì tính khí bà vốn thất thường hay đơn giản chỉ là do ngẫu nhiên.

Aoi cảm thấy mình ngày càng hiểu rõ hơn, từng chút một về người mẹ nuôi kỳ lạ này của Yuuri. Bà là người hơi vô tâm, hoàn toàn không có điểm nào gọi là cao quý, nhưng không phải người xấu. Bà chỉ quan tâm và chỉ tin những gì ở trước mắt. Thông thường thái độ của bà cũng lửng lơ như thế, mọi thứ trở nên thế nào cũng được.

Mỗi khi ba người vừa cùng ngồi ăn cơm vừa xem tivi trong nhà bà, cô có cảm giác như họ là một gia đình thực sự. Nhưng nghĩ lại thì, họ là những người hoàn toàn xa lạ, chẳng có liên hệ gì về huyết thống.

Nhưng rồi Aoi bắt đầu nghĩ, thôi thì, sao chẳng được. Giống như việc cùng nhau vừa ăn cơm vừa xem tivi, từ khi bắt đầu trở nên thân thiết với Hiromi hơn, cô cũng dần trở nên vô tâm trước những chuyện như thế.

Nếu xét ra thì Hiromi giống như mẹ nuôi của Yuuri, vậy bà cũng sẽ là mẹ nuôi của Aoi. Cô đã hẹn hò với Yuuri hơn một năm rưỡi, cho nên có lẽ bà cũng nên được gọi là mẹ nuôi của cô. Nhưng mà

hai người vẫn chưa kết hôn, vậy cũng chỉ là người lạ thôi à? Nghĩ thế rồi, Aoi cứ cười một mình.

Cứ như thế, mùa đông qua đi, Aoi và Yuuri cũng lần lượt trở thành sinh viên năm ba và năm bốn.

○ ○ ○

Họ chia tay trước khi Koutarou vào tiểu học.

Cũng chẳng có lý do gì to tát, đơn giản là Tsudajima đã có người phụ nữ khác. Cô gái đó làm trong quán trà ở Obihiro. Chỗ đó ở gần ủy ban, thỉnh thoảng anh dùng làm nơi hội họp. Cô là cháu gái họ xa của chủ quán, hai mươi lăm tuổi. Cô không trang điểm, lúc nào cũng mặc chiếc áo len cổ lọ và quần jeans giản dị, nhưng khi mang tạp dề và thắt sợi dây quanh eo thì liền để lộ ra vòng eo xinh đẹp thu hút ánh nhìn của người khác.

Cô tặng anh sôcôla vào ngày lễ Tình nhân. Anh coi đó là sôcôla lễ nghĩa và tặng lại quà cho cô vào đợt tháng Ba, thì cô lại đưa anh một lá thư. Lá thư viết “Em thích anh Tsudaiima.”. Đó là lần đầu tiên anh biết tên cô là Yuuko. Trước lời bày tỏ như của một cô bé học sinh đó, trái tim anh đã rung động.

Anh nhận ra rằng bản thân mình đã luôn khao khát thứ cảm xúc này mỗi lần đi với Yuuko đến khách sạn. Cô đã nói nhiều lần “Em thích anh Tsudajima” trên giường. Thú thực, trước đó anh chưa từng coi cô như một người phụ nữ đích thực. Nhưng trong mắt anh, cô vô cùng đáng yêu.

Anh đã muốn được yêu bởi một ai đó. Anh thích cả Elina lẫn Hiromi, nhưng họ chưa từng xem sự hiện diện của anh là cần thiết.

Tsudajima duy trì mối quan hệ đó gần nửa năm, trước khi nói cho Hiromi biết. Giữa chừng cuộc nói chuyện, cô lên tiếng “Được rồi, như thế là đủ” để ngắt lời anh, “Em hiểu cả rồi”.

“Thế à.”

“Tuy nhiên, em có điều kiện.”

“Là gì?”

“Em muốn anh để em gặp cô ấy.”

“Để làm gì?”

“Em muốn kiểm tra xem người đó có đủ tư cách làm mẹ của Kou hay không. Em cũng có nhiều chuyện muốn nói với cô ấy “

Khi Tsudajima còn đang lưỡng lự thì cô nói tiếp:

“Không sao đâu. Em tuyệt đối sẽ không gây áp lực lên cô ấy. Em chỉ muốn biết cô ấy là người như thế nào thôi.” Cô mỉm cười.

Để đảm bảo không một ai biết đến cuộc nói chuyện giữa hai người, họ chọn một quán trà ở Kushiro, cách Obihiro những ba giờ đồng hồ đi ô tô. Yuuko tự lái xe của mình đến, còn Hiromi được Tsudajima đưa đi.

“Không sao chứ?”

Ngồi trong xe, anh bắt giác hỏi Hiromi khi cô đang im lặng nhìn thẳng ra phía trước.

“Em ổn.” Cô cười. “Em chỉ đang nghĩ đến vài chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện về ngày em lái xe cùng anh Tsu lần đầu tiên.”

Đúng vậy, sau cái lần anh gặp cô ở Yachiyo, bây giờ họ mới lại đi riêng cùng nhau.

“Lâu rồi mình mới chạy xe trên đường số 38 nhỉ?”

Hai người đã ở với nhau hơn hai năm, nhưng những lần cùng đi đâu đó qua con đường này chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Không đi qua đây cũng tức là không ra khỏi Obihiro. Đừng nói đến chuyện ra khỏi Obihiro, chuỗi ngày của Hiromi ở đây chỉ xoay quanh việc chăm lo cho Koutarou, thậm chí còn không bước chân ra khỏi trang trại.

“Mình cũng chưa đi trượt tuyết lần nào nhỉ?”

Hiromi hơi cao giọng hơn và cười. “Tuyển thủ của câu lạc bộ trượt tuyết mà vậy đấy!”

Trong lúc hai cô gái nói chuyện, Tsudajima đứng chờ ở nhà để xe của cửa hàng. Sau khoảng một tiếng đồng hồ, khi cả hai ra khỏi quán, Hiromi vỗ nhẹ lên vai Yuuko. Họ cúi chào nhau trước cửa hàng mấy lần, trước khi Hiromi vẫy tay chào Yuuko rồi quay lại xe. Sau khi thoáng nhìn thấy anh ngồi trong xe, Yuuko hơi giơ tay lên rồi quay vào xe của mình. Tsudajima không đọc được gì từ biểu hiện của cô lúc đó.

“Sao rồi?”

Anh hỏi dồn khi Hiromi quay lại xe.

“Cô ấy là người tốt. Em yên tâm rồi.”

“Vậy à?” Anh bất giác thở dài như trút đi gánh nặng trong lòng.

“Mặc dù còn trẻ nhưng cô ấy khá chín chắn, cô ấy còn nói mình yêu trẻ con, đến mức từng muốn làm bảo mẫu. Hơn nữa...” Hiromi

nhìn Tsudajima. “Cô ấy thực sự yêu anh. Em cũng nhìn thấy điều đó.”

“Xin lỗi!”

“Không. Em mới phải xin lỗi.”

Sau đó, hai người về đến nhà mà hầu như không nói chuyện gì thêm.

Về sau, theo những gì anh nghe được từ Yuuko, có vẻ Hiromi đã đặt ra cho cô khá nhiều điều kiện. Trong đó bao gồm chuyện Yuuko phải bỏ việc ở quán trà và chuyên tâm làm công việc nội trợ, nhất định phải tiếp tục để Koutarou học tiếng Anh và bóng đá, nếu có thể thì nhanh chóng cho thằng bé học cả máy tính nữa. Kể cả khi có con, cô cũng không được phép bỏ bê thằng bé. Để kiểm tra những chuyện đó có được thực hiện hay không, Hiromi sẽ gọi điện cho Koutarou vào ngày sinh nhật của thằng bé. Cô còn nói nếu như Koutarou không hạnh phúc, cô sẽ ngay lập tức quay lại và dẫn thằng bé đi.

“Cô ấy còn nói hai người thực sự không làm chuyện đó với nhau trong suốt gần nửa năm.” Yuuko vừa cười với vẻ ngại ngùng vừa nói.

“Cô ta nói cả chuyện ấy nữa hả?”

“Ừm. Cô ấy nói ‘từ lâu mối quan hệ giữa chúng tôi đã không còn là quan hệ nam nữ nữa. Anh Tsudajima không yêu tôi như một người đàn bà, cho nên đừng ghen với tôi mà hãy quan tâm yêu thương Kou’.”

Khi nghe những lời đó, trong lòng anh tràn ngập một thứ cảm giác không diễn tả được thành lời. Một cô gái đáng thương. Có lẽ cô

cũng muốn có một người dành tình yêu cho mình.

Ngày cuối cùng, cô lái chiếc March đỏ mà anh mua cho vào năm trước ra đi. Hiromi nói rằng mình không cần bất cứ thứ gì từ anh, chỉ khẳng khẳng muốn có chiếc xe, với lý do ở Hokkaido này mà không có xe thì chẳng khác nào người không chân. Tối hôm trước, anh đã bỏ sẵn một số tiền mặt khá lớn vào hộp chứa găng tay trên xe cho cô.

Cô chọn lúc Koutarou đi mẫu giáo để ra đi. Khi anh hỏi có cần gặp thằng bé lần cuối không, cô đã lắc đầu.

“Anh hãy nhờ cô Yuuko đến nhà từ tối nay, đừng để Kou phải ở một mình.”

“Anh hiểu rồi.”

“Osoreiri mashite gozaimasu.”

Cô vẫn chào hỏi kiểu cách lễ nghi như thế, nhưng rồi cô quay lưng bước lên xe ra khỏi trang trại mà không hề ngoái nhìn lại.

Nhiều năm sau, Tsudajima từng hỏi Yuuko rằng Hiromi có từng gọi điện lại hay không.

“Sao nhỉ, cô ấy có gọi một lần.” Yuuko vừa nói vừa gãi cổ sột soạt. Sau khi sinh đứa con thứ hai, cô đã béo lên trông thấy, vòng eo ngày xưa lấp ló sau tấm tạp dề giờ đã biến mất.

“Sau lần đó, không thấy cô ấy gọi lại nữa.”

Vậy à, Tsudajima gật đầu. Anh vừa thấy ngoài dự đoán, vừa cảm giác mình đã biết trước mọi chuyện.

Bảng Lái Xe Bị Xem Trộm

Về đến nhà, Shindou Ikuta sửng lại khi nhìn thấy cô con gái Manami đang xem tivi trên sofa cùng một người phụ nữ không quen biết. Manami đang ngồi trong lòng cô, hoàn toàn không có chút đề phòng nào trước người phụ nữ xa lạ.

“A, anh Ikuta.”

Người phụ nữ rất bình tĩnh. Cô đứng lên rồi cúi chào thật thấp.

“Chào mừng anh về nhà!”

Vẫn chưa hết ngạc nhiên, Ikuta chỉ gật nhẹ một cái.

“Hôm vừa rồi thật có lỗi với anh nên tôi đến để tạ lỗi. Khi tôi đến chỗ mẹ anh, bà nói hôm nay anh sẽ về, nên tôi đã mạn phép chờ.”

Người phụ nữ chìa ra một cái túi giấy, bên trong là hộp kẹo Meika khá nổi tiếng của Hokkaido, khiến anh cuối cùng cũng nhớ ra. Đó là cô gái đã tông xe vào xe anh một tuần trước. Hình như tên cô là Hiromi thì phải.

“Một lần nữa, tôi thật sự xin lỗi!”

“Không có gì.”

“Không có xe đi lại chắc anh thấy bất tiện lắm?”

Xe của Ikuta đang được đem đi sửa. Dự kiến tuần sau nữa anh mới lấy lại được chiếc xe.

“Không.”

“Tôi đến đây bằng xe của mình. Nếu cần gì, anh cứ nói. Ví dụ như đi mua sắm chẳng hạn.”

Anh chỉ biết gật đầu, có ý nói không cần đâu, tôi ổn.

“Đó là gì vậy?”

Có lẽ nghĩ rằng việc xin lỗi đã xong, Hiromi chỉ cái túi ni lông Ikuta đang cầm trong tay rồi hỏi.

“Cá hồi.”

“Anh đánh được à?”

Hiện tại Ikuta đang làm việc trên một thuyền chuyên đánh bắt cá hồi thu*. Anh được chia cho chỗ này từ trong số cá họ đánh được.

“Cho tôi xem được chứ? Đây là lần đầu tiên tôi được thấy cá hồi thu đấy!”

Khi anh im lặng mở cái túi ra, cô cúi hẳn xuống để nhìn. “To thật! Trông vừa béo vừa tròn, ngon quá! Anh đã mang sang nhà ba mẹ chưa?”

“Ban này tôi có mang, nửa con.”

“Còn chỗ này, anh định ăn tối nay hả?”

Ikuta gật đầu.

“Tôi chưa được ăn cá hồi thu bao giờ. Hình như ở đây người ta hay nấu lẩu phải không?”

“Không. Phiền lắm. Nướng thôi.”

Hiromi quay lại nói với Manami. “Manami, cháu thích nướng hơn hay lẩu hơn?”

Cô bé Manami mới học lớp một tiếp tục hướng mắt lên màn hình tivi và trả lời: “Không biết.”

“Vậy tôi nấu lẩu nhé? Tôi sẽ đến hỏi bác gái về cách nấu. Để tôi làm đi, coi như lời tạ lỗi của tôi lần này.”

Anh còn chưa kịp nói không cần đâu thì Hiromi đã đi mất.

Ikuta nhớ lại ngày gặp Hiromi lần đầu tiên. Hôm đó anh cùng mấy người bạn cấp hai đi nhậu ở quán rượu duy nhất trong phố. Ikuta là người lái xe nên không uống rượu, trong khi mấy người bạn đi cùng đều đã say xỉn và ồn ào hết mức. Khi nghe tiếng “rầm” thật lớn vang lên, anh háp tấp chạy ra ngoài thì thấy chiếc xe của mình đã bị xô hỏng và chiếc March màu đỏ đối diện, cùng một người phụ nữ mặt đang tái xanh đang dừng đó. Hình như chiếc March đang vòng ra khỏi bãi xe của nhà hàng phía đối diện trước khi va phải chiếc xe đang đỗ của Ikuta. Hiromi lấy di động ra gọi cảnh sát và cả hai được yêu cầu đưa xe của mình đến bãi đỗ xe gần đó.

“Tôi vô cùng xin lỗi! *Osoreiri mashite gozaimasu.*”

Cô cúi gập người xuống tạ lỗi. Ikuta muốn nói cô không cần phải làm như thế, nhưng từ ngữ lại không chịu ra khỏi miệng. Một phần cũng tại đối phương là một cô gái khá trẻ đẹp, nhưng chủ yếu là vì anh đã bị lời lẽ lịch sự và thái độ đúng mực của cô thuyết phục.

Đến đồn cảnh sát, Hiromi vẫn tiếp tục cúi đầu xin lỗi hết lần này đến lần khác. Ikuta vẫn chưa nói chuyện rành mạch được, nhưng

nhờ có người cảnh sát đứng tuổi làm trung gian giúp đỡ nên mọi chuyện cũng được giải quyết ổn thỏa. Anh đã cho cô địa chỉ nhà và số điện thoại di động.

Hiromi ôm từ chỗ mẹ Ikuta về một cái nồi đất lớn, cùng với cải thảo và khoai tây. Hình như cô vừa mượn của mẹ anh.

“Mẹ của anh Ikuta bảo bà sắp đi ngủ rồi.”

“Ngày mai còn phải làm rong mà.”

“Đúng rồi. Mẹ anh cũng bảo vậy. Bà bảo phải dậy vào lúc hai giờ sáng.”

Ikuta đánh cá hồi thu, còn ở nhà ba mẹ anh làm rong biển Hidaka*. Ngày nào cũng thế, mẹ anh phải dậy từ lúc tinh mơ, đem rong biển ba anh vớt lên bằng thuyền đi phơi, trải từng lá từng lá cho chúng khô dưới nắng. Công việc có vất vả thật, nhưng rong biển ở vùng này chính là loại cao cấp nhất được bán ở Tsukiji* trên Tokyo và được chế biến trong các khách sạn, nhà hàng.

“Bà nói chỗ cải thảo và khoai tây này đều là do hàng xóm cho.” Hiromi vừa thái rau vừa lẩm nhẩm. “Ở Hokkaido thật sự không bao giờ lo thiếu đồ ăn nhỉ?”

Cô ninh cá, cho thêm khoai tây và cải thảo trong canh miso rồi cho thêm bơ vào. Lâu rồi mới được ăn thức ăn được nấu nướng đâu ra đấy nên Manami ăn rất ngoan.

“Ban đầu tôi cứ tưởng anh Ikuta là người đáng sợ lắm cơ đấy.”

Hiromi vừa cẩn thận gỡ xương cá cho Manami vừa cười.

“Tại tôi lỡ tông xe rồi xin lỗi rồi rít như thế mà anh Ikuta cứ im lặng chẳng nói chẳng rằng, cộng thêm cả cách ăn mặc đó nữa.”

Ikuta nhìn xuống bộ quần áo của mình. Đi cùng cái áo phông bị cắt mất tay áo là cái quần bò cũng bị cắt từ đầu gối trở xuống. Chẳng phải anh đang cố tỏ ra phá cách gì, đơn giản là chúng đã quá sờn rách nên anh mới đem cắt đi. Sợ dây chuyền bạc và đôi khuyên là anh mua ở Sapporo, do cô nhân viên bán hàng mời chào.

“Lại còn kiểu tóc nữa chứ!”

Anh bất giác túm lấy mớ tóc ngắn rồi cười. Ikuta và người bạn tên Takerou cùng thuyền đã cố tẩy bớt màu đi, nhưng kết cục nắng và gió biển vẫn khiến cho chúng trông chẳng khác gì tóc vàng.

“Da dẻ thì rám nắng, cơ bắp thì lực lưỡng. Trông anh lúc đây hoành tráng như mấy tay anh chị ở Shibuya, lại còn hằm hằm không nói câu nào, làm tôi sợ muốn chết.”

“Hoành tráng gì đâu... làm gì có.” Ikuta lúng búng cúi đầu. Chắc chỉ có mấy cô gái bán hoa mới khen anh như thế.

“Ikuta hoành tráng lắm mà. Chắc anh được nhiều cô thích lắm phải không?”

“Không có đâu.” Anh không cảm thấy khó chịu.

“Chẳng lẽ Ikuta không nhận ra? Trông anh ra dáng đàn ông mà, mặc nguyên bộ đồ này đi giữa Shibuya cũng không ai thấy lạ ấy chứ! Điềm lạ chắc chỉ là con gái đi theo anh thành hàng luôn đấy. Anh không nhận ra thật hả?”

“Phụ nữ không thích tôi đâu!”

Khi còn là học sinh tiểu học, có một hai lần anh được tỏ tình, nhưng từ khi lên trung học thì vì vừa ăn nói không khéo, học hành

cũng chẳng xong nên Ikuta chẳng được ai để ý. Ngoại trừ mẹ của Manami, Yoshiko.

“Xe anh trông cũng giống kiểu mấy người bắt hảo hay đi, đúng không nào? Lúc ấy tôi chỉ lo nhớ Ikuta bắt đền theo kiểu xã hội đen thì biết phải làm sao đây.”

“Xin lỗi.”

“Nhưng mà lúc tôi nói ‘Dù gì anh vẫn cần có xe đi lại chứ’, anh lại bảo ‘Tôi hầu như toàn ở trên thuyền nên không cần đâu’ rồi từ chối. Lúc đó tôi mới nghĩ, ơ kìa, người này có vẻ tốt đấy chứ.”

Mình có nói thế sao? Ikuta không nhớ rõ lắm.

“Bình thường người khác gặp chuyện như thế thì họ đã ra sức bắt đền ngay rồi. Bác cảnh sát cũng bảo không cần phải ngại cơ mà, lúc đó tôi mới thở phào nghĩ, anh ấy tốt quá, anh ấy im lặng vậy chắc là do tính tình ít nói thôi.”

Sau khi bữa ăn kết thúc, Manami đi ngủ, Hiromi thản nhiên nói:

“Tôi ngủ lại đây được không?”

Đã quá mười giờ.

“Được, nhưng mai tôi phải ra biển.”

“Thuyền của anh xuất phát từ đâu?”

“Monbetsu.”

“Xa quá. Để tôi lấy xe đưa anh đi nhé?”

“Có Takerou bạn tôi đến đón rồi.”

“Khi nào thì anh về?”

“Một tuần nữa.”

“Trong lúc đó Manami tính sao?”

“Đến nhà bà, hoặc ở nhà...”

“Sao cơ? Một mình? Anh không thấy lo sao? Ba mẹ anh cũng dậy từ sớm để làm rong rồi chiều đã nghỉ ngơi đúng không? Vậy chẳng phải con bé sẽ ở một mình sao?...”

“Ừ”

“Mẹ của Manami đâu?”

“Sapporo.”

“Susukino*?”

Anh không trả lời.

“Ikuta, anh bao nhiêu tuổi?”

“Hai bảy.”

“Vậy là vẫn còn trẻ.”

“Cô Hiromi thì sao?” Lần đầu tiên anh chủ động đặt câu hỏi.

“Hai tám... hai chín thì phải? Tôi quên mất rồi.”

Ikuta ngạc nhiên. Anh cứ nghĩ cô kém tuổi mình.

“Vậy, tôi xin phép ngủ ở đây nhé.”

Ikuta mang chăn ra sofa ngoài phòng khách.

Vì có nguyện vọng làm giáo viên nên hồi năm ba Yuuri cũng không quan tâm lắm đến chuyện đi tìm việc, nhưng Aoi thì không như thế được. Xung quanh cô ngày càng xuất hiện thêm nhiều những sinh viên năm ba trong bộ đồ vest, báo hiệu chuỗi ngày thấp thỏm lo âu chính thức bắt đầu. Bạn bè cô cũng chỉ nói đến chuyện xin việc mỗi ngày. Chỉ có mình Miya là phản nản: “Có nói thế nói nữa cũng đâu đẹp được chuyện đi tìm việc, ngừng thôi, ngừng lại thôi!”, nhưng những người như cô chỉ thuộc phe thiểu số. Những người khác vẫn không ngừng bàn tán như thể nghĩ rằng việc đó sẽ giúp họ yên tâm hơn một chút. Nhưng cũng giống như những kẻ mắc kẹt ngoài khơi, uống nước biển chỉ khiến cho con người ta đã khát càng thêm khát, càng nhắc đến nỗi bất an của họ càng tích nhiều thêm.

Aoi vẫn đang vừa quyết định về nghề nghiệp tương lai vừa tìm hiểu nhiều công ty khác nhau. Cô muốn kết hôn với Yuuri, đương nhiên, cô định kiếm việc làm nữa. Anh muốn làm giảng viên hoặc công chức nên mức lương chắc cũng chẳng được nhiều nhận gì nên xác định hai vợ chồng đều phải đi làm. Chính vì vậy, cô muốn làm ở một nơi nào lâu dài được như thế, nhưng thời đại bây giờ khó nói trước được điều gì thoải mái như vậy lắm.

Từ sau khi đến thẳng nhà Hiromi thay vì quán rượu, Yuuri đã bỏ việc làm thêm vào ban đêm. Anh lại đi học tử tế trên trường như trước đây. Quán cơm hộp đã có thêm một nam nhân viên mới. Ông chủ cho rằng Yuuri nên đi theo con đường mình đã chọn, rồi cũng sẽ bận rộn nên đã tuyển thêm người. Vào ngày nhân viên mới đến làm, Yuuri đã cùng anh ta đi uống một bữa sau khi tan ca, dường như cả hai rất hợp nhau.

“Anh ấy thú vị lắm.”

Tranh thủ một ngày Aoi không bận đi tìm việc, Yuuri ngồi kể về anh ta cho cô nghe trong nhà ăn sinh viên. “Anh ấy lớn hơn anh một tuổi, xuất thân ở Miyagi, vừa tốt nghiệp cấp ba là lên đây luôn. Giờ anh ấy đang đi làm bán thời gian, tiết kiệm tiền đi du lịch bụi nước ngoài, anh ấy còn từng sống ở Okinawa nữa đấy.”

Yuuri cắn một miếng đầy cơm nắm tự làm. Aoi gấp thức ăn từ hộp cơm mẹ cô làm bỏ lên miếng giấy bạc bọc cơm nắm của anh. Họ chỉ cần mua đồ uống là có thể bày cơm hộp mang từ nhà ra mà không bị đuổi ra khỏi nhà ăn. Nơi này vừa rộng rãi vừa sáng sủa, là chỗ mà cả Aoi và Yuuri đều thích.

“À cảm ơn em... Anh ấy giống như một người trưởng thành vậy. Kiểu hơi khác với bạn bè ở đại học.” Yuuri nhai nhồm nhoàm món khoai lang chiên ngọt của mẹ Aoi.

“Khác như thế nào?”

“Nói sao nhỉ... Lũ bạn đại học của mình chỉ thấy không đi xin được việc, không được nhận vào làm chính thức ở đâu là cảm giác như cuộc đời coi như chấm dứt luôn, đúng không? Anh ấy không như thế. Anh ấy là kiểu người luôn cho rằng cuộc sống nhất định sẽ có một lối đi nào đó.”

“Ra thế. Tự dưng làm em thấy ghen tị. Bọn em dạo này cũng toàn nói mấy chuyện đó.”

“Năm ba cũng vất vả quá nhỉ?”

“Ngày nào cũng thế, mệt mỏi lắm.”

“Anh hiểu, anh hiểu! Hồi năm ba, xung quanh anh cũng toàn những người như thế.”

“Việc thi tuyển của Yuuri thế nào rồi?”

“Các trường công lập tuyển ít lắm. Anh cũng đã nhờ thầy báo cho một tiếng nếu có trường tư nào tuyển rồi, nhưng mà...”

“Chà, anh cứ học hành cẩn thận là ổn thôi.”

“Anh biết. Đúng rồi, anh ấy hỏi anh có bạn gái chưa, nên anh đã kể về Aoi, thế là anh ấy nói muốn gặp em. Anh ấy nói sẽ dẫn một bạn gái theo, ta cùng đi uống một bữa đấy.”

“Em ư?” Được giới thiệu với người khác là bạn gái của anh khiến cô thấy vui. Nhưng Aoi hơi lo lắng khi gặp mặt một người xa lạ, lại không cùng là sinh viên. “Có ổn không đây?”

“Không sao đâu. Anh ấy là người rất tốt, dễ nói chuyện nữa. Coi như xả hơi trong lúc đi tìm việc đi, nhé?”

Mọi chuyện cũng nhanh chóng được quyết định, họ hẹn sẽ cùng nhau đi uống tại quán nhậu cực rẻ ở Shibuya vào cuối tuần tiếp theo.

Akio là dân đi làm tự do, hai mươi ba tuổi, Yuuri cao một mét bảy lăm, không phải là thấp mà vẫn thua anh một cái đầu. Anh mang lại cảm giác nam tính và rất đáng tin cậy. Cô gái Akio dẫn theo, Minako có một gương mặt sắc nét, dáng người nhỏ nhắn nhưng vòng một lại khá đầy đặn. Làn da ngăm đen càng làm nổi bật sức hấp dẫn của cô gái.

“Aoi đúng là giống hệt những gì anh nghe Yuuri kể.” Sau khi ngồi xuống ghế, Akio hồ hởi bắt đầu câu chuyện.

“Thế ạ?” Nụ cười của cô hơi héo đi. “Không biết anh ấy nói em thế nào ạ?”

“Thoạt nhìn thì có cảm giác như một cô em gái, nhưng thực ra lại rất chững chạc.”

“Không đâu ạ!”

“Thật mà, đúng là cảm giác rất chín chắn.” Akio chỉ Minako đang ngồi ngay bên cạnh. “Minako vẫn còn là trẻ con, em giúp đỡ em ấy với nhé.”

Minako cúi đầu lịch sự. Cô bé chậm chậm vén lọn tóc mềm mại khẽ rủ xuống bờ vai. Đúng là một cô gái xinh xắn, Aoi thầm để ý. Cô không phải một mỹ nhân tuyệt sắc, mà là kiểu có khí chất. Đừng nói là trẻ con, trông cô rất người lớn.

“Minako bao nhiêu tuổi vậy?”

“Mười bảy ạ.”

“Sao cơ?!” Yuuri cùng Aoi đồng thanh kêu lên.

“Hai chúng tôi là đồng hương.” Akio giải thích một cách đơn giản. “Ở hai quận nằm cạnh nhau thuộc cùng một thành phố. Minako đã thôi học, giờ con bé đang đi làm.”

“Vậy hai người đã biết nhau từ khi còn ở quê sao?”

“Ừ, đại khái vậy.” Akio cầm menu lên mà không nói gì thêm.

Sau khi gọi vài món như gà rán, khoai tây chiên, toàn những món rẻ mà lại được nhiều, bốn người bất giác quay ra nhìn nhau. Lần nào đi uống cũng vậy, Aoi vẫn hơi kém khoản xoay xở trong những lúc như thế này.

“Minako cũng từng ra nước ngoài rồi chứ?” Yuuri hỏi.

“Không ạ, em vẫn chưa.” Cô trả lời ngắn gọn.

“Aoi thì sao?” Lần này đến lượt Akio hỏi.

“Em có đi vài lần với gia đình.”

“Ồ thích thật. Em đã đi những đâu rồi?”

“Ừm... có Hawaii, Phuket, và Hàn Quốc. Với lại lúc còn nhỏ em từng sống ở Singapore, do yêu cầu công việc của ba em.”

“Cả nhà cùng ra nước ngoài... Chắc Aoi phải là tiểu thư nhà khá giả nhỉ?”

“Làm gì có ạ.” Aoi hơi bối rối, cô ra sức xua hai tay trước mặt. “Không phải, không phải đâu! Chỉ là vì ba em thích đi du lịch thôi. Còn đợt đi Hàn là do mẹ em từng hâm mộ thần tượng Hàn Quốc một thời gian.”

“Nhưng mà ở chỗ anh, những gia đình có thể cùng nhau đi du lịch chỉ toàn nhà khá giả thôi.”

Akio nói xong, cả Yuuri lẫn Minako đều gật đầu.

“Anh Akio đến nay đã đi được những đâu rồi ạ?”

Cảm thấy khó xử, cô bèn đẩy câu chuyện về phía Akio.

“Anh cũng từng đi Hàn rồi. Sau đây là Thái, Ấn Độ, Campuchia và Malaysia.”

“Thích thật đấy! Anh thấy chỗ nào thú vị nhất ạ?”

“Nơi nào cũng thú vị hết. Trong số những nơi không được biết đến nhiều ở Nhật thì Malaysia khá được. Giá cả cũng rẻ, đồ ăn ngon, trị an cũng không tồi.”

“Rẻ là chừng bao nhiêu ạ?”

“Nếu là nhà nghỉ bình dân kiểu tập thể, mình chỉ thuê giường thì một đêm khoảng 1.500 yên, tiền cơm chừng 200 yên. Mạng internet cũng khá phổ cập rồi nên mang theo máy tính là có thể tha hồ liên lạc.”

“Nghe được đấy nhỉ, em cũng muốn đi!” Yuuri kêu lên.

“Được mà. Rất được luôn ấy chứ. Ở Malaysia có nhiều khách người Âu Mỹ, bọn họ toàn vác theo balo trên vai đi du lịch. Lần tới nếu có dịp thì chúng ta chung đi!”

Sau đó, Akio bắt đầu hào hứng kể đến chuyện anh bị lấy trộm mất cả ví lẫn hộ chiếu ở Malaysia.

Minako ngồi im lặng bên cạnh Akio đang nói liên thoảng. Tuy vậy, cảm giác không hề khó chịu, mỗi lần ánh mắt hai người gặp nhau, họ lại cười.

“Minako đang làm việc ở đâu vậy?”

Nhân lúc câu chuyện của Akio tạm dừng, Aoi hỏi.

“À con bé này làm nghề phục vụ.” Akio trả lời thay.

“Dạ?”

“Bán rượu ạ.” Cô mỉm cười. “Gái quán bar. Chị biết chứ?”

Cả Aoi lẫn Yuuri đều ngạc nhiên trước chuyện này nên chẳng biết đáp sao. Tuy nhiên, Akio và Minako cũng không tỏ ra ngại ngùng mà chỉ tòm tòm quan sát vẻ bất ngờ của hai người một cách thích thú.

“Con bé còn nhỏ nên sẽ không tiếp khách khuya, cũng không ngồi gần khách cho nên anh mới cho phép. Con bé chỉ làm việc ở đó trong những khung giờ cho phép, tiết kiệm cũng khá, nắm rõ mục

tiêu của mình cũng tốt chứ sao?” Akio nhìn vào mắt hai người. “Vói lại còn được ở trong ký túc xá, chẳng mất đồng nào tiền nhà, toàn bộ số kiếm được tha hồ mà tiết kiệm.”

“Đúng thế thật.” Cuối cùng Yuuri cũng lên tiếng đáp lại. “Em xin lỗi, hơi đột ngột cho nên bọn em bất ngờ quá nhưng đúng là vậy thật.”

“Con bé này trông thế mà cũng kiếm ra kha khá tiền, tuy không nắm được vị trí số một nhưng cũng lọt top ba ở quán trong khu Akasaka* đúng không?”

“Vâng.” Minako vừa vén mái tóc dài vừa gật đầu. “Tháng trước em đứng thứ ba.”

“À... nói vậy mới để ý, đúng là có cảm giác như thế thật.”

Nghe Yuuri nói thế, Aoi vội vàng giẫm chân anh dưới gầm bàn.

“À không, ý anh là sức thu hút của em...” Yuuri nhìn Aoi oán trách

.

Nhưng Akio cũng không để tâm. “Thấy chưa?” Anh nói. “Em bảo kiếm được tiền thì sẽ làm gì ấy nhỉ?”

“Một lúc nào đó em muốn tự mở quán, nhưng trước đây em định sẽ đi học tiếng Anh ở một trường dạy tiếng có học phí vừa phải ở Manila hoặc đảo Cebu* trong khoảng một năm. Thực sự thì em muốn học ở trường đại học cơ, nhưng vì em còn không được học lên cấp ba nữa nên là...” Minako khẽ trả lời.

“Chị nghĩ như thế còn tốt hơn học đại học nhiều. Em sẽ sớm thành thạo thôi.” Aoi nói với sự quan tâm ngày càng lớn. “Thích thật, làm chị thấy ghen tị quá.”

Minako nghiêng đầu nhìn Aoi. “Em thấy ghen tị với chị.”

Cùng là con gái mà Aoi vẫn thấy thót tim. Cô bị đôi mắt to của Minako cuốn hút. Cô cũng phải gật đầu công nhận, thì ra đây chính là số ba của Akasaka.

“Nhưng mà anh Akio này, để em ấy làm việc ở quán rượu có ổn không?” Aoi lờ miệng hỏi.

“Tại sao em hỏi thế?” Akio nói với vẻ khó hiểu.

“Em nghĩ mọi người sẽ không thích chuyện bạn gái mình đi bán rượu...”

“À.”

Akio và Minako quay sang nhìn nhau và cười lớn.

“Bọn anh không phải kiểu quan hệ ấy đâu!”

“À, vậy ạ.”

Minako khéo léo tiếp đồ uống, trong khi Akio vừa nói chuyện vừa không quên khoác tay lên vai cô. Chắc hai người là bạn thuở nhỏ, hoặc một cặp anh em, nhưng đồng thời Aoi lại không hề cảm nhận được khoảng cách giữa họ.

Hình như sự chú ý của Yuuri đã hoàn toàn bị hai người kia chiếm mất, mặt anh đỏ gay vừa kể về giấc mơ làm giáo viên của mình rồi hỏi đến chuyện Akio ở nước ngoài.

“Người như Yuuri làm thầy giáo là hợp quá rồi.” Nghe Akio nói thế, anh có vẻ thoải mái hơn.

Aoi đột nhiên nghĩ, ba người họ thật giống nhau. Không chỉ ở chỗ cả ba cùng là người ngoại tỉnh, cùng có gia đình không được sung

túc mà còn điểm chung nào đó khác nữa mà cô không giải thích được. Aoi cho rằng đó là sự mạnh mẽ, dùng mọi sức lực của mình để rẽ lối mở tương lai. Nhưng không chỉ có vậy. Còn điều gì đó, giống như một thứ mùi thoang thoảng lan trong không khí.

Ngày hôm đó, đến cuối cùng Aoi đã không thể biết được nó là gì.

○ ○ ○

Trở về nhà sau chuyến cá kéo dài cả một tuần, anh thấy Hiromi vẫn đang ở nhà mình như điều hiển nhiên.

“Ikuta thích sốt bơ với xì dầu hay miso hơn?”

Lần này cô bọc con cá hồi anh mang về trong giấy thấm dầu để đem nướng. Vừa làm Hiromi vừa nói:

“Chỗ hành này tôi xin được từ chỗ mẹ anh đấy. Bác bảo gần đây được mấy bác nông dân hàng xóm cho.”

Manami cứ đeo bám cô ấy, vừa dụi lưng vào chân Hiromi đang nấu ăn vừa nói với lên: “Cháu muốn ăn kẹo cơ!”

“Thôi nào, ăn cơm xong cô sẽ làm bánh donut cho con, nhé? Bây giờ cô chờ một chút!” Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cảnh cô nói như thể với con bé, nhưng lại cảm thấy rất tự nhiên.

Cả ba mẹ của Ikuta cũng vậy, vì phải thức dậy từ một, hai giờ sáng, bốn giờ chiều lại đi ngủ nên ông bà không thể trông nom Manami chu đáo. Có lẽ hai người cũng đang ngầm thừa nhận Hiromi.

“Chỗ cá còn lại hôm vừa rồi vẫn tươi nên tôi đã làm thành gỏi và mang đến cho bác gái đấy. Bác mừng lắm, bảo là chưa được ăn

món đó bao giờ.”

“Ăn sống không tốt đâu.”

“Tôi đã đem đông lạnh một lượt rồi mới cắt lát, không sao đâu. Người ta gọi là ruibe* đó.”

Chắc mẹ anh đang nghĩ cô là bạn gái mới của anh.

Khi đi biển về và bắt gặp Hiromi vẫn còn ở lại, Ikuta vừa ngạc nhiên nhưng lại có chút nhẹ nhõm. Đúng ra anh phải hỏi cô có ý định gì, định ở lại đến khi nào, nhưng ngồi vừa nói chuyện vừa xem tivi như thế này, anh lại nghĩ thôi, sao cũng được. Cũng giống như lúc từ bầu không khí lạnh buốt bên ngoài bước vào trong nhà với bếp lò đang cháy, Ikuta cảm thấy cơ thể dần dần ấm lên.

“Lúc tôi còn Ở Obihiro...”

“Obihiro? Tôi tưởng cô là người thành phố?”

“Tôi xuất thân từ Kanagawa, nhưng làm việc ở đó... Này nhé, nếu chạy xe quanh mấy cánh đồng ở Obihiro, anh sẽ thấy người ta bỏ đầy khoai tây ở hai bên đường, chắc là do không đạt chuẩn. Khi tôi hỏi có được nhặt về không, họ bảo thôi đi, chẳng ai làm thế cả.”

“Ha ha ha!”

“Thế rồi người đó đã gửi cho tôi. Cả một thùng các tông đầy khoai tây.”

Chắc “người đó” là người đàn ông trước đây của cô.

“Cô từng kết hôn chưa?”

Hiromi mím môi suy nghĩ rồi đột nhiên gương mặt cô dần ra thành một nụ cười. “Có. Chuyện cũng khá lâu rồi.”

“Người đó là người như thế nào?”

“... Anh ấy là người tốt.”

“Vậy thì, tại sao?”

“Mẹ chồng tôi là người rất nghiêm khắc, vì không chịu đựng nổi nên tôi đã bỏ đi.”

“Xin lỗi.”

“Không... à, mùa cá hồi thu kéo dài đến khi nào vậy?”

“Ừm, khoảng tháng mười một là hết rồi.”

“Vợ anh sẽ quay lại chứ?”

“Tôi không biết.”

Sau khi Manami đi ngủ, Hiromi vừa nói “Mới có tháng chín mà lạnh thật đấy!” vừa chui vào chăn của Ikuta.

“Ngạc nhiên thật đấy.”

“Về cái gì?”

Hiromi vừa cởi quần áo của Ikuta vừa hỏi tiếp.

“Ở đây người ta đã đốt bếp lò giữa tháng chín mà nhỉ?”

“Người ta đốt cả năm ấy chứ.”

“Ở Obihiro, họ không đốt bếp vào tháng chín đâu.”

Cơ thể Hiromi mềm mại, khác hẳn cơ thể vừa non nớt vừa gượng gạo của Yoshiko.

Đối với Ikuta, ngoài vợ mình Yoshiko và những cô gái anh gặp khi cùng hội đồng liên đến phố đèn đỏ ở Obihiro vào ngày lấy lương sau

khi vợ anh bỏ đi, thì Hiromi là lần đầu tiên. Với anh, quan hệ như thế này chỉ có hai kiểu. Hoặc sẽ giống anh và Yoshiko, khi cả hai đều để ý nhau nhưng mãi không dám nói ra, trải qua bao bất đồng, hiểu lầm, bóng gió, ám chỉ lẫn sự ủng hộ, chúc phúc của những người xung quanh để bắt đầu hẹn hò rồi cuối cùng mới đạt được trong hạnh phúc. Nếu không anh sẽ phải trả một khoản tiền không nhỏ. Trường hợp nào cũng phải có một thử nghiệm hay một mức giá để đánh đổi chứ chưa bao giờ bắt đầu một cách hết sức đơn giản như bật bếp lên kiểu thế này. Nhưng hành động này hoàn toàn không vụ lợi như thế lại khiến anh cảm thấy thoải mái hơn.

Giữa chừng, Hiromi đã nói với anh nhiều chuyện. Những cô gái khác từ trước đến nay không ai làm vậy. Ikuta vốn ít nói, nhưng vì sợ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô nên anh đã cố gắng trả lời mọi câu hỏi. Nhưng anh có nói gì Hiromi cũng chỉ cười. Cô không kháng cự trước những đòi hỏi sung mãn của tuổi trẻ nơi anh mà nhanh chóng đáp ứng ngay từ đầu. Sau khi xong chuyện, cô lần lượt tò mò sờ lên những cơ bắp được những chuyến đi biển tôi luyện của anh.

“Cơ căng tay, cơ vai, cơ ngực, cơ hông, cơ bắp đùi, cơ bắp chân...”

Cả trước lẫn sau, từ trên xuống dưới. “Cơ thể con người thật là đẹp.” Cô thì thầm với vẻ quan tâm rồi đặt đôi môi của mình lên chúng. Trong lúc đụng chạm, họ lại hòa vào nhau lần nữa rồi ngủ thiếp đi mất.

Sáng sớm hôm sau, Ikuta mở bừng mắt. Nghĩ đến chuyện vài tiếng nữa lại phải lênh đênh trên tàu cá, anh bắt giấc ôm lấy Hiromi

đang không có gì che thân ngay bên cạnh. Sau lần thứ ba, Hiromi thì thăm hỏi: “Sao vợ anh lại bỏ đi?”

“... Nhà cô ấy không làm nghề cá.”

“Không làm nghề cá sao?”

“Cô ấy chỉ có mẹ, không còn ba.”

“Vậy là chỉ có hai mẹ con.”

Hiromi nhắc lại lời anh trong khi vẫn nhắm nghiền mắt.

Đó cũng là điều Ikuta luôn suy nghĩ lâu nay. Dù trong lòng đã có sẵn vài đáp án, nhưng anh không nghĩ mình có thể diễn đạt mạch lạc thành lời, đặc biệt là trước mặt một người vừa mới gặp như Hiromi.

Mẹ của Yoshiko đi làm giúp việc ở các gia đình khác hoặc quán bar ở gần nhà. Một cuộc sống bấp bênh không ổn định. Chắc chắn đối với cô, một gia đình có cả cha và mẹ, kiếm sống bằng nghề làm rong biển như nhà Ikuta phải là một gia đình lý tưởng. Yoshiko kém anh hai tuổi. Hai người lấy nhau ngay sau khi cô học xong cấp ba, không lâu sau thì Manami ra đời. Đến lúc đã có thể gửi con bé đi nhà trẻ thì Yoshiko cũng bắt đầu phụ giúp công việc làm rong của gia đình. Cả Ikuta lẫn cha mẹ anh đều không bắt Yoshiko phải làm và cũng không kỳ vọng cô giúp được nhiều. Nhưng cô nói “hai ta không hợp nhau” rồi bỏ đi đến Sapporo chừng một năm sau đó. Tên cô vẫn còn trong hộ khẩu của cả nhà.

“Cô ấy đã...”

“Đã làm sao?”

“Nếu kết hôn...” Anh không tìm được từ ngữ để nói tiếp.

Hiromi im lặng xoa lên lưng Ikuta.

Chắc chắn Yoshiko đã kỳ vọng nhiều. Nếu kết hôn, cuộc sống của cô sẽ đổi khác, như được tái sinh. Thế nhưng những gì mà cô trải qua tiếp theo đã không như cô tưởng tượng. Không có gì thay đổi cả. Và có lẽ trong lúc phụ giúp việc làm rong, cô đã thấy trước đoạn tiếp theo trong cuộc đời mà mình sắp trải qua - một cuộc đời giống như mẹ của Ikuta.

“Tôi... tại tôi là một kẻ nhàm chán.”

Cuối cùng Ikuta cũng nói ra được. Ngay lúc những lời đó lọt đến tai của chính mình, anh liền nghĩ rằng “không phải”, nhưng cũng thể tìm được từ nào thích hợp hơn để thay thế.

“Ikuta, đủ rồi.”

Hiromi vòng tay lên cổ anh rồi hôn thật dịu dàng để ngăn anh nói tiếp. “Khi nào vợ anh quay lại, hãy đối tốt với cô ấy.”

“Cô ấy sẽ quay lại chứ?”

“Có lẽ. Cô ấy sẽ không bỏ mặc một người đàn ông tốt như thế này đâu.”

Chẳng phải đây chính là điều Ikuta đã luôn khao khát từ khi Yoshiko rời đi hay sao? Những cô gái ở quán đèn đỏ không thể nào khiến anh cảm thấy thỏa mãn đâu phải chỉ vì anh còn trẻ mà bởi vì điều anh cần là một người phụ nữ có thể vui mừng chấp nhận mình. Nhưng một người ăn nói vụng về như Ikuta thậm chí còn không thể diễn tả một cách chính xác tâm trạng của chính mình. Vì thế anh chỉ biết lặp lại nguyên văn những gì vừa ngẫu nhiên nảy ra trong đầu.

“Cô ở lại đây với tôi một thời gian được không?”

“Sao cơ?”

“Ở lại đây.”

“Tôi ư?”

“Phải, cô Hiromi.”

Hiromi cười vui sướng, ôm chặt lấy Ikuta. “Được. Đương nhiên là được!”

Thế rồi, hai người lại thiếp đi từ lúc nào.

○ ○ ○

“Hừm. Thực sự vui đến mức ấy cơ à?”

Khi Aoi kể về buổi tối gặp Akio cùng với Minako, Hiromi vừa bình luận như vậy vừa treo con búp bê cầu nắng lên khung cửa sổ. Dáng vẻ của bà trong bộ váy chemise màu xám, đấu lưng với bầu trời mây mù bên ngoài trông như một khung hình đen trắng. Aoi nghĩ bà giống như nhân vật chính trong một bộ phim cũ nào đó của Nhật.

“Tại sao cô lại làm búp bê cầu nắng ạ?”

“Chủ nhật này đội bóng chày của cậu Taa có trận đấu. Tôi đã nhận làm cơm hộp cho họ, nhưng mà thời tiết có vẻ mù mịt quá.”

“Cô thích bóng chày ạ?”

“Tôi chẳng quan tâm đến bóng chày, vấn đề là nếu không chắc chắn được thời tiết mưa hay nắng thì sẽ không chuẩn bị kịp, phải không nào? Mua thức ăn về rồi mà trời mưa là xôi hỏng bỏng không hết chứ sao nữa. Đàn ông chẳng bao giờ nghĩ đến những chuyện ấy, họ chỉ biết bảo ‘Làm cơm cho tôi đi’ thôi.”

Dù đang phàn nàn nhưng trông bà vẫn có vẻ hào hứng. Aoi chợt nghĩ, không biết chú Taa đó có phải người Hiromi đang thích, hoặc đang nhắm đến hay không.

“Chú Taa đó có con không ạ?”

“Ừ. Hình như là có, đang học cấp ba thì phải.” Rồi bà quay lại. “Cháu thật là, không có chuyện đấy đâu.” Aoi đã bị bà nhìn ra.

“Không ạ.” Cô vội vàng nhìn ra chỗ khác.

“Tôi đang tính sẽ làm thật nhiều cơm nắm, thức ăn kèm thì chỉ làm gà rán và trứng chiên. Nếu thế thì thịt gà và trứng còn thừa có thể đem dùng ở quán.”

“Cô nói phải.”

“Kể cả trời có mưa thì thứ hai nào anh Taa cũng vẫn đến quán mà.”

Hiromi quay lại chỗ bàn sưởi mà Aoi đang ngồi, khoác chiếc áo cardigan lên vai.

“Đúng là mặc thế này lạnh vai thật đấy.”

“Đúng thật.” Cô thử hỏi thẳng. “Cô Hiromi, liệu sau này cô có định sẽ tái hôn hay... nói thế nào đây... sống chung với ai đó không? Nếu có cơ hội như thế cô sẽ tiến tới chứ ạ?”

“Hả? Ý cháu là sao?”

“Dạ? Thì...”

“Tức là vào nhà ai đó sống ấy hả?”

“Vâng, đại loại thế...”

“Lấy đâu ra chuyện như thế. Tôi cũng có tuổi rồi chứ còn trẻ trung gì nữa.”

“Không, cô mới có bốn mươi bảy thôi mà. Tái hôn có gì là lạ đâu?”

“Thế ư? Mà, cũng chẳng biết được.”

“... Lời cháu nói chẳng đáng để cô bận tâm, phải không ạ?’ Aoi tỏ ra trách móc khi cảm thấy bà đang lảng tránh.

“Xin lỗi cháu. Không phải thế đâu.”

“Bây giờ cô vẫn chưa suy nghĩ kĩ càng về chuyện đó, phải không ạ?”

“Từ trước đến nay tôi cũng chưa bao giờ suy tính kĩ điều gì. Thường thì tôi toàn đến đâu hay đến đó.”

“Sao cô có thể sống theo cách như vậy được?”

“Cách sống cũng không phải thứ gì to tát đến vậy đâu.”

“Trong khi chúng cháu toàn phải suy nghĩ xem phải xoay xở thế nào nếu không xin được việc, không được làm nhân viên chính thức.”

“Lấy chồng là xong chứ gì?” Hiromi thì thầm vô thường vô phạt. Rồi bà lại lúi lúi gói bim bim khoai tây không biết lấy ra từ chỗ nào và bắt đầu ăn.

“Thì tại vì, làm sao biết được người mình lấy sau này có thể kiếm được công việc chính thức hay không?”

“Kể cả có công việc chính thức hay đại gia nhiều tiền đi chăng nữa cũng không biết ngày mai sẽ ra sao kia mà.”

“Cháu không nghĩ cô Hiromi lại nói ra những lời an ủi mà lại thành đầy triết lý như thế đấy.”

“Triết lý? Không cao siêu đến thế đâu.”

Hiromi mở hộp kẹo vuông bên cạnh và lấy thạch yokan* hiệu Toraya ra. Bà hỏi “Cháu ăn chứ?”, rồi bà cắt nó ra thành miếng dày, vừa giờ nguyên con dao đưa ra mời. “Thái độ thô lỗ quá”, Aoi vừa nghĩ vừa nhận lấy.

“Một cô gái chẳng chặc, chăm chỉ lại học đại học ra như Aoi làm sao trượt được. Nếu Aoi mà còn không được thì những người khác cũng sẽ trượt hết cả thôi. Nếu tất cả đều trượt thì Nhật Bản này sẽ xuống dốc mất, cho nên không cần lo lắng, không phải sao?”

“Cháu không biết nữa, có lẽ đúng thế thật.” Món thạch đang dính lại trong miệng cô.

“Thôi, ăn gì đó ngọt rồi lấy lại tinh thần đi.”

“Cháu cũng đâu có xuống tinh thần.”

“Dù thế nào đi nữa, một khi con người còn tồn tại trên đời, thì sẽ không có chuyện không thể sống tiếp được.”

“Cháu không hiểu.”

“Rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó thôi.”

“Nếu không thì cô Hiromi sẽ làm gì?”

“Tôi tự có cách xử lý của riêng mình.”

“Sao ạ? Là gì vậy ạ? Cho cháu biết đi ạ?”

“Bí mật.” Bà nói rồi thoáng mỉm cười.

Không hẳn là cô cảm thấy khá hơn nhờ những lời của Hiromi, nhưng ngồi nói chuyện như thế này cũng giúp cô cảm thấy cảm xúc của mình ổn định lại được đôi chút.

“Nếu trời mưa và thức ăn làm cơm hộp còn thừa, chúng ta hãy mang chỗ thức ăn đấy theo rồi đi đâu đó đi, tuần sau.”

Khi cô nhận ra thì bà đã đề nghị chuyện như vậy.

○ ○ ○

“Nghe nói ở nhà anh có bà chị kỳ lạ mới đến phải không?”

Ikuta nhận được điện thoại của Yoshiko hai tháng sau khi Hiromi bắt đầu sống ở nhà anh.

“Gớm ghiếc, thật gớm ghiếc! Ghê hết chỗ nói!”

Cô rửa sả liên hồi trước khi Ikuta kịp trả lời. Trước đây cô không dùng từ như vậy, chẳng biết đó là giọng Osaka hay là bắt chước nghệ sĩ nào đó trên truyền hình, nghe như sắp nôn ra vậy.

“Chuyện của anh thì thôi đi, em đã không để ý nữa rồi. Nhưng còn Manami thì sao? Nghĩ đến chuyện để một người đàn bà khác nuôi dạy con bé, em không chịu được.”

Chẳng phải cô vẫn phó mặc chuyện đó cho mẹ chồng suốt hay sao. Một năm gọi điện về được vài lần, khi anh gọi thì hầu như chẳng bắt máy.

“Hay là bây giờ em nhận lại Manami? Em sẽ đưa con bé đến đây.”

“... Cô muốn thì làm đi.” Cuối cùng Ikuta cũng nói ra được. “Cứ làm thế nào cô thấy hài lòng thì thôi.”

Anh có vô số điều muốn truyền đạt đến cô đằng sau những từ ngữ đó. Nhưng sau khi nghe câu trả lời, Yoshiko lại im lặng. Mặc dù mạnh miệng nói như thế, nhưng trong thâm tâm chắc cô cũng hiểu mình không thể một tay nuôi dạy Manami thành người được.

“Cô nghe chuyện này từ ai?”

“Từ ai mà chẳng được? Hỏi ra rồi thì anh định làm gì?” Yoshiko lại lớn tiếng quát lên. “Kinh khủng! Thật ghê tởm!”

Cuối cùng anh được biết người đó là Yasue, bạn của Yoshiko từ hồi đi học, hiện cũng đang sống ở đây.

Yasue và Yoshiko vốn không thân nhau lắm, khiến Ikuta thấy hơi lạ. Hồi tiểu học anh được Yasue tỏ tình nhưng từ chối. Bây giờ khi gặp nhau trên đường cô vẫn tươi cười chào anh, Ikuta cứ nghĩ quan hệ của hai người cũng không đến nỗi tệ. Thật không hiểu nổi, anh lẩm bẩm một mình. Vài lần, anh cùng Hiromi dẫn Manami đi mua sắm nên chắc mọi người có thấy.

“Em thấy quá xấu hổ! Em không nghĩ Ikuta lại là người như thế. Mấy đứa con gái khác có bảo ‘Yoshiko vừa đi là Ikuta liền có phụ nữ khác’ em vẫn nhất định không tin cơ đấy.”

Vậy còn Ikuta, người bị cô bỏ lại thì sao? Tuy trong đầu tức giận nhưng anh không phản bác được. Đúng là cô rất ích kỷ, nhưng anh biết cô đã tin tưởng mình một cách tuyệt đối, không khác gì đứa trẻ con. Yoshiko là người con gái như vậy.

“Hình như Manami gọi bà chị đó là mẹ phải không?”

Đúng là Ikuta có nghe con bé nói như thế, nhưng anh rất hiểu mong muốn gọi người đối xử dịu dàng với mình là “mẹ” của đứa con gái không có mẹ ở bên suốt thời gian dài.

Nhưng Yoshiko thì không. “Quá gớm ghiếc!”, cô tiếp tục tức giận trên điện thoại.

Anh định nói cô đừng có dùng lời lẽ như vậy, nhưng cuối cùng lại bật ra: “Xin lỗi.”

“Em có thể gặp anh không?” Yoshiko nói sau khi lớn tiếng nổi nóng.

“Hả?”

“Kỳ nghỉ lần tới anh có thể đến Sapporo không?”

“À, nếu đi thẳng từ Monbetsu thì được...”

“Vậy chúng ta nói chuyện được chứ? Anh đến một mình nhé.”

Thế là hai người quyết định gặp nhau ở quán nước gần nơi Yoshiko làm việc.

Sau khi định thời gian cùng địa điểm, Yoshiko im lặng một lúc. Dường như cô đang suy nghĩ gì đó. Rồi bằng giọng quả quyết như đã quyết tâm từ trước, cô nói “Nhất định đừng đi cùng cô ta đấy”, rồi tắt máy.

Không ngờ mình lại đang ngủ trong khách sạn cùng vợ,

Ikuta vừa nhìn lên trần nhà màu trắng vừa nghĩ. Cũng không hẳn là anh chưa bao giờ đến những chỗ như thế này. Trước khi làm đám cưới, anh cũng từng nghỉ cùng cô ở mấy cái khách sạn ven đường quốc lộ rồi.

Cơ thể của Yoshiko hay cách cô làm tình khi nãy hoàn toàn khác trước đây, mạnh bạo như thể cô là một cô gái hoàn toàn khác. Nhưng khi nghĩ kĩ lại, anh có cảm giác từ trước đến giờ mọi thứ vốn đã như vậy. Từ những ngày còn là cô gái mười mấy tuổi, Yoshiko đã luôn là bên chủ động. Nói gì thì nói, đã năm năm trôi qua. Cô hoàn toàn tự tin, không hề nghĩ đến chuyện Ikuta cảm thấy thế nào hay có bị anh từ chối hay không, thậm chí còn lần lượt giở bao chiêu trò trong chuyện đó ra. Thật khó để tin rằng cô không đến với những người đàn ông khác trong khoảng thời gian họ không gặp nhau, nhưng anh cũng chẳng muốn nghĩ đến. Điều duy nhất anh biết rõ là cô khác với Hiromi.

Từ phòng tắm đi ra, Yoshiko nằm dựa lên trên người Ikuta.

“Chuyện em nói ban nãy, suy nghĩ cho kĩ đi nhé.” Cô hôn lên má anh đến mức phát ra tiếng thật kêu. Những lọn tóc còn ướt của cô chạm vào anh lạnh lạnh.

“Ừ.”

“Vậy em đi trang điểm rồi quay lại quán đây.”

Rồi cô quay vào nhà tắm.

Trong lúc trần trọc chưa ngủ được, anh suy nghĩ về những gì Yoshiko vừa nói. Rồi khỏi thị trấn nơi ba mẹ anh đang sống, gia đình ba người họ sẽ chuyển đến Tomakomai và sống cùng nhau. Ikuta sẽ từ đó đi về Monbetsu. Yoshiko sẽ giúp việc ở quán nhậu của một chị bạn. Manami sẽ được gửi hàng xóm trông hoặc nhà trẻ... Cuộc sống mới mà cô vẽ ra cho anh, chỉ mới nghe thôi đã thấy bế tắc như đi vào ngõ cụt. Yoshiko giải thích rằng sống ở cái thị trấn Erimo nhỏ bé này vừa bức bối, cô lại không thể đi làm, không thể hiện được

bản thân. Không biết cô học được mấy chữ “thể hiện bản thân” ở đâu. Đó là những lời mà trước đây cô không bao giờ dùng đến. Ikuta không hiểu rõ chúng có nghĩa gì, nhưng anh không đòi hỏi sự giải thích. Có lẽ Yoshiko cũng không hiểu rõ đâu. Nếu anh hỏi sẽ lại đào xới lên nỗi buồn trong trái tim cô.

Chắc ba mẹ anh sẽ ngạc nhiên lắm. Họ vẫn luôn muốn anh nối nghiệp làm rong biển. Ikuta biết đó là một nghề nặng nhọc nhưng kiếm ra tiền, anh cũng không ghét nó. Có lẽ Yoshiko không định ở lại Tomakomai cả đời đâu. Sau khi ổn định lại, chắc chắn cô sẽ đồng ý quay lại Erimo. Cô mới hai mươi mấy tuổi nên chắc cũng không muốn bị nhốt trong cái thị trấn đó cả đời. Chắc chắn...

Nhưng còn Hiromi...

Anh đã cố gắng hết sức để không nghĩ về Hiromi. Trong lúc gặp Yoshiko, trong khi ngủ cùng Yoshiko. Nhưng anh vẫn không thể không nghĩ đến một Hiromi mềm mại, dịu dàng. Bao giờ làm chuyện đó xong cô cũng sờ lên người anh, vừa nói “đẹp thật”. Sự đụng chạm đó gần như là một phương thuốc giúp anh giải tỏa tâm trạng của mình. Giờ thì anh không thể trải qua những giây phút như thế cùng cô nữa.

Nhưng Ikuta biết rồi cuối cùng mình sẽ nghe theo lời Yoshiko, bỏ lại thị trấn, ba mẹ, tự nguyện theo cô dẫn bước vào “cuộc sống mới” mà bản thân anh không thấy có lấy một tia khả quan nào. Nói gì thì nói Yoshiko vẫn là vợ anh, là mẹ của Manami. Và anh yêu Yoshiko. Ikuta đã nhận ra điều đó khi vừa trông thấy cô ở chỗ hẹn ngày hôm nay. Yoshiko ngồi nhả khói thuốc lá trong quán lúc chờ anh. Mái tóc nâu dài của cô được làm xoắn thành những lọn to. Nhưng đâu đó trong đôi mắt khi ngược lên nhìn anh vẫn sót lại bóng dáng của ngày

xưa. Dễ tổn thương, lúc nào cũng như đang lo sợ thứ gì đó, lúc nào cũng chỉ khao khát được hạnh phúc. Anh đã muốn bảo vệ cô gái đó. Cả cô và anh đều xuất thân từ cùng một thị trấn, cùng một loại người. Ikuta hiểu nỗi đau của Yoshiko, cũng giống như cô hiểu nỗi đau của anh.

Chắc Hiromi sẽ im lặng ra đi. Không nói gì, cũng không trách cứ. Không, có lẽ cô đã nhận ra mọi chuyện rồi. Trước nay hể đến giờ nghỉ là anh liền lập tức về nhà để ăn cơm cùng Manami, ôm con bé ba lần rồi quay lại thuyền. Tuần này khi anh đến Sapporo thay vì về nhà và báo với cô qua điện thoại, Hiromi chỉ dịu dàng nói “Vậy à, anh nhớ lái xe cẩn thận nhé” mà không hỏi lý do. “Vậy thôi, gặp lại sau.”

Phải rồi, có lẽ cô cũng đã ra khỏi nhà. Cô đã biết trước mọi chuyện.

Anh đã thấy cảnh tượng Hiromi ra đi. Cô thu dọn hành lý chất lên xe, một mình lái chiếc xe màu đỏ trong đêm trên đường quốc lộ

Ikuta đã muốn ngăn cô lại. Anh muốn đứng ra chặn trước xe Hiromi, bảo cô không được đi, anh muốn ngăn cô lại. Nhưng đã không làm thế. Để rồi khi cô đã thực sự đi mất anh lại tự nhủ đúng ra mình phải ngăn cô ấy lại, chỉ để tự thuyết phục bản thân. Ikuta đã biết mình là người như vậy từ lâu.

Và Ikuta cũng cảm thấy thật may vì đến phút cuối vẫn không nói ra chuyện Hiromi đã ba mươi hai tuổi. Anh biết chuyện này từ khá sớm khi tìm thấy bằng lái của cô trong hộp đựng găng tay. Việc tỏ ra không biết hóa ra lại là một quyết định đúng đắn.

Tháng sau, Akio và Minako lấy lý do chưa được đi Disneyland bao giờ kể từ khi lên Tokyo để rủ Aoi và Yuuri đi chơi. Tuy vào ngày thường nhưng khách vẫn khá đông, trong khoảng thời gian dài phải xếp hàng chờ đợi họ đã nói chuyện khá nhiều. Akio khoác tay Minako và thỉnh thoảng bóp vai cho cô khi cô mỏi. Minako không có vẻ gì là khó chịu với những cử chỉ đó. Nhìn thái độ hai người tự nhiên như vậy, Aoi suy đoán trước đây họ hẳn đã từng hẹn hò.

Cuối tháng năm, Aoi và Yuuri lại nhận được lời mời đi ăn thịt nướng ở ven suối. Cả Akio lẫn Yuuri đều đã có bằng lái, nên Akio mượn ô tô của người quen để đưa bốn người đi đến bãi cắm trại ở Sagamihara, Kanagawa. Trên đường đi, họ mua rau củ và thịt bán ở trạm nghỉ trên đường. Trước đó, họ đã yên tâm khi Akio nói mình có nhiều kinh nghiệm khi đi cắm trại, nhưng đến nơi, anh chỉ mang theo khay nướng và than, nhìn kiểu gì cũng thấy ngay là đồ mới mua. Anh dùng đá ven suối để nhóm lửa nhưng lại không sao làm bật ra được một tia lửa nào. Kết quả là Yuuri đứng ra nói rằng hồi nhỏ từng làm với gia đình rồi nhóm lửa lên.

Họ đến suối lúc quá trưa, từ lúc đó đến khi thịt chín mất thêm khá nhiều thời gian. Vì buổi sáng khởi hành từ sớm, nên ai cũng đói. Aoi không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Có khi nào Akio nói dối về chuyện anh ta đã quen đi cắm trại đấy chứ? Không, nói dối cũng không sao, vấn đề là tại sao anh ta lại phải làm thế? Nếu chưa từng đi cắm trại thì anh ta chỉ việc nói thẳng ra là được mà. Nói vậy mới nhớ, lần trước đến Disneyland cũng thế. Họ nói chưa đi bao giờ, nhưng Aoi cảm thấy Minako không phải mới đến đó lần đầu tiên. Cô không hề tỏ ra ngỡ ngàng hay lạ lẫm cả lúc ở cổng ra vào hay những điểm vui chơi trong đó. Cô ấy tìm ngay được ra những hộp đựng thẻ đeo cổ để nhét vé

vào ở trước quầy bán đồ lưu niệm, nhanh chóng mua đủ cho cả bốn rồi chia cho từng người. Ban đầu Aoi rất ấn tượng, không hổ danh một cô gái làm việc ở quán rượu, rất nhanh nhẹn và tinh ý. Nhưng đối với một người lần đầu tiên thì vẫn là lạnh lẽo quá mức.

Mà thôi, bây giờ đang đói như thế này, không phải lúc suy nghĩ mấy chuyện vẩn vơ đó. Thực tế, sau khi Yuuri nhóm lửa và rau củ cùng thịt được nướng chín, cô liền quên ngay những gì vừa nghĩ. Chỉ có duy nhất một khoảnh khắc cô thắc mắc, đã mang vỉ nướng thì tại sao không mang theo cả dầu ăn, khi nhìn chỗ thức ăn bị cháy đen ngay khi vừa bỏ lên nướng.

Sau khi đi bơi ở dòng sông vẫn còn hơi lạnh rồi đi dạo khắp một lượt quanh khu suối, họ về nhà. Akio lái xe, Minako ngồi ở ghế trước, Aoi và Yuuri ở ghế sau. Những chiếc xe khác cũng thông dong đi trên đường về giống họ dần dần khiến con đường trở nên đông đúc.

“Hai người có thể ngủ.” Akio nói với họ. “Cứ yên tâm, anh không thấy mệt đâu.”

Dù đã được dặn như thế, họ vẫn cố gắng không ngủ. Nhưng vì phải dậy sớm vào buổi sáng, đầu óc vẫn bị cơn buồn ngủ làm cho mụ mẫm cả, Aoi cũng ngủ quên mất trong lúc canh chừng Yuuri còn thức hay không.

Đột nhiên cô bừng tỉnh khi nghe tiếng ai đó đang khóc. Trong một giây, Aoi không biết mình đang ở đâu. À, phải rồi. Cô nhớ ra mình cùng với nhóm Akio đi ăn thịt nướng. Bên cạnh, Yuuri đang tựa vào vai Aoi và ngủ từ khi nào. Rồi khi nhận ra người đang khóc là Minako, cô giật mình. Không biết có phải tại đang tắc đường hay không, chiếc xe không di chuyển lấy một phân.

“Đành phải chờ thôi, không còn cách nào khác.” Akio nói bằng giọng rất nhỏ. “Vẫn còn sớm quá, chúng ta sẽ bị nghi ngờ mất.”

Lúc ấy, Aoi chợt nhận ra toàn bộ ý nghĩa đằng sau chuyện này. Những lời tăng bốc thái quá của Akio với Yuuri, cái vỉ nướng mới nguyên, gương mặt nhìn nghiêng xinh đẹp nhưng vương nét u sầu của Minako. Bọn họ tiếp cận hai người là có mục đích. Cô không biết đó là gì, nhưng có thể chắc chắn rằng anh ta và Yuuri không chỉ đơn giản là quen nhau tình cờ qua chỗ làm thêm. Rồi cuộc mục đích của bọn họ là gì? Nhắm vào Yuuri ư? Hay cô? Aoi đột nhiên cảm thấy sợ khi ở cùng họ trên một chiếc xe như thế này.

“Ổn cả mà, chắc chắn họ chưa nhận ra gì đâu.”

“Không ổn chút nào hết, em muốn hỏi ngay bây giờ!” Minako nói bằng giọng sụt sùi nước mắt. “Vì việc này mà em mới lên Tokyo!”

“Suyt! Em nói to quá đấy!”

Akio quay lại nhìn hai người. Aoi vội vàng nhắm mắt lại.

“Chưa được đâu, cố gắng chịu thêm một thời gian, chờ đến khi chúng ta thân thiết với bọn họ hơn chút nữa.”

Tiếng khóc của Minako vẫn không dứt. Akio cố gắng dỗ cho cô bình tĩnh lại.

Aoi hé mắt theo dõi họ.

“Chúng ta đã vất vả cố gắng đến bước này rồi. Phải cẩn thận.”

Đúng lúc đó chiếc xe đột ngột chuyển động, thân xe rung mạnh. Balo của Yuuri trượt khỏi đùi anh, lăn xuống sàn xe.

“Ôi!” Yuuri tỉnh giấc. Anh nhìn Aoi. “Gì vậy, anh ngủ quên mất! Aoi, nếu em còn thức thì phải gọi anh dậy chứ!”

Hai người ngồi ghế trước không phát ra tiếng động nào.

“A...” Yuuri vươn tay ra. “Xin lỗi anh Akio, em ngủ quên mất. Để em lái thay nhé?”

“Thôi, không sao đâu.”

Chiếc xe vẫn đang kẹt lại giữa đám tắc đường. Xung quanh trời tối đen, chỉ có những ánh đèn pha đang sáng.

“Nhưng mà cũng khá lâu rồi, anh chắc cũng mệt rồi. Em sẽ lái thay cho!”

“... Em không chịu nổi nữa!” Minako khóc lớn. “Chỉ vì muốn nhanh chóng xác nhận chuyện này mà hàng ngày em mới phải làm việc ở một nơi như thế!”

“Anh đã bảo em thôi đi mà, Minako!”

“... Có chuyện gì vậy?” Yuuri lo lắng hỏi. “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Yuuri, Aoi.”

Giọng điệu của Akio thay đổi. Vẫn nhìn ra phía trước, anh gục đầu xuống như đang ôm lấy tay lái.

“Xin lỗi vì đã không nói ra từ đầu. Chúng tôi cũng là những đứa trẻ được Hiromi... được mẹ nuôi nấng.”

Aoi bắt gặp nhìn Yuuri. Anh đang há hốc miệng nhìn hai người kia từ phía sau lưng.

Cả chiếc xe im lặng hoàn toàn. Không ai nói gì. Chỉ có tiếng khóc của Minako vang vọng. Ở đâu đó vang lên tiếng còi cảnh báo của xe

ô tô.

Bản Nhạc Rock Lúc Bình Minh

“Akio!”

Hiromi cất tiếng gọi khi Akio đang nhìn ra vùng biển tối om bên ngoài qua cửa sổ xe. Khi cậu nhìn sang, Hiromi đang mỉm cười, với Natsuna - em gái cậu đang ngủ say trên vai. Em trai cậu, Haruhiko đang ngủ ở ghế trước.

“Có lạnh không?”

Akio không trả lời. Ánh mắt cậu lại hướng ra ngoài cửa sổ.

“Akio cũng ngủ đi. Không sao đâu, đến nơi cô sẽ đánh thức.”

Lần này cậu còn không quay lại nhìn Hiromi.

Akio đang tức giận.

Cậu tức giận với người phụ nữ đột nhiên bước vào nhà và ra vẻ mình là mẹ cậu, với người cha yếu đuối nhanh chóng chấp nhận sự việc, với những chủ nợ ngày nào cũng đến nhà, với chiếc xe cũ mèm khó chịu phải dốc những đồng tiền cuối cùng ra mua chỉ để cho cả nhà năm người đi trốn, và nhất là với việc bản thân không thể làm gì trước tất cả những chuyện đó.

Yukio, cha cậu không phải là nguyên nhân duy nhất. Cậu hiểu rõ điều đó, nhưng một cậu bé mới học lớp sáu như Akio còn có thể trách ai ngoài cha mình?

Vài năm trước, Yukio từng cùng vài người bạn thành lập một công ty. Dù đã thất bại nhiều lần, Akio vẫn không hiểu được công ty đó thực ra làm công việc gì. Có vẻ họ cho thuê và lắp đặt những máy móc như loa đài, máy hát karaoke hay có trong các quán bar và quán rượu. Cũng có những thời kỳ công việc làm ăn diễn ra khá tốt. Yukio dẫn theo cả nhà đến một nhà hàng bò bít tết lớn ở Sendai, trên đường về ghé qua một club mà Yukio nói đã từng giúp đỡ cho công ty rất nhiều. Mẹ cậu liên tục cúi gằm xuống trong bộ vest mua ở siêu thị mới mở gần nhà khi bị vây quanh bởi toàn những cô gái xinh đẹp. Khi ba gọi cô gái của quán ra, một người đàn ông với gương mặt có vẻ nghiêm khắc tên Sekiguchi xuất hiện, ba cậu liền cong lưng cúi chào thật thấp đến nỗi mặt gần như chạm xuống sàn nhà rồi giới thiệu cả gia đình. Sekiguchi cho mỗi anh em Akio một đồng mười ngàn yên. Số tiền khiến cậu vui lắm, nhưng Akio đã để ý thấy mẹ mình dường như có vẻ không vui. Có lẽ chính từ lúc đó, Akio bắt đầu cảm thấy bất an về công ty của ba mình.

Sau khi một quán rượu vốn là đối tác làm ăn quan trọng của công ty phá sản, việc kinh doanh liền trở nên xấu đi chỉ trong thời gian ngắn. Rồi ba cậu bắt đầu ít về nhà hơn, còn mẹ cậu lấy lý do đi “bàn bạc công việc” để ra ngoài mỗi đêm trong bộ vest thô kệch. Mỗi khi về đến nhà vào lúc đã khuya, bà luôn vào nhà tắm. Nằm trong chăn, Akio có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Chuyện mẹ cậu cùng với Sekiguchi lái xe lao xuống vùng biển phía Bắc diễn ra vài tháng sau đó. Người ta đồn đại đây là một vụ tai

nạn hoặc tự sát, và người ngồi trên ghế lái chính là mẹ cậu. Không một ai biết thực sự giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì. Sang tháng tiếp theo, người đàn ông cùng hợp tác làm ăn với ba cậu bỏ trốn, chỉ để lại những khoản nợ.

Akio bắt gặp người phụ nữ tên Hiromi lần đầu tiên khi cô ngồi trong đám tang của mẹ cậu. Cô nói mình làm việc ở siêu thị bán đồ tây và đã được mẹ cậu “giúp đỡ khá nhiều”. Akio thoáng nghĩ, người bán bộ vest đó cho mẹ chắc là cô ta. Lý do khiến cậu còn nhớ là vì cô đã khóc rất nhiều trong đám tang mà tất cả những người tham dự, gồm cả con cái của người đã mất không hề rơi một giọt nước mắt nào. Cô ôm chặt mấy anh em Akio vào lòng rồi nói: “Có chuyện gì cần cứ nói với cô nhé!”

Đúng như lời đã nói hôm đó, Hiromi dần dần hay đến nhà cậu hơn, mang theo bánh kẹo hoặc đồ ăn tự làm. Bị buộc phải trở thành người lớn chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, ban đầu Akio đã nghi ngờ giữa cô và ba mình có quan hệ gì đó. Nhưng cô chỉ đến vào những lúc ba cậu vắng mặt và nhanh chóng ra về mỗi khi ông quay lại, khiến cậu hiểu ra chuyện không như mình đã nghĩ. Cũng có lúc những cuộc viếng thăm của cô khiến cậu thấy vui mừng. Từ sau khi mẹ cậu mất, chẳng còn ai đến nhà ngoài những chủ nợ thay phiên nhau xuất hiện trước cửa. Ngay cả họ hàng và hàng xóm cũng bắt đầu thể hiện thái độ xa lánh, không muốn liên quan sau lưng. Chỉ có Hiromi vẫn đến, ôm giấu mấy anh em trong lúc những kẻ đòi nợ đập cửa ở bên ngoài.

Hiromi chính là người đã khuyên ba cậu bỏ trốn trong đêm. Yukio đã bắt đầu công việc lái xe taxi, nhưng ông héo rũ đi từng ngày, chỉ có đôi mắt là trợn lồi ra. Nhắc chuyện tiền nợ ông cũng chẳng cho

vào tai, gần như đã buông xuôi hoàn toàn. Hiromi hỏi ra được họ còn có người nhà sống cách đây năm mươi cây số và đề nghị trước mắt hãy cứ trốn đến đó rồi sẽ tìm cách làm thủ tục tự phá sản. Ba cậu không những không phản đối mà còn chẳng có phản ứng gì trước đề nghị đó, nhưng Hiromi vẫn không bỏ cuộc. Sau một đêm Hiromi ngủ lại, ông liền nghe lời cô như thể đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Từ dạo đó, Akio bắt đầu thấy khó chịu với hai người. Dù mới chỉ mới biết lờ mờ về chuyện nam nữ nhưng cậu vẫn cảm thấy sự chán ghét và tức tối dâng lên trong đầu mỗi lần nhìn cha mình rậm rập nghe lời cô.

Họ chỉ chuẩn bị một chiếc xe tải nhỏ đã cũ mới mua về và phải bỏ lại chiếc xe đang dùng. Cả gia đình nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà, chỉ hai ngày sau cái đêm mà Hiromi ngủ lại.

Bọn trẻ đột ngột bị đánh thức giữa đêm, mang theo vài đồ đạc đơn giản và lên xe. Ngay khi nhìn thấy chiếc xe lạ, Akio liền hiểu ra, mình sẽ chạy trốn khỏi đây, không bao giờ quay lại và cũng không được gặp bạn bè nữa.

Ngay lúc đó, Akio cảm thấy căm ghét tất cả mọi thứ trên đời. Thế nhưng chẳng hiểu sao cậu đã không oán hận người mẹ đã mất của mình. Trong ký ức của cậu, mẹ vẫn luôn dịu dàng nở nụ cười. Akio bèn trút sự tức giận của mình sang Hiromi. Nhưng bây giờ, dù có ghét bỏ như thế nào đi nữa cậu cũng chỉ còn cách dựa vào người phụ nữ này. Thật đáng xấu hổ.

Chỗ mà chúng ta sắp đến là một nơi như thế nào? Liệu mình có tìm được bạn mới không? Trước hết, liệu mình có được đến trường

nữa không? Nhìn ra vùng biển tối đen bên ngoài, cậu chỉ nghĩ đến mọi chuyện theo chiều hướng xấu đi.

Chiếc xe đột nhiên dừng lại. Akio giật mình khi nghe tiếng phanh gấp.

“Có chuyện gì thế?” Hiromi hỏi ba cậu đang ngồi ở ghế lái.

Yukio không trả lời. Ông cúi gằm người trên ghế lái.

“Anh muốn đi vệ sinh à? Còn một đoạn nữa thôi sẽ có trạm nghỉ, đến đấy hãy đi.”

Giọng Hiromi nghe phần khởi đến độ nghe như cô đang cố ý.

“Không.” Ba cậu lẩm bẩm.

“Nếu anh thấy mệt, tôi sẽ lái thay.”

“Vô ích thôi!”

“Sao cơ?”

“Đằng nào cũng không chạy thoát được đâu!”

Ba cậu ôm ghì lấy vô lăng và bắt đầu khóc.

○ ○ ○

Khi về đến gần thành phố, nhóm của Aoi ghé vào một nhà hàng gia đình để tránh dòng xe cộ tắc nghẽn. Đã tám giờ rồi. Aoi đã nhắn trước cho ba mẹ ở nhà rằng mình về muộn vì kẹt xe .

Có vẻ như nhà hàng đã vắng bớt các gia đình dẫn nhau đi ăn vào ngày nghỉ. Bốn người được dẫn đến bàn ở góc trong cùng.

Mỗi người đều gọi một suất hamburger hoặc doria*, nhưng Minako hầu như không đụng đến mà ngồi sục sùi đến lúc mũi đỏ cả lên. Akio quay sang bảo “Em ăn uống cho tử tế đi nào” nhưng cô vẫn để mặc cho chỗ phô mai của món doria cứng lại.

“Lần đầu tiên anh gặp Minako là hồi lớp tám, lúc con bé này khoảng bảy hay tám tuổi.” Akio hút cằm về phía cô. Aoi có thể cảm nhận được tình cảm thân thiết trong cử chỉ đó.

“Lúc đó anh ngạc nhiên lắm, giữa đêm nghe tiếng gõ cửa rồi chạy ra thì thấy một con nhóc nhỏ xíu đang đứng đó mà hỏi, ‘Mẹ đâu rồi ạ?’.”

Minako gật đầu.

“Minako đã đi bộ một mình từ thị trấn bên cạnh tới chỗ anh. Mà nói là bên cạnh thôi, chứ ở nông thôn khoảng cách phải đến cả chục cây số, vượt qua cả đồi. Thế mà một cô nhóc lớp hai đã một mình tìm đến được.”

“Người ta đồn là mẹ em ở đó. Họ bảo bà ấy đã có người đàn ông khác.” Minako yếu ớt nói. “Mặc dù lúc đó em không hiểu như thế nghĩa là gì.”

“Rồi em có gặp được cô Hiromi ở đó không?” Aoi hỏi.

“Lúc đó bà ấy đã không còn ở nhà bọn anh nữa. Chuyện xảy ra sau khi bà ấy đã bỏ đi.”

Akio nắm lấy bàn tay Minako lúc này đã thôi khóc đang đặt trên bàn. Hành động đó quá đối tự nhiên, vừa như hai anh em, vừa như hai người đang yêu nhau.

“Hôm đó anh đã báo cho gia đình Minako rồi để con bé ngủ lại nhà anh. Hôm sau bà con bé đến đón. Anh đã dắt nó đến chỗ hẹn, cũng nắm tay như thế này.” Anh siết chặt tay. “Khi đó con bé cũng khóc suốt, nhất định không chịu nín. Cho nên anh đã nói, ‘Khi nào em lớn lên, chúng ta sẽ cùng đi tìm mẹ nhé’. Nó bảo anh nói dối. Anh đành phải hứa ‘Anh nhất định sẽ không nói dối, anh không giống như những người lớn khác, tuyệt đối không lừa em đâu’ rồi mấy câu đại loại như vậy.” Akio cũng đang nén nước mắt. “Nhưng rồi anh cũng dần quên mất, lời hứa trẻ con mà. Anh chỉ nhớ ra khi con bé đến chỗ anh khi vừa tốt nghiệp cấp hai.”

“Trước đây không lâu, có một chú trong họ bảo rằng ông ấy trông thấy một người rất giống mẹ ở một quán rượu trên Tokyo.” Minako cũng siết chặt tay Akio. “Vì thế hai chúng em mới lên đây.”

“Bọn anh ngay lập tức tìm ra chỗ mẹ làm. Nhờ đi theo bà mà bọn anh còn biết cả địa chỉ nhà nữa. Rồi sau đó thấy hai người ra vào nhà nên bọn anh mới nghĩ có khi hai người là con ruột của mẹ, hoặc đang sống cùng bà. Vì thế anh mới nghĩ cách tiếp cận hai người...” Akio cúi đầu. “Anh xin lỗi vì đã nói dối.”

“Không đâu.”

Yuuri lắc đầu. Anh kể lại những chuyện đã xảy ra.

“Anh biết mà.” Akio nhìn Minako gật đầu. “Aoi đúng là con gái trong một gia đình bình thường. Bọn anh nghĩ ngay từ đầu là em và mẹ không có quan hệ gì với nhau cả. Nếu nói có liên quan thì phải là Yuuri.”

“Vậy...” Aoi thận trọng hỏi. “Bây giờ hai người định làm gì tiếp?”

Cả ba im lặng. Akio và Minako thì không nói, đến cả Yuuri cũng đang trầm xuống với sắc mặt khó coi. Cô có cảm giác một thứ gì đó mà cô là người duy nhất không hiểu đang diễn ra trong đầu ba người kia.

“Em đi rửa mặt đi, mặt mũi lem nhem hết rồi kìa.”

Akio hướng về phía Minako và bảo. Trong một thoáng, cô có vẻ bất mãn, nhưng sau đó vẫn im lặng rời khỏi chỗ ngồi rồi đi về phía nhà vệ sinh.

“Minako rời khỏi mẹ lúc con bé bốn hay năm tuổi gì đó.” Akio vừa dối theo cô vừa nói. “Thật đáng thương. Hình như con bé đã tin bà ấy là mẹ ruột của nó trong suốt thời gian dài, trong khi cả hai ở cùng nhau chưa đến một năm.”

“Em hiểu. Em cũng thế.”

“Anh ở cùng bà ấy gần hai năm. Từ lúc học lớp sáu đến năm lớp bảy.”

“Em là một năm rưỡi.”

“Lúc đó bọn anh phải trốn nợ giữa đêm, ngẫu nhiên lại chạy đến bên cạnh thị trấn Minako sống. Đã có nhiều chuyện xảy ra. Nếu không có bà ấy có lẽ bọn anh đã chẳng sống tiếp được. Nếu có thể gặp lại, anh muốn hỏi tại sao bà ấy lại ra đi. Chỉ có vậy thôi.”

Yuuri gật đầu với từng lời Akio nói.

“Nhưng con bé thì khác, nó... cho rằng mình bị mẹ bỏ rơi. Bà nó rất khó tính, có vẻ lúc còn nhỏ cuộc sống của nó cũng không thoải mái gì. Mọi ám ức đều đổ dồn lên mẹ. Cho nên anh mới do dự. Vì con bé nói muốn gặp mẹ nên anh mới dẫn nó lên Tokyo, nhưng

chính anh cũng không biết khi gặp được rồi thì mọi chuyện sẽ ra sao. Đằng nào cũng đã biết bà ấy vẫn ổn, không nhất thiết phải mặt đối mặt nữa.”

“Em cũng hiểu một phần cảm giác của anh.”

“Anh cũng đã nghe Minako kể qua, người đó, mẹ ấy, dường như ở bất kỳ ngôi nhà nào bà ấy cũng đều sống hết lòng, đều nghiêm túc chiến đấu. Nên bà ấy dường như trở thành người mẹ thật sự.”

“Có thể chính vì thế nên mỗi lần đến một gia đình mới, bà đều nhanh chóng quên hết những chuyện diễn ra lúc trước.”

Những điều họ đang nói là những việc mà Aoi không tài nào hiểu được.

Tại sao họ lại coi trọng Hiromi đến như vậy? Chỉ đơn giản là đến chào hỏi, hàn huyên vài câu chuyện cũ cùng bà ấy với tư cách người từng sống chung trong nhà và có ớn chăm sóc mình rồi ra về là xong còn gì? Chẳng hiểu sao, khuôn mặt trầm trọng suy nghĩ của hai người trông thật xa lạ, lại hơi buồn cười.

“Cô Hiromi cũng chỉ là một người bình thường thôi.” Cô bắt giác mở miệng. Chắc chắn Yuuri đang lừa cô. Chắc anh muốn nói “em đừng có mở miệng” lắm.

“Vì Aoi-san gặp mẹ với tư cách một người trung lập mà. Anh thấy ganh tị đấy.” Akio nói như muốn ngắt lời cô.

“Cô ấy là người hơi vô tâm, giỏi nấu nướng, khiến cho người ta có cảm giác dễ chịu, và là người tốt, nói chuyện cũng thú vị nữa... Anh cứ thử gặp một lần xem sao.”

“Aoi có thể tự do ra vào ngôi nhà đó bất kỳ lúc nào em thích nên mới thấy thế thôi.”

“Yuuri cũng đến còn gì?”

“Nhưng không có nghĩa là đến theo kiểu tự do như em. Anh vẫn thấy lo, vẫn băn khoăn nhiều chuyện lắm.”

“Ra thế, em không biết đấy.”

“Thôi nào, hai người.” Trong lúc Akio nhẹ nhàng nói, Minako đã quay lại.

“À, anh vừa hỏi Aoi tình hình gần đây của mẹ.”

Minako nhìn thẳng vào Aoi bằng gương mặt đã rửa sạch lớp trang điểm. Trông cô xinh đẹp hơn hẳn lúc trước. Đúng là một mỹ nhân, Aoi nghĩ.

“Thế ạ. Bà ấy sao rồi ạ?”

Aoi suy nghĩ một chút.

“Nói thế nào đây... Mỗi ngày đối với cô ấy đều khá vui vẻ. Giống như một người đang vừa sống vừa ngâm nga lời hát. Cô ấy là người như vậy.”

Những lời này của cô hoàn toàn không có ý gì, không hiểu sao cả ba người còn lại chợt im lặng.

Akio mỉm cười như vừa nhớ ra gì đó. Yuuri đang cắn môi. Nước mắt lại đang dâng lên trong mắt Minako.

Nhìn ba người họ như vậy, Aoi nhận ra mình lại vừa nói sai.

Sáng hôm sau, Aoi thức dậy muộn, khi cô xuống đến nhà bếp ở tầng một thì thấy mẹ mình đã ở đó.

“Con ăn sáng chứ?”

“Vâng.”

“Có bỏ trứng vào súp miso không?”

“Không ạ. Con đã bảo bao nhiêu lần là con ghét món đó rồi mà!”

“Nhưng ba con thích mà.”

“Chuyện đấy con cũng nghe bao nhiêu lần rồi.”

“Khi mới lấy nhau ba con cũng không thích đâu. Nhưng một thời gian sau ông ấy bắt đầu thích nó nên con cũng...”

“Sáng nào mẹ cũng bắt con nghe chuyện đấy, không phải sẽ rất phiền sao?”

Họ có súp miso với khoai tây và rong biển, món rong biển đang nở ra, đầy ngồn ngộn. Cơm nóng, cá nướng và trứng rán.

Mẹ cô cũng ngồi xuống đối diện Aoi và bắt đầu bữa ăn.

“Mẹ lại ăn nữa à?”

“Có bao giờ ngồi ăn với ba con mà mẹ được ngồi tay đâu.”

“Không được ngồi tay là sao?”

“Thì ba con có tự làm được cái gì đâu, chỉ biết bảo đưa cho tôi cái này, lấy cho tôi cái kia, rõ là phiền.”

“Con không biết. Sao mẹ không bảo ba tự làm lấy đi?”

“Không cần. Ông ấy như vậy là tốt rồi. Mà này, Yuuri sao rồi? Có đi tìm việc chưa? Chắc là bận rộn lắm hả? Sao lại có thời gian rảnh rỗi để chơi bời, đi ăn thịt nướng vậy?”

Ôi lại bị kiểm tra bài cũ nữa rồi, cô nghĩ.

“Anh ấy muốn làm giáo viên hoặc công chức mà.” Cô trả lời ngắn gọn.

“Thế hả. Bây giờ nghề công chức cũng không tồi. Nhưng nếu người ta không chịu nhận thì biết tính sao?”

“Con không biết đâu.”

“Ở Kanagawa với Saitama hình như người ta cũng có tuyển đấy. Cũng không nên chỉ tìm kiếm quanh quanh gần nhà.”

“Thì con đã bảo không biết mà.”

Sau đó mẹ cô tự chuyển chủ đề cuộc nói chuyện sang môn tennis yêu thích của bà. Aoi chỉ tham gia câu lạc bộ tennis vào duy nhất kỳ một năm lớp bảy rồi bỏ ngay. Mẹ cô bảo bỏ vợt với giày tập đi như thế thì phí quá, thế là bà đến trung tâm tennis của quận rồi thích luôn môn thể thao này. Bây giờ mỗi tuần hai lần, bà tham gia khóa tennis dành cho đối tượng ở trình độ cao.

“Aoi cũng nên chơi lại có phải hơn không.”

“Con đã nói không chơi nữa rồi mà.”

Quá chán việc loanh quanh nhặt bóng ở câu lạc bộ nên cô đã bỏ chơi. Nhưng lúc đó vì mãi không rời câu lạc bộ được nên cô đã bị mấy anh chị khóa trên đối xử vô cùng khắt khe. Toàn mấy chuyện không vui vẻ gì. Bây giờ vẫn vậy, chỉ cần nghĩ đến tennis thôi cũng đủ khiến cô đau đầu.

“Vừa tốt cho sức khỏe, vừa vui mà.”

“Mẹ tập một mình đi!”

“Mẹ được cô giáo khen dẻo cơ đấy. Nếu bắt đầu chơi từ nhỏ thì có khi bây giờ làm tuyển thủ rồi cũng nên, lãng phí ghê!”

Hình như bà nghĩ thế thật, trông vẻ mặt đầy tiếc nuối.

“Thì mẹ bắt đầu chơi từ bây giờ cũng có sao đâu, bác Date cũng bốn mấy tuổi rồi đấy thôi.”

“Phải! Người đó là ngôi sao hy vọng của bọn mẹ đấy!”

“Con không biết chuyện đấy đâu nhé!”

“Aoi cũng nên chơi lại có phải hơn không.”

“Con đã nói không rồi mà.”

“Con không cho trứng vào miso thật hả?”

Thật là... Đau hết cả đầu... Cô chỉ nghĩ thầm chứ không dám nói ra vì sợ mẹ sẽ nổi giận nhưng thực sự là rất khó chịu.

“Bữa tối ăn gì đây con? Hay là mì thịt băm? Aoi thích món mì thịt của mẹ lắm mà.”

Đó là chuyện khi cô còn học cấp hai.

“Hôm nay sau khi tan học con sẽ đi uống với bạn.”

“Hả? Hôm qua con cũng về muộn rồi mà.”

Cô im lặng về phòng chuẩn bị đến trường.

“Khoan đã, Aoi! Con cũng phải dọn dẹp sau bữa sáng đi, ít nhất là mang bát đĩa ăn xong ra chậu rửa xem nào. Này! Con phải nghĩ đến người đã nấu cho con ăn một chút chứ!”

Cô nghe thấy giọng nói giận dữ của bà dưới nhà.

Thật tình, phiền hết chỗ nói. Cô không hiểu nỗi cảm giác của Yuuri và hai người kia. Các bà mẹ lúc nào cũng ồn ào, phiền phức, toàn đem đến gánh nặng mà tại sao bọn họ lại yêu, lại đeo đuổi theo người đó nhiều như thế.

Chỉ là họ thần tượng hóa lên thôi, cô nghĩ. Vì bị tách khỏi mẹ từ khi còn nhỏ nên họ đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Nếu bây giờ cùng sống với Hiromi, nhất định chẳng mấy chốc bọn họ cũng sẽ cảm thấy chán ngán như Aoi thôi.

Đồng thời, cô cảm thấy hơi lo lắng. Khao khát có một người mẹ của họ không đơn thuần như cô vẫn tưởng. Không phải vẫn còn điều gì mà Aoi hoàn toàn không biết đang tồn tại trong họ chứ? Nghĩ lại thì, khi nghĩ về ba mẹ, rốt cuộc cô cũng chỉ biết có ba mẹ của mình thôi.

Khi cô xuống dưới nhà để đi học, mẹ cô đã làm sẵn cơm hộp và đứng đợi ở chân cầu thang. Mẹ đã hết giận rồi hay sao đó, gương mặt đã lại bình đạm như mọi khi.

Lúc cầm lấy hộp cơm, cô bất giác nói “Con cảm ơn.”

“Về cái gì?” Mẹ cô tủm tỉm cười bằng vẻ mặt đã biết tổng cả rồi.

“Hôm nay con sẽ cố gắng không về muộn quá.”

Chính cô cũng ngạc nhiên với những gì mình vừa nói ra.

Vào một buổi chiều khoảng hai tuần sau lần đi cắm trại với Akio, Yuuri đến tìm Aoi trước giờ lên lớp môn Kinh doanh học. Anh vẫy cô ra hành lang khi Aoi đang nói chuyện với Miya.

“Sao thế?” Cô vừa chạy lại vừa hỏi.

“Thật ra hôm qua anh với anh Akio và Minako có đi ăn cùng nhau rồi nói chuyện, nhưng... à, anh xin lỗi vì không gọi Aoi!”

“Thôi, không sao.” Cô hiểu. Chắc có chuyện gì đó mà họ không thể nói với cô.

“Anh nghĩ đi nghĩ lại rồi, vẫn nên thử đưa hai người đó đến chỗ mẹ xem sao. Để nói chuyện một cách tử tế.”

“Minako ổn chứ?”

“Ừ, anh Akio cũng lo, nhưng mà Minako nói nhất định muốn đi gặp mẹ, cho nên...”

“Em thấy được mà. Không gặp thì chẳng bắt đầu được gì đâu, làm vậy lại tốt hơn đấy.”

“Aoi lúc nào cũng lạc quan nhỉ!” Yuuri phì cười. “Nếu được, anh muốn cả Aoi cùng đi nữa.”

“Chuyện này... không phải không có mặt người ngoài sẽ tốt hơn sao.” Mà bọn họ cũng chẳng phải người một nhà, cô nghĩ thầm trong đầu. “Với lại, đằng nào cũng có những chuyện chỉ ba người mới nói được với nhau còn gì.” Biết rằng nói vậy sẽ khiến anh nhận ra cô vẫn để tâm chuyện tối hôm trước nhưng Aoi vẫn nói thật lòng.

“Anh xin lỗi. Anh cũng đoán Aoi sẽ nói thế. Nếu chỉ có ba người, anh thấy mọi chuyện cứ trầm trọng quá mức thế nào ấy. Aoi quen với cô Hiromi hơn mà. Xin lỗi em nhé, nếu được thì...”

“Nếu thế thì em sẽ đi.”

Nhìn thấy giáo viên mở cửa đi vào lớp, cô vội trả lời.

“Khi nào quyết được ngày thì báo em.”

“Ừ.”

Cô vẫy tay chào anh rồi về chỗ, trống ngực đánh dồn dập.

“Cậu có sao không đấy?” Miya thì thầm vào tai Aoi. “Mặt đỏ lựng rồi kìa.”

“Thế hả? Mình không sao.” Cô lấy lòng bàn tay xoa lên má.

Giảng viên môn Kinh doanh học nổi tiếng là người viết bảng nhiều. Trong lúc cặm cụi chép cho hết chỗ chữ ấy, cảm xúc của Aoi dần bình tĩnh lại.

○ ○ ○

“Anh đang nói cái gì thế?” Hiromi cười. “Anh làm bọn trẻ sợ rồi kìa!”

Ba cậu không ngừng khóc. “Hết thật rồi, chết đi cho xong, đằng nào bọn chúng chẳng tìm tới...”

Natsuna và Haruhiko cũng đã thức giấc. Hai đứa trẻ đang nhìn cha mình. Haruhiko bắt đầu khóc. “Ba ời, ba làm sao thế!”

Akio cũng muốn khóc. Cậu vô cùng, vô cùng sợ.

“Không sao đâu.”

Đột nhiên một vật mềm mại nắm lấy bàn tay cậu. Đó là Hiromi. Cô nắm lấy tay Akio và Natsuna đang ngồi hai bên và mỉm cười. “Các cháu chờ chút nhé. Cô sẽ nói chuyện với ba các cháu ở ngoài một lát rồi quay lại ngay.”

Hiromi ra khỏi xe, vòng ra phía trước, mở cửa và nắm lấy vai Yukio.

“Ra ngoài thôi, bọn trẻ đang sợ, chúng ta nói chuyện ở ngoài đi.”

Yukio không cử động. Anh ngồi im, ôm chặt lấy vô lăng không buông. Hiromi lấy hết sức lực ra lay đôi vai đã cứng lại của anh.

“Tôi bảo anh xuống đi mà! Nào, xuống xe đi!”

Yukio bị cô kéo xuống khỏi chiếc xe. Khi đóng cửa, Hiromi lại một lần nữa nói với Akio. “Cô sẽ quay lại ngay. Các cháu ngủ đi nhé!”

Hiromi túm lấy cánh tay rồi dẫn Yukio ra phía trước, cách chiếc xe vài mét. Cảnh tượng Yukio bị một Hiromi nhỏ bé hơn rất nhiều lôi đi xềnh xệch thật hết sức khôi hài, nhưng Akio không sao cười nổi. Chung quanh hầu như không có nguồn sáng nào, cậu chỉ có thể nhìn thấy mờ hồ bóng của cả hai.

“Nếu anh đã nói thế, anh có định chết luôn ở đây không?”

Giọng nói lạnh băng của Hiromi vang lên giữa đêm tối hoàn toàn khác với giọng điệu nói chuyện của cô thường ngày.

“Riêng tôi thì thấy hoàn toàn không có vấn đề gì hết. Tôi sẽ dẫn bọn trẻ đi tiếp. Còn anh, nếu muốn cứ việc chết. Tôi sẽ nhận nuôi lũ trẻ, chăm sóc dạy dỗ chúng nên người. Đổi lại, nếu anh chết thì hãy làm dứt khoát ngay bây giờ, ngay tại đây. Đừng có nghĩ đến chuyện bảo rằng không chết được rồi sau này đến làm phiền chúng tôi.”

Cậu nghe thấy ba mình đang lúng búng trả lời.

Môi Natsuna đang run lên đến mức răng va vào nhau lập cập. Akio cũng không ngừng run. Cậu muốn nắm lấy tay Natsuna nhưng cơ thể lại không chịu cử động.

“Tôi đang bảo anh cứ chết đi, tùy anh! Hoặc là chết ở đây, hoặc là đi cùng chúng tôi, chỉ có một lựa chọn thôi!”

Mình sẽ tách khỏi ba ở đây sao? Nếu thế mình không bao giờ được gặp lại ba nữa... Nếu rời xa mình và hai em, ba sẽ thật sự chết mất...

“Anh ơ!”

Chính Natsuna là người nắm lấy bàn tay đang không di chuyển nổi của Akio. Hơi ấm của cô bé đã giúp cậu có đủ can đảm để đứng dậy.

Akio xuống xe.

“Ba ơ!” Akio hét lên. “Ba phải đi với bọn con! Cô Hiromi! Đừng bỏ ba con lại!”

Nước mắt cậu trào ra. “Làm ơn, cô Hiromi, hãy cho ba con đi cùng với!”

Cậu có thể nghe thấy tiếng khóc của Natsuna và Haruhiko trong xe.

“Có vẻ các con anh muốn anh đi cùng đấy.”

Hiromi nắm lấy hai vai Yukio mà lắc. “Anh tính sao?”

Yukio vừa khóc vừa khẽ gật đầu.

“Vậy là anh sẽ đi với chúng tôi phải không? Anh sẽ cố gắng vì các con đúng không?”

Ba cậu lại gật đầu lần nữa.

Rồi hai người quay lại chỗ chiếc xe.

“Tôi lái xe nhé?” Hiromi nói nhưng Yukio lắc đầu.

Hiromi ôm lấy Akio đang đứng run rẩy ngoài xe, dùng những ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cậu.

“Ổn rồi, mọi thứ ổn rồi. Cháu làm tốt lắm, giỏi lắm!”

Ngoan ngoãn nghe theo lời, cậu lên xe.

“Nào, đi thôi!” Hiromi phấn khởi nói. “Lets go, go!”

Chiếc xe lại chuyển động.

Nhưng Akio vẫn không thể kìm lại nhịp đập của trái tim nơi lồng ngực. Nỗi hoảng loạn mãi không vơi đi. Hiromi đặt tay lên vai cậu.

“Akio, thử hít thở từ từ xem nào.”

Cậu hít vào thở ra đúng như lời cô bảo. Cảm giác dễ chịu hơn một chút.

“Ba bạn trẻ à...” Hiromi gọi Yukio. “Anh bật đài lên được không?”

Yukio im lặng bật đài lên. Sau một loạt tạp âm là giọng nói của DJ chương trình đêm khuya và một bản nhạc rock tiếng Anh.

“Bài đó hay đấy!”

Bài hát thay đổi, chuyển sang một giai điệu khá đặc trưng. Hiromi vừa đung đưa khe khẽ vừa lẩm nhẩm hát theo.

“Cô biết bài này à?” Akio hỏi.

“Cô không rõ lắm, hình như là *Jump* của Van Halen thì phải. Lúc cô còn đi học nó khá nổi tiếng.”

“Cô biết tiếng Anh à? Bài hát nói gì vậy?” Natsuna hỏi.

“Hầu như cả bài họ chỉ gào lên ‘jump, jump’ thôi.”

“Jump đến đâu?”

“Đến đâu ư? Có lẽ... là một nơi tươi sáng hơn.”

Rồi cô bắt đầu hát theo, jump, jump.

Akio và Natsuna hơi mỉm cười. Cảm giác lâu lắm rồi cả hai mới cười như vậy. Hiromi ôm lấy Akio và Natsuna.

“Nào, ba các cháu đã lo việc lái xe cho chúng ta rồi, yên tâm ngủ đi nhé.”

Akio dựa đầu lên bờ vai ấm áp của Hiromi.

“Ổn cả rồi. Khi các cháu thức dậy sáng mai, mọi chuyện sẽ kết thúc. Cứ yên tâm ngủ đi.”

Lần này Akio ngoan ngoãn nhắm mắt theo lời cô bảo. Kể từ sau cái chết của mẹ, cậu đã luôn ở trong trạng thái phải gồng mình cảnh giác, nhưng giờ, cuối cùng cậu cũng quay lại là một đứa trẻ.

“Con đường mà chúng ta đang đi bây giờ tuy tăm tối, nhưng nhất định sẽ không tiếp tục tối tăm mãi”, cậu đã tin một cách ngây thơ như thế.

○ ○ ○

Cuộc hẹn được định vào tối chủ nhật tuần đó. Lý do là cả Hiromi và Minako đều được nghỉ làm.

“Anh đã nói gì với cô Hiromi rồi?” Aoi viết tin nhắn trả lời sau khi nhận được tin thông báo của Yuuri.

“Không gì cả. Anh chỉ bảo sẽ dẫn bạn đến chơi thôi.”

Aoi lo bà sẽ bị bất ngờ. Nhưng nếu họ đã quyết định như thế thì cô cũng không thể chen vào được. Với lại người đó là Hiromi kia

mà, bà ấy sẽ thích ứng được ngay thôi.

Họ tập trung ở nhà ga cách ga Sarasa-chou một trạm. Nhìn về mặt cứng nhắc không tự nhiên của ba người kia, Aoi cũng tự nhủ không biết trông mình có như thế không. Họ chỉ lặng im bước đi. Aoi và Yuuri đi phía trước, Akio và Minako theo sau. Chắc chắn hai người họ cũng biết nhà Hiromi ở đâu. Aoi khẽ nắm lấy bàn tay Yuuri, anh có vẻ đang căng thẳng. Tay anh lạnh quá. Yuuri quay sang nhìn Aoi và mỉm cười với cô.

Đến trước cửa phòng, Yuuri là người gõ cửa.

“Là con đây, Yuuri đây ạ.”

Hiromi mở cửa. Thấy Aoi và Yuuri, bà à lên một tiếng gật đầu. Rồi bà nhận ra Akio và Minako ở phía sau.

“Bạn cậu à?”

“Cháu là Sano Akio.”

“Còn cháu là Katsumata Minako.”

Hiromi hơi nghiêng đầu. Nhưng ngay sau đó bà nhún vai rồi bảo “Xin mời, vào đi.”

Căn phòng sáu chiếu của Hiromi trở nên chật chội. Aoi giữ ý không ngồi vào bàn sưởi mà quỳ ngay gần phía sau lưng Yuuri. Như thường lệ, tivi đang bật.

“Aoi sao thế? Ngồi vào bàn đi chứ?” Hiromi hỏi sau khi mang trà ra. Bà cầm điều khiển lên để tắt tivi đi.

“Thôi ạ, bốn người ngồi cũng khá chật rồi nên...”

“Đến ngồi cạnh cô đây này. Ngồi đấy bị lạnh thì sao.”

“Aoi sẽ ngồi cạnh con.” Yuuri hơi nhích sang một bên. Hơi chật, nhưng cô vẫn ngồi vào. Mọi người uống trà mà Hiromi mang ra, không ai nói lời nào.

“Cô Hiromi, hai người họ là...” Yuuri phá vỡ sự im lặng.

“Con là Akio. Con đã được cô nuôi dạy ở Miyagi.” Akio nhắc lại tên mình một lần nữa và cúi đầu. “Đây là Minako ạ.”

Hiromi gật đầu.

“Cô đã ở nhà Minako gần một năm, sau đó đến nhà con. Cô đã cùng chúng con trốn nợ trong đêm về ở thị trấn bên cạnh. “

“Tôi có thể nhớ đại khái là đã từng có chuyện như thế xảy ra.” Hiromi nói giọng đều đều. “Còn nhắc đến chi tiết thì hơi khó.”

“Thế ạ?”

“Không có cách nào đâu, anh Akio. Cô Hiromi cũng không còn nhớ gì về em cả.”

“À, anh hiểu.” Nói thế nhưng hai vai của Akio vẫn chùng xuống. Anh rút chân ra khỏi bàn sưởi và vén ống quần denim lên. Một vết sẹo nhỏ hiện ra trên đầu gối của anh.

“Đây là sẹo do con bị ngã mà có. Trên đường từ nhà tắm công cộng về, cô Hiromi đã nói không được chạy mà con vẫn không nghe nên mới ngã. Không biết có phải vì vừa tắm xong không mà máu chảy ra rất nhiều, cô đã rất hoảng loạn, lớn tiếng hỏi những người xung quanh ‘Tôi phải làm thế nào đây?’, rồi sau đó con được đưa vào bệnh viện ở gần đấy...”

“Tôi không nhớ rõ lắm...” Hiromi nghiêng đầu.

“VẬY Ạ...” Akio chùng xuống, anh thu chân quay lại dưới bàn sưởi.

“Không phải anh Akio có ý trách cô đâu ạ, anh ấy chỉ muốn hỏi tại sao cô Hiromi lại bỏ đi thôi.” Yuuri phân trần.

“Không! Nếu là cô có lý do khó nói thì...” Akio vội vàng nói chen vào.

“Thật sự là tôi không nhớ, xin lỗi cậu.” Bà hơi cúi mặt.

“Mẹ à.” Lần đầu tiên Minako mở lời từ khi bước vào phòng. “Mẹ đang đùa thôi phải không?”

Khi Aoi nhìn sang, cô thấy Minako đang cười. Cô chợt cảm thấy sợ. “Là đùa thôi phải không, mẹ? Những người này thì con không biết, nhưng mẹ nhận ra con mà, phải không? Mẹ là mẹ ruột của con kia mà? Có thể mẹ đã đi qua rất nhiều ngôi nhà, nhưng đứa con mẹ rút ruột sinh ra chỉ có một, là con, con biết chứ. Nếu mẹ thấy khó nói ra trước mặt bọn họ, con có thể đợi một hôm khác sẽ lại đến...”

Hiromi lắc đầu một cách quả quyết:

“Tôi xin lỗi. Tôi không phải mẹ cháu. Tôi không sinh ra cháu.”

“Mẹ không cần nói dối đâu. Con hiểu mà. Chuyện mẹ là mẹ ruột của con. Từ ngày mai con có thể đến đây không? Chúng ta sống cùng nhau đi. Chúng ta là mẹ con mà! Con muốn báo hiếu cho mẹ. Mẹ bỏ công việc ở quán đi. Con có tiền tiết kiệm nên không sao đâu. Con muốn để mẹ nghỉ ngơi. Chúng ta là mẹ con mà! Con sẽ xây cả nhà cho mẹ nữa. Bây giờ con chỉ đứng thứ ba ở quán tại Akasaka, nhưng vì mẹ, con sẽ trở thành người đứng số một! Khi nào đủ mười tám tuổi con sẽ có thể làm ở quán rượu! Lúc đó một năm con sẽ có

thể đưa cho mẹ hàng chục triệu yên đấy! Nếu thế mẹ sẽ thích con phải không? Con nhất định sẽ xây một căn nhà thật lớn, rồi mẹ con chúng ta sẽ sống trong đó. Chúng ta là mẹ con mà!”

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt Minako trong lúc cô nói. Aoi không thể chứng kiến cảnh tượng đó thêm nữa, cô nhắm chặt mắt lại.

“Con sẽ đưa mẹ tiền tiêu vặt nữa. Con sẽ cho mẹ mọi thứ mà con có. Vì mẹ là mẹ của con mà! Vì mẹ, con có thể đi làm gái bao nữa! Ở đó con sẽ kiếm được nhiều tiền nhất! Có thể tiết kiệm đến một, hai trăm triệu! Con sẽ đưa hết cho mẹ! Cho nên mẹ hãy trở thành mẹ của Minako nhé! Mẹ hãy quay về với con, mẹ à, mẹ của con!”

“Thôi đi Minako. Người đó không phải mẹ em.”

“Anh đừng nói chuyện thất lễ như thế, Akio!” Minako quay sang Akio, nghiêng răng nói. “Mẹ không phải là mẹ anh nên anh ghen tị với em chứ gì? Mẹ là mẹ của tôi, các người đều không phải con ruột của mẹ! Các người chỉ đang muốn chia rẽ mẹ con chúng tôi! Tôi tuyệt đối không rời khỏi mẹ đâu! Minako sẽ không rời khỏi mẹ đâu! Mẹ là mẹ ruột của tôi mà!”

Yuuri cũng chen vào: “Minako, không phải đâu! Bà ấy không phải...”

“Toàn là dối trá! Anh đang cố chia rẽ chúng tôi để có thể trở thành con của mẹ chứ gì!”

“Tôi không sinh ra cháu. Tôi từng sinh duy nhất một đứa con, nhưng không phải là cháu.” Hiromi khẽ nói. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không phải mẹ cháu!”

“Đừng tùy tiện nói những chuyện như thế! Đừng có nói dối!” Minako đứng bật dậy. “Người đàn bà này là một kẻ dối trá! Đồ xấu xa! Bà ta có người đàn ông khác rồi bỏ rơi tôi!”

“Minako, thôi ngay!”

Akio cũng đứng dậy. Anh ôm chặt lấy Minako, nhưng cô giằng ra khỏi tay anh.

“Đúng như bà nội nói! Tự tiện đến nhà tôi, tự tiện bỏ đi! Đồ đàn bà lẳng lơ!”

“Cháu có nói gì cũng được” Hiromi vẫn bình tĩnh. “Tôi không phải mẹ cháu.”

“Tôi thừa biết rồi! Đồ đàn bà bẩn thỉu! Đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi nữa.”

Minako lấy áo khoác và túi xách rồi bỏ ra khỏi phòng. Akio và Yuuri cùng đuổi theo sau.

“Cháu không đi hả?” Cả giọng nói lẫn biểu hiện trên gương mặt Hiromi đều rất lãnh đạm.

“Cháu xin lỗi, cô Hiromi.”

Cúi đầu chào Hiromi xong, Aoi cũng đuổi theo hai người kia.

Khi Aoi chạy tới nơi, Minako đang vừa bước đi giữa phố vừa khóc. Akio và Yuuri cũng ở đó.

“Làm sao đây?” Khi cô thì thầm với Yuuri, anh chỉ im lặng lắc đầu. Cứ thế, bốn người lên đến tàu điện.

Akio, Minako, Aoi và Yuuri ngồi thành hàng trên tàu.

“Em đã hiểu rồi.”

Lúc đã đi được nửa quãng đường về đến Shibuya, Minako nói.

“Mẹ nói mẹ không phải là mẹ...”

Akio nhè nhẹ vỗ lưng Minako.

“Nhưng em đã muốn có mẹ, em cứ nghĩ mãi, nếu người đó làm mẹ mình thì thật tốt.”

Yuuri cũng từng nói thế, Aoi nghĩ.

“Mẹ không có lỗi khi bỏ đi, mà là bà đuổi mẹ đi. Khi mẹ đến, bà đã làm âm lên bảo rằng mẹ muốn chiếm đoạt tài sản của gia đình. Bà đã bắt nạt mẹ nhiều lắm, nên mẹ mới buộc phải ra đi, em biết, em biết hết.”

Lần đầu tiên Aoi rơi nước mắt.

“Nhưng em vẫn không tha thứ được cho mẹ. Tại sao mẹ lại bỏ lại Minako, em không thể tha thứ được! Em cứ nghĩ một lúc nào đó mẹ sẽ đến đón em. Nếu mẹ yêu Minako, thì dù bà có nghiêm khắc thế nào đi nữa thì mẹ vẫn sẽ ở lại với em.”

“Được rồi, Minako, đủ rồi.” Yuuri nói.

“Em đã vượt qua được rồi. Hôm nay bị đối xử như thế, em đã hiểu ra nhiều chuyện.”

“Thế không phải tốt rồi sao?” Akio nói vậy.

“Ừ.” Minako tựa lên vai Akio.

Aoi cũng thử nắm lấy tay Minako. Bàn tay đó nhỏ và gầy hơn cô tưởng, nóng đến mức giật mình, giống hệt bàn tay một đứa trẻ. Ra vậy, trông bên ngoài cô bé có vẻ giống người lớn, nhưng vẫn chỉ là

một đứa trẻ. Chắc chắn Akio đã quyết tâm phải bảo vệ cô bé từ lúc nắm lấy bàn tay này đây.

Một tháng sau ngày hôm đó, Minako ra khỏi ký túc của quán và chuyển đến sống cùng Akio. Aoi nghe được chuyện đó từ Yuuri.

Hãy Đeo Nút Lỗ Tai Vào

Nhân viên phúc lợi Makise Yatarou sống lại khi nhìn thấy người phụ nữ bước ra từ cơ sở bảo hộ tạm thời của Trung tâm tư vấn nhi đồng thành phố Minamo.

“Có chuyện gì thế, cậu Makise?”

Yuuki Rie, người dẫn anh đi tham quan trung tâm này giờ hỏi với vẻ mặt khó hiểu khi thấy Makise đột nhiên dừng lại.

“Không, tại em nhớ đã từng nhìn thấy người vừa rồi ở đâu đó...”

“Ai cơ?”

“À, là người đó.”

Qua cửa sổ, Makise chỉ ba người đang sắp ra khỏi cổng trung tâm. Một người đàn ông gầy thấp nắm tay dẫn theo một cô bé chừng bốn tuổi. Theo sau hai người là một phụ nữ khoảng bốn mươi với chiều cao tương tự người đàn ông.

“À, là anh Naitou đây mà.”

“Naitou?”

“Ừ, anh Naitou Takao, ba của bé Mitsuki. Anh Naitou là đầu bếp có nghề đấy, nhưng cơ thể lại không được khỏe cho lắm. Hình như

anh ấy bị hen suyễn hay sao đó...” Giọng Yuuki chùng xuống.

“Anh ta bị chứng rối loạn cảm xúc ư?” Đối với Makise và những người khác trong nghề, trường hợp như thế này không hề hiếm.

“Phải. Tinh thần của anh ấy có hơi yếu... nhưng không phải người xấu. Những lúc không khỏe, anh ấy không thể chăm sóc con nên thỉnh thoảng cô bé vẫn được gửi vào đây.”

“Người phụ nữ đó là vợ anh ta ạ?”

“Không, vợ anh ấy mất cách đây hai, ba năm rồi. Tôi nghĩ cô ấy mới đến sống cùng họ thời gian gần đây thôi.”

“Họ đến đây nhiều lần rồi ạ?”

“Phải rồi, hình như năm, sáu lần gì đó.”

“Cứ ra ra vào vào như thế thì đứa trẻ làm sao ổn định được. Không phải đưa nó vào ở hẳn trong Trung tâm phúc lợi trẻ em thì tốt hơn sao?”

“Nhưng mà, đứa con không hề bị ngược đãi, người cha cũng nhất định muốn tự tay nuôi nấng con bé.”

Yuuki là một nhân viên phúc lợi trên bốn mươi tuổi dày dạn kinh nghiệm, với thân hình đồ sộ về cả chiều cao lẫn chiều ngang, thoạt nhìn có cảm giác vững vàng như một bà mẹ hết mình vì con dù bà tự giới thiệu đến giờ vẫn còn đang độc thân.

Sau khi rời khỏi cơ sở bảo hộ trẻ em tạm thời, Yuuki dẫn Makise đi một vòng qua phòng tư vấn, phòng kiểm tra, phòng giải trí. Nhưng hầu như những nơi như thế này ở các trung tâm tư vấn nhi đồng không khác nhau là bao nên chẳng mấy chốc câu chuyện giữa họ đã quay lại chủ đề về ba người vừa nãy.

“Làm cha mẹ như vậy không phải quá ích kỷ sao? Họ có biết con cái cảm thấy lo lắng thế nào những lúc cha mẹ chúng u uất không? Chị cũng hiểu là để trẻ con sống trong môi trường ổn định quan trọng thế nào mà.”

Makise nói khi đứng ngoài hành lang nhìn đứa trẻ ngồi đối diện nhân viên trung tâm trong phòng kiểm tra qua khung kính trên ô cửa ra vào. Đó là một cậu bé trông mới tầm cấp một. Cậu nhóc đang làm bài kiểm tra chỉ số năng lực. Makise nghĩ, chắc họ đang dùng bộ trắc nghiệm Tanaka - Binet^{*}.

“... Chuyện đấy thì không được. Tôi không biết ở Tokyo thế nào, chứ ở đây người ta vẫn phản đối việc đưa trẻ con vào trung tâm.”

“Nhưng...”

“Bỏ qua chuyện đó đi, cậu bảo từng nhìn thấy ai cơ?”

Yuuki vừa hỏi vừa thúc giục Makise đi tiếp trên hành lang.

“Người phụ nữ đi cùng anh Naitou ban nãy.”

“À, cô ấy hả? Theo lời anh Naitou thì họ từng làm việc cùng nhau ở quán ăn. Hai người đã quyết định từ giờ sẽ sống chung nên họ đến đón Mitsuki về. Lúc nãy anh Emoto có nói qua, có vẻ cô ấy là người tốt. Trước mắt chúng tôi cũng có thể an tâm phần nào về Mitsuki. Tôi nghĩ qua một thời gian nữa anh ấy sẽ đến nhà họ một lần xem tình hình tiến triển ra sao.”

“Họ đã kết hôn chưa ạ?”

“Chưa, tôi nghĩ bây giờ vẫn chưa chính thức.”

Makise thử lục lại trí nhớ của mình nhưng vẫn không nghĩ ra được gì khác ngoài chuyện từng nhìn thấy người phụ nữ ở đâu đó.

Có thể vì trường hợp của cô không do anh trực tiếp tham gia.

“Chắc chắn em đã nhìn thấy cô ấy ở đâu rồi mà...”

“Ở Tokyo?”

“Vâng, chắc vậy.”

“Người quen chăng?”

“Không, em nghĩ có liên quan đến công việc. Hình như cô ấy từng ghé qua Trung tâm tư vấn nhi đồng.”

“Thế hả?” Mắt Yuuki hơi sáng lên. “Không biết chuyện là thế nào.”

“Em sẽ cố nhớ lại.”

Tuy không nói ra nhưng cả hai đều hiểu đối phương cũng có chung suy nghĩ với mình. Liên quan đến Trung tâm tư vấn nhi đồng tức là phải có vấn đề gì đó. Đương nhiên, có nhiều trường hợp được giải quyết ổn thỏa, nhưng dù nói thế nào thì người phụ nữ này cũng từng gặp vấn đề liên quan đến trẻ con.

“Có khi lên hệ thống tra cứu lại tìm ra đấy.”

“Vâng. Đây là nếu nhớ được tên ạ.”

Cuộc sống đi ngược lối về quê của Makise đã bắt đầu bằng tâm trạng lo lắng như thế, ngay ngày đầu tiên đến chỗ làm mới.

Thành phố Minamo nằm ở phía đông một tỉnh vùng trung bộ trong đất liền đảo Honshu, với dân số chừng một trăm ngàn người. Từ Tokyo về đây mất ba tiếng lái xe, đi bằng tàu cao tốc thì mất hai tiếng để về đến văn phòng Ủy ban tỉnh, sau đó thêm một tiếng rưỡi nữa đi bằng tuyến tàu nội thị.

Makise Yatarou vốn xuất thân từ Minamo, sau khi tốt nghiệp khoa tâm lý của một trường đại học tư thục ở Tokyo, anh đã làm việc cho một phòng tư vấn nhi đồng ở vùng đông bắc Tokyo trong khoảng năm năm. Nhưng vài năm trước, Makise, vốn là con một trong nhà, bắt đầu nghĩ đến chuyện quay về quê sau chuyện mẹ anh phải gọi xe cấp cứu, gây ra một đám lùm xùm. Sau khi bàn bạc với người chú làm ủy viên hội đồng ở tỉnh, anh được biết năm ngoái tòa thị chính đang khuyết vị trí nhân viên phúc lợi trẻ em. Không hiểu có phải nhờ vào ảnh hưởng của ông chú hay không, sau khi làm bài kiểm tra viết và phỏng vấn trực tiếp, anh đã đỗ và được nhận vào làm mà không gặp phải trở ngại nào.

Rõ ràng rất vất vả mới giành được vị trí mong muốn, vậy mà vừa được tuyển trong lòng Makise đã đầy ứ cảm giác cay đắng.

Chuyện anh mong muốn quay về Minamo làm việc sau khi học xong đại học là thật. Nhưng đâu đó trong thâm tâm anh vẫn tồn tại ý nghĩ, “nếu không đỗ thì lấy đó làm cái cớ để không quay về là xong”.

Ba của Makise đã qua đời từ lâu. So với mẹ anh, Kie, thì ông lớn hơn những hai mươi tuổi. Khi Makise hai mươi tuổi, cha anh đã ngoài sáu mươi. Bà Kie dựa dẫm vào chồng và con trai như một đứa trẻ. Ngoài lần anh nhập học đại học, bà chưa bao giờ đặt một bước chân ra khỏi Minamo. Bà luôn phản đối việc anh đi học ở Tokyo, bắt anh nghe đi nghe lại điệp khúc phải cưới một cô gái cùng quê suốt từ lâu. Đối với bà Kie, thế giới chỉ gói gọn trong Minamo và đứa con trai. Makise đã luôn có cảm giác bị cái nhìn cổ chấp của bà trói buộc suốt từ khi còn bé. Anh sợ nếu quay về sống cùng bà thì sẽ chẳng lấy nổi vợ nữa. Miệng thì bảo cùng quê là được, nhưng anh thừa biết có dẫn ai về cũng chẳng vừa ý bà.

Trước ngày quay lại Minamo, anh gọi điện cho Yasui Yukiko, cô gái đã hẹn hò với anh cho đến gần một năm trước. Yukiko học cùng trường đại học với anh, hiện đang là giáo viên một trường cấp ba nữ sinh tư thục.

“Anh sẽ quay lại Minamo.”

Nghe vậy, Yukiko im lặng.

“Anh tìm được việc ở đó rồi.”

Khi còn hẹn hò, Yukiko đã luôn mong muốn kết hôn với Makise. Thế nhưng, chính vì biết cô đã rất vất vả mới có thể vượt qua sự cạnh tranh khốc liệt để trở thành giáo viên giữa tình trạng già hóa dân số cộng thêm tình hình kinh tế khó khăn, Makise không thể yêu cầu cô từ bỏ công việc đó và theo mình về Minamo. Ngay từ trước đó, anh không bao giờ nghĩ Kie sẽ chấp nhận một người cô gái tốt nghiệp đại học, lại không xuất thân từ Minamo. Một người luôn tự hào đã tốt nghiệp trường cao đẳng ở quê như bà, ngay từ đầu đã chủ trương chỉ chấp nhận con dâu có bằng cấp thấp hơn mình. Hai người đã chia tay vì bất đồng quan điểm trong chuyện hôn nhân, nhưng anh không thể quay về mà không nói lời nào với cô.

“Thế à?” Sau khi im lặng nghe hết câu chuyện của Makise, Yukiko đáp một cách ngắn gọn.

Makise còn nhiều điều nữa muốn nói, nhưng lại không đủ tự tin để nói ra một cách trôi chảy. Đúng lúc anh đang định tắt điện thoại thì Yukiko lên tiếng:

“Cuối cùng thì anh cũng chọn quay về với mẹ nhỉ?”

“À...”

“Anh có hiểu chuyện đó có nghĩa là gì không? Tự bản thân anh ấy?”

Anh hiểu. Rất rõ là đằng khác.

Anh chưa bao giờ kể cho Yukiko về mẹ mình một cách chi tiết, nhưng cô đã luôn để ý về bà Kie qua những cuộc tranh cãi về chuyện kết hôn giữa họ hay những lần bà gọi điện đến lúc cả hai đang ở cùng nhau.

“Ừ, anh hiểu chứ.”

“Vậy thì em không còn gì để nói nữa. Chào anh.”

Điện thoại bị ngắt.

Chứng kiến những hoàn cảnh éo le, những mối quan hệ cha mẹ - con cái khác nhau ở trung tâm tư vấn nhi đồng, Makise hiểu mình đã được nuôi dạy và trưởng thành trong tình yêu thương lớn như thế nào từ cha mẹ. Với điều kiện kinh tế khá giả, cha mẹ có thể mua cho anh bất cứ thứ gì. Không thể nói như thế là “ngược đãi” được. Nhưng có những lúc anh nghĩ, mình đang tìm kiếm cảm giác an toàn bằng việc phủ định như thế hay sao? Không phải vì thế mà mình mới chọn công việc tư vấn trẻ em này sao?

Anh chưa bao giờ bị đánh đòn, cũng không phải chịu tổn thương về tinh thần, càng tuyệt đối không bao giờ bị cha mẹ thờ ơ bỏ mặc. Ngược lại, Makise luôn được nuông chiều, cưng nựng. Thực tế, lúc còn nhỏ, khi anh bị ngạt mũi hay có gỉ mắt, mẹ thực sự dùng lưỡi liếm hay hút sạch cho anh. Việc này tiếp diễn cho đến khi Makise vào cấp hai. Không thể kể ra chuyện gì có thể tính là “ngược đãi” hay “như vậy là không tốt”. Nếu có đứa trẻ nào đến trung tâm tư vấn

vì những chuyện như thế, chắc là anh sẽ phì cười vì thấy các bé “chơi sang” quá mất.

Nhưng đến tận bây giờ, khi đã hai mươi bảy tuổi, Makise vẫn bị tình yêu của mẹ, ánh mắt, giọng nói, tiếng ho của mẹ trối buộc. Ngay cả khi ở Tokyo anh vẫn có thể cảm nhận được sự chi phối của bà, nhưng ít nhất vẫn đỡ hơn so với quay lại Minamo.

Dù đã về Minamo, anh vẫn không ở chung với bà mà lấy lý do hàng ngày mình mất đến bốn mươi phút lái xe đến chỗ làm để thuê một căn phòng ngay gần trung tâm. Bà đã nổi giận, nhưng dường như niềm vui khi con trai chịu quay về đã át đi cơn giận ấy.

Sau cuộc điện thoại với Yukiko, Makise nằm dang tay dang chân hình chữ đại trong căn phòng đã được dọn trống đồ đạc. Anh nghĩ, có lẽ đây sẽ là giây phút tự do cuối cùng của mình.

○ ○ ○

“Anh đỡ vòng một rồi.”

Tin nhắn thông báo về kỳ thi tuyển giáo viên ở Tokyo của Yuuri đến vào đầu tháng tám, giữa lúc Aoi cũng đang trong thời gian cao điểm đi tìm việc. Cô nắm tay lại thành nắm đấm khi lén đọc xong tin nhắn dưới bàn trong buổi tư vấn giới thiệu việc làm. Miya cùng đến tham dự buổi giới thiệu cũng nhận ra, cô chúc mừng Aoi bằng giọng nho nhỏ: “Anh ấy làm được rồi!”

“Tiếp theo anh ấy còn phải thi gì nữa?” Sau khi buổi giới thiệu kết thúc, Miya hỏi.

“Chắc là kiểm tra thể lực, kiểm tra sức khỏe với phỏng vấn.”

“Thế thì coi như đã quyết định rồi còn gì?”

“Không, tiếp sau đây mới khó chứ?” Vừa nói vậy nhưng gò má cô cũng không khỏi dẫn ra. Yuuri tham gia cả kỳ thi tuyển ở quê nữa, nhưng anh nói sẽ ở lại nếu đỗ kỳ thi trên Tokyo.

“Hôm nay phải ăn mừng rồi nhỉ?”

“Ừ, chắc phải vậy rồi.”

Miya vừa nói “Quý cô đã chuẩn bị kĩ chưa nào?” vừa cố ý cười bằng giọng khiêu khích để trêu chọc Aoi, khiến cô lỡ lấy túi xách đánh cho cô bạn mấy cái. Hai người đã hẹn tối nay sẽ đi ăn cùng nhau ở quán thịt nướng gần nhà Aoi đến thỏa thích mới thôi.

Khi cô đến nơi, Yuuri đã đang ngồi ở quầy thanh toán nói chuyện với ông chủ.

“Chúc mừng anh.”

Aoi ôm chầm lấy Yuuri từ phía sau. Có lẽ cô vẫn còn dư một chút sức sau khi đã dùng để đánh Miya ban nãy.

“Quá đáng!” Anh vừa cười vừa phàn nàn.

“Yuuri giỏi thật đấy! Kỳ thi tuyển giáo viên chắc phải khó lắm.” Ông chủ đã gần bốn mươi của quán cũng chúc mừng anh. “Giờ còn Aoi nữa thôi nhỉ?”

“Anh đừng nhắc chuyện đấy nữa mà!”

Thực ra Aoi đã nhận được lời mời làm việc từ một nhà sản xuất thiết bị điện tử. Hiện tại cô đang tiếp tục thử sức với các công ty về thực phẩm hay mỹ phẩm, toàn là những công ty được đánh giá là môi trường thân thiện với nhân viên nữ.

“Thôi để chuyện đó qua một bên. Hôm nay hãy ăn thử ga món mình thích đi!”

Một xiên thịt gà ở đây có giá những hai trăm yên, nên chỉ lúc dư dả hai người mới ghé qua, thêm nữa phải xin giảm giá xuống còn một ngàn yên cho sáu xiên rồi đem chia nhau rất hòa thuận. Nhưng hôm nay cả hai đến với dự định sẽ gọi bất cứ món gì mà họ thích.

“Phần khuyến mãi của hai người đây.” Ông chủ mang thêm cho Aoi và Yuuri hai xiên thịt gà băm viên mà cả hai vô cùng thích. Hai quả trứng ốp lòng đỏ bóng lên ngon lành, không khí ăn mừng của cả hai được dịp dâng cao. Hai người cạn ly bằng cốc nước chanh của họ.

“A...! Đêm nay thật là đẹp!” Yuuri thì thầm với gương mặt đã đỏ lên. “Đám bạn học của anh cũng bảo ngày mai sẽ tổ chức ăn mừng cho anh.”

“VẬY THÌ TỐT QUÁ.”

“Này, anh chỉ nói chuyện này với mình Aoi thôi đấy...”

“Ừ.”

“Đương nhiên là chưa có gì được quyết định chắc chắn cả.”

“Ừ.”

“Anh nghĩ buổi phỏng vấn tới đây sẽ còn khó hơn nữa...”

“Nhưng anh đã cố gắng rất nhiều mà.”

Từ nửa cuối năm ngoái, Yuuri đã tranh thủ khoảng thời gian trống ít ỏi giữa lúc bận rộn để đi tình nguyện dạy thêm kiến thức ở trường cho những học sinh người nước ngoài có học lực kém.

“Anh có thể nói về những kinh nghiệm như thế trong buổi phỏng vấn mà, phải không?”

“Ừ, có điều hầu như chẳng có mấy đứa trẻ là con của những người nghèo từ nước ngoài đến Nhật để làm ăn, anh khá bất ngờ là chúng toàn là con nhà có điều kiện cả. “

“Chuyện đó vẫn tính là kinh nghiệm được mà.”

“Mà quan trọng hơn.”

“Sao?”

“Thực sự thì anh cũng không biết kỳ thi tiếp theo sẽ như thế nào.”

“Cũng phải.”

“Nếu trượt, sang năm anh sẽ phải cố gắng lại từ đầu.”

“Không sao mà.”

“Anh không biết, nhưng...” Yuuri nắm chặt hai tay. “Nói chuyện này ra em sẽ nghĩ là anh đang khoe khoang không chừng.”

“Em không nghĩ thế đâu. Chuyện gì nào?”

“Tối nay, anh có cảm giác như có được cả thế giới ấy.”

Yuuri nói như đang nghiêng răng gặm ra từng lời, từng lời một.

“Giống trong phim Titanic ấy, Di Caprio đã đứng trên mũi thuyền rồi hét lên ‘Thế giới này là của tôi’, cảm giác như vậy đấy.”

Aoi nghĩ, một người bình thường luôn chín chắn và không bao giờ tự mãn như Yuuri khi nói ra câu đó có lẽ thực sự rất vui.

“Tốt quá rồi, thực sự tốt quá rồi.”

“Đừng nói cho ai biết anh đã nói đấy nhé. Anh chỉ nói tối nay thôi đấy.”

“Ha ha ha! Em không nói đâu.”

“Thế giới của anh có vẻ nhỏ quá nhỉ?”

“Không đâu.”

“Nhưng như vậy là tốt rồi. Anh yên tâm rồi.” Anh thở dài một cái, như thể trút hết hơi thở trong cơ thể ra ngoài. “Thực sự thở phào được rồi.”

“Mình uống nữa đi.” Aoi với lấy tờ menu. “Chùng này vẫn chưa đủ!”

“Ừ. Nhưng mà này, Aoi.”

“Vâng.”

“Nghe anh nói một chút.”

Anh lấy tờ menu khỏi tay Aoi.

“Sao chứ?”

“Ừ?” Yuuri vừa cười mỉm vừa nghiêng đầu.

“Em đang hỏi, rốt cục là chuyện gì?” Khi cô định giật lại tờ menu từ tay anh, Yuuri liền giơ nó ra xa như thể không muốn để cô lấy được

“Aoi.”

“Ừ.”

“Anh yêu em.”

“Hả?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

“Gì cơ?”

Chuyện diễn ra một cách đột ngột. Yuuri đang nhìn thẳng vào Aoi.

“Sau khi anh thi xong và Aoi tốt nghiệp, chúng ta lấy nhau nhé?” Anh nắm tay cô. Bình thường Yuuri là kiểu người không làm như vậy trước mặt những người khác nên cô cảm thấy tim mình chợt đập mạnh hơn.

“Sao? Anh nghiêm túc chứ?”

“Ừ.”

“Làm thật đấy nhé?”

“Anh lại đi nói đùa chắc?”

“Được không?”

“Người khiến anh có cảm giác như thế này... không có ai ngoài Aoi đâu. Anh muốn Aoi trở thành gia đình của anh.”

Anh nhấn mạnh hai tiếng “gia đình”. Chính vì thế mà Aoi rất vui.

“Em cũng thế.”

Nếu như không có người khác ở xung quanh, đáng ra cô đã hôn anh.

Yuuri đưa trả tờ menu cho Aoi. “Rồi, chọn món em thích đi.”

Aoi đón lấy tờ menu và nhận ra tay mình đang run. Cô đã cảm thấy thực sự xúc động.

“Nhưng mà này, Aoi à.”

“Vâng?”

“Có một việc anh muốn nhờ em.”

“Là gì? Anh cứ nói đi.”

Cô đã sẵn sàng nhận bất cứ lời nhờ vả nào của anh.

“Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ sống cùng với cô Hiromi. Anh sẽ đưa bà về và chăm sóc như mẹ anh. Anh muốn cả Aoi cũng chấp nhận chuyện đó nữa.”

“Sao cơ?” Chính cô cũng cảm nhận được sắc mặt mình đang thay đổi. Aoi thậm chí không gượng cười nổi.

Sự háo hức đối với chuyện kết hôn trong lòng cô đột nhiên nguội hẳn. Không phải cô ghét Hiromi. Nhưng chuyện đó với chuyện lần này là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau.

Yuuri đang nhìn thẳng vào cô. Dù biết phải đưa ra câu trả lời nhưng Aoi vẫn không thốt ra được lời nào.

○ ○ ○

“Con ăn cơm chưa?”

Như thể tính trước được anh đã về đến phòng, chuông điện thoại vang lên báo cuộc gọi từ bà Kie, mẹ anh.

“Tối nay con đi dự tiệc chào mừng.”

“Con uống ở đâu?”

“Quán rượu trước ga.”

“Con đã uống gì?”

“Bia... với rượu cocktail.”

Kie hỏi cặn kẽ đến cả chuyện anh đã uống bao nhiêu bia, uống loại cocktail gì.

Dù thấy phiền nhưng Makise vẫn thành thật trả lời hết những câu hỏi của bà. Anh đã quá có kinh nghiệm trong việc nhận được vô số chất vấn phiền hà khác khi bịa chuyện qua loa với mẹ mình.

“Đồ ăn có những gì hả con?”

“Có gì ấy nhỉ... Đồ chiên với khoai tây...”

“Họ có dùng dầu ăn tử tế không đấy?”

“Dầu ăn?”

“Phải. Đồ rán mà không dùng dầu ăn đảm bảo thì có hại cho sức khỏe lắm đấy. Nào thì oxi hóa, rồi thì ở Trung Quốc họ còn dùng dầu bỏ đi còn gì.”

“Cái đó thì con không biết.”

“Đừng ăn uống ở những chỗ không biết họ dùng dầu rán như thế nào! Nếu còn như thế thì từ nay con không được ăn đồ rán ở ngoài nữa. Ăn ở nhà đi, mẹ sẽ làm cho.”

“Vâng.”

“Tảo nâu mozuku? Con đã ăn chưa?”

“Tại sao lại phải ăn mozuku?”

“Gần đây trên tivi có nói đó, trước khi uống rượu thì nên ăn mozuku. Thế nên mẹ mới gửi cho con nhiều như thế còn gì. Mẹ đã viết cả thư gửi kèm cho con rồi mà!”

“Hình như họ có cho cái đó vào salad hay món gì đó...” Anh bịa ra.

“Nếu thế thì được. Từ nay trở đi vào quán uống bia rượu như thế nhất định phải gọi một đĩa rồi ăn hết trước khi uống! Đừng chia cho người khác mà phải ăn hết cả đĩa đấy!”

“Vâng.”

Mấy chuyện như thế chẳng có vẻ gì là khả thi, nhưng một người chưa bao giờ đi làm, cũng không có kinh nghiệm gì về cái gọi là liên hoan cơ quan như bà Kie chắc chắn không biết.

Sau đấy bà còn hỏi cận kề xem anh đã ăn cơm gì, uống đến mấy giờ, về nhà bằng gì.

“Sáng mai con ăn gì?”

Đằng nào ngày mai chắc chắn bà sẽ còn gọi lại, thế mà vẫn hỏi.

“Ăn gì đây... chắc là con sẽ nướng bánh mì.”

“Bánh đấy con đã mua từ ba hôm trước phải không? Không được ăn nữa, để lâu quá rồi. Vội lại ăn sáng bằng bánh mì không tốt cho cơ thể. Trong bánh mì có nhiều dầu với đường, rồi chất phụ gia nữa. Con ấy, cứ phải về nhà đi! Về nhà ở với mẹ thì mẹ làm cơm hộp cho cả bữa sáng lẫn bữa tối. Vừa không mất tiền thuê trọ, vừa tiết kiệm được để lo lấy vợ. Đúng rồi, làm thế đi!”

Makise không trả lời. Nói chuyện với bà không bao giờ có tác dụng. Khi muốn từ chối hay phủ nhận điều gì đó, anh chỉ im lặng.

“Con à, làm theo lời mẹ đi, nghe mẹ là tốt nhất. Nếu con chịu về, mẹ sẽ mua xe cho. Để sau nhà là được. Còn ở chỗ con, không bị người ta thu cả tiền gửi xe đấy chứ? Ông chủ nhà bảo tiền gửi xe ở đấy là bao nhiêu ấy nhỉ?”

“Năm nghìn yên.”

“Năm nghìn?! Lãng phí quá! Khác gì ném tiền qua cửa sổ! Con thật là...”

“Con làm gì có xe đâu.”

“Ở khu này mà không có xe thì chẳng đi đến đâu được con ạ. Lỡ mẹ ngã bệnh lần nữa thì con định tính sao? Chỉ có con đưa mẹ đi viện thôi!”

“Gọi xe cấp cứu hoặc taxi là được mà.” Đáng ra phải im lặng nhưng Makise lại trót nói ra.

“Xe cấp cứu! Taxi! Con nói chuyện vô tình thế đấy! Con làm mẹ khóc rồi. Lúc mẹ đổ bệnh ba năm trước, mẹ đã phải gọi xe cấp cứu. Hàng xóm đổ ra xôn xao hỏi có chuyện gì thế? Chị làm sao thế? Ai cũng nhìn mẹ bằng con mắt như đang nhìn thứ gì đáng thương lắm ấy. Mẹ biến thành vật trưng bày cho người ta nhìn! Người ta đồng cảm cho bà Makise có con trai ở tận Tokyo nên mới phải gọi xe cấp cứu! Mẹ đã khóc trên xe đấy! Khóc kinh lắm.”

Những lúc như thế này giọng điệu của bà Kie thường đột nhiên trở nên giống như đang diễn kịch hay cải lương ấy.*

“Taxi à, gọi xong thì mẹ cũng đi rồi! Mẹ có chết đi chắc cũng chẳng sao đâu nhỉ, anh con trai duy nhất?!”

Anh thực sự nghe thấy tiếng khóc ở đầu dây bên kia. Makise thờ dãi. Đã đến nước này thì chỉ còn cách ngồi nghe.

Ba năm trước, bà Kie gọi xe cấp cứu chỉ vì bị tăng xông.

Một tiếng sau, cuối cùng cuộc điện thoại cũng dừng.

Nhưng anh cũng không thể làm lơ cuộc gọi của bà. Lúc còn đi học, có lần anh cố tình không nghe máy, khiến Kie gần như phát

điên lên gọi điện cho đồn cảnh sát gần đó ập đến tận nơi, làm ầm ĩ lên. Cái lần bà bị tăng xông cũng chỉ vì Makise nói có lẽ sẽ ở Tokyo không về nữa.

Gặp cô bạn gái như thế này thì chắc anh đã bỏ ngay rồi. Nhưng đây là mẹ. Không ai có thể vứt bỏ mẹ mình.

Makise nằm thao thức trong căn phòng chẳng có mấy đồ đạc.

Anh hiểu bà Kie lo nghĩ cho mình. Đương nhiên anh cũng yêu mẹ của mình. Nếu bà mất đi, có lẽ anh sẽ không đứng dậy nổi một thời gian. Chính vì thế mà anh mới chuyển về đây. Ngược lại, anh cũng nghĩ đến chuyện nếu bà chết đi, mình sẽ được thoái mái đến thế nào.

Không! Không được nghĩ thế! Anh thẳng thừng xua suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Đột nhiên Makise nhớ tới người phụ nữ mình thoáng nhìn thấy hôm nay ở Trung tâm bảo hộ tạm thời. Không biết đó là ai? Nghĩ mãi không ra lại có men rượu trong người, anh nhanh chóng lơ mơ chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Mới tháng tư nhưng về đêm nhiệt độ đã bắt đầu giảm. Không được, không được. Thế này thì bị cảm mất. Không biết mẹ anh sẽ nói gì nữa. Ngay lúc nghĩ đến điều đó, một tia sáng lóe lên trong đầu Makise. Anh lập tức bật dậy. Làn da trắng, lúm đồng tiền...

Người phụ nữ đó chẳng phải vợ của Iida Hajime hay sao?

Hình ảnh người phụ nữ lễ phép cúi chào hiện ra trong đầu anh. Không phải chỉ có cái lạnh mới là nguyên nhân khiến anh rùng mình.

Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ sống cùng Hiromi.

Tuyên bố của Yuuri quá khó chấp nhận đối với cô. Aoi không ngừng suy nghĩ về chuyện đó.

Giữa tháng tám, cô nhận được lời mời làm việc từ công ty mỹ phẩm nguồn gốc thiên nhiên.

Công ty này được nhận xét có chế độ đãi ngộ rất tốt đối với nhân viên nữ sau kết hôn hoặc sinh nở, có cả nhà trẻ trong công ty. Gần đây công ty còn đang phát triển cả phần sữa, rất nhiều lần được giới thiệu trên báo là môi trường dễ làm việc đối với nhân viên nữ. Mặc dù đây là nguyện vọng số một của Aoi nhưng cô vẫn không sao cảm thấy thoải mái cho được.

Yuuri cũng vui mừng thay cô. Anh đã nhắc đến chuyện đi ăn mừng, nhưng hai người vẫn chưa gặp nhau vì sự bận rộn của cả hai, cộng thêm đợt phỏng vấn của Yuuri cũng sắp bắt đầu.

Không. Nếu thực sự muốn thì hai người đã gặp nhau rồi. Cảm xúc của Aoi vẫn chưa ổn định lại.

Hiromi không làm gì sai cả. Cô hiểu con người bà và cũng hiểu cảm nhận của Yuuri. Nhưng Aoi vẫn không thể nào xua đi suy nghĩ rằng chẳng có gì cần thiết khiến anh đến sống với một người còn không phải mẹ ruột của mình như thế.

Không hề biết chuyện, ba mẹ Aoi rất mừng khi thấy công cuộc tìm việc cả của cô lẫn Yuuri đều diễn ra thuận lợi. Đặc biệt là mẹ cô, bà đặc biệt phấn khởi khi nghe Yuuri có cơ hội được tuyển dụng ở Tokyo. Từ bây giờ bà đã bắt đầu lên kế hoạch tổ chức tiệc mừng một khi kết quả chính thức được thông báo vào tháng mười.

Không biết hai người sẽ phản ứng ra sao nếu cô kể cho họ nghe chuyện Yuuri muốn sống chung với Hiromi?

Nếu Hiromi là mẹ ruột của anh, có lẽ cha mẹ cô sẽ hơi buồn nhưng vẫn sẽ chấp nhận chuyện vì cô vẫn sống ở Tokyo. Nhưng nếu họ biết bà ấy chỉ sống với Yuuri vài năm lúc nhỏ, hoàn toàn là người dưng thì sao? Chắc ông bà sẽ phản đối dữ dội và đặt câu hỏi, tại sao Aoi phải chịu trách nhiệm gánh vác cả những chuyện như thế.

Không, phản ứng của ba mẹ cô vẫn chưa phải là tất cả. Vấn đề là cảm nhận của chính Aoi ra sao?

Hiromi không phải người xấu, cô không ghét bà. Nhưng liệu họ có sống chung được không. Chỉ ít cô cũng muốn hai người được ở riêng trong thời gian mới cưới.

Nhưng trên hết, mặc dù cô có cảm giác Yuuri đã chọn Hiromi trước khi nghĩ đến mình, Aoi vẫn nghĩ Yuuri sẽ gặp phải sự từ chối của bà. Em và mẹ nuôi anh, ai là người quan trọng hơn? Lại mô típ quen thuộc mẹ chồng - nàng dâu cổ điển. Cô thấy buồn vì còn chưa kết hôn mà đã phải lo nghĩ những chuyện như vậy. Cô còn lo lắng mối quan hệ tốt đẹp hiện tại với Hiromi sẽ bị phá hỏng khi cuộc sống chung bắt đầu.

Yuuri bảo anh chưa nói chuyện này với Hiromi mà muốn có được sự đồng ý của Aoi trước.

Vì vậy nếu bây giờ cô phản đối ý định của anh, hóa ra cô lại là một cô gái lạnh lùng khó ưa. Suy nghĩ đó khiến cô cảm thấy có một mối lo sợ khó chịu đè nặng trong lòng.

Trong lúc cô còn chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng cho Yuuri, học kỳ mới đã bắt đầu.

Sau hôm đó, Yuuri cũng không nhắc lại chuyện này, có gặp nhau ở trường anh cũng không hỏi.

Cũng có thể đó chỉ là ý nghĩ nhất thời của anh khi uống rượu vào mà thôi. Nhưng Aoi thật không hình dung nổi Yuuri lại là người có thể dễ dàng nói ra một chuyện như vậy. Chắc chắn anh đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần trước khi nói ra.

Đến tháng mười, Yuuri hẹn Aoi vào một ngày nghỉ, nói rằng có thứ muốn cho cô xem. Anh hẹn cô ở một nhà ga cách nhà Aoi bốn ga, cách xa trung tâm thành phố làm nơi gặp mặt.

Nói là gần nhà nhưng hầu như Aoi chưa bao giờ đặt chân xuống ga này. Ngoài dự đoán của cô, phía trước ga mở ra một khu phố khá sầm uất.

“Chào!” Yuuri đến trước, anh đang vẫy tay gọi cô từ cửa soát vé

“Sao anh lại gọi em ra tận đây? Định đi đâu vậy?”

“Được rồi, cứ đi theo anh.”

Yuuri bước đều trên phố. Aoi theo sau anh vài bước.

Qua khỏi con phố, một con đường hẹp men theo bờ sông hiện ra. Họ đi theo đường đó, sau đó lại tiếp tục rẽ vào một ngõ khác. Đã gần năm mươi phút đi bộ. Aoi khẽ thở gấp.

“Đây là đâu?”

“Còn một đoạn nữa.”

Yuuri nắm lấy tay Aoi và dẫn cô đi tiếp.

“Là ngôi nhà này.” Anh đột ngột dừng lại trước một căn nhà cũ kĩ.

“Sao?”

Đó là một căn nhà gỗ. Aoi không rõ lắm, có lẽ nó đã được xây từ khá lâu. Ngôi nhà tuy nhỏ nhưng lại có vườn và trông có vẻ sáng sủa.

“Nhà của ai?”

“Của anh.”

“Sao? Ý anh là gì?”

“Anh đang định thuê chỗ này, cũng gần nhà Aoi nữa.”

Yuuri lấy ra từ trong túi áo một chiếc chìa khóa.

“Anh còn được ưu tiên cho mượn chìa khóa luôn rồi này.”

Anh không do dự mở cửa tiến vào bên trong, Aoi cũng đi theo.

Thật sự ngôi nhà đã rất cũ. Yuuri còn nói với vẻ thích thú rằng nó đã được xây cách đây bốn mươi năm. Tầng một có bếp, phòng khách, vệ sinh kèm nhà tắm và một phòng nhỏ chừng bốn chiếu rưỡi, tầng hai gồm hai gian rộng sáu chiếu. Toàn bộ đều là phòng kiểu Nhật.

“Giá thuê là 86 nghìn yên. Anh vẫn xoay xở được.”

Yuuri vừa mở cửa sổ tầng hai nhìn ra ngoài vừa nói. Aoi im lặng nhìn xuống khu vườn nhỏ. Căn nhà bên cạnh nằm ngay sát nên cô hầu như không thể thấy cảnh vật xung quanh.

“Em có muốn sống ở đây không? Sau khi chúng ta lấy nhau?”

“... Cùng với cô Hiromi?”

Cô đã hiểu ra ý định của Yuuri trong lúc trên đường đến đây. Đúng là ba người có thể sống ở căn nhà này.

“Không biết cô Hiromi sẽ nói gì?”

“Anh không biết, chắc sẽ từ chối.” Dù nói thế, trông Yuuri vẫn rất rạng rỡ. “Nhưng mà, bản thân việc mời bà ấy đối với anh rất quan trọng. Anh muốn cho bà biết mình đã chuẩn bị nơi này vì bà ấy, sẵn sàng đón bà đến bất cứ lúc nào. Bà đã đón nhận anh, đã chấp nhận mọi thứ thuộc về anh. Anh muốn đền đáp điều đó.”

“Em hiểu cảm giác của Yuuri.” Aoi lựa chọn từng từ một cách cẩn thận. “Nhưng thực lòng, em không hiểu tại sao anh lại phải làm đến như thế vì một người thậm chí còn không phải mẹ ruột của mình? Em cũng muốn chúng ta khi mới kết hôn được sống riêng với nhau một thời gian. Có cách khác để giải quyết chuyện đó mà, để bà ấy sống ở gần đây chẳng hạn.”

“Phải, có lẽ đúng thế thật. Nhưng có phải là mẹ ruột hay không khác nhau thế nào? Khác chỗ nào chứ? Chuyện có liên hệ máu mủ hay không chẳng qua cũng chỉ là hình thức thôi. Nếu nó quan trọng đến thế thì anh chỉ cần nghĩ bà ấy có quan hệ máu mủ với mình là xong. Ngược lại anh còn không chỉ muốn nghĩ thế nữa. Anh muốn có mối liên hệ máu mủ với bà ấy. Hơn nữa...” Anh không nói hết câu.

“Hơn nữa cái gì?”

“Anh cảm thấy anh không có cơ hội sống cùng bà ấy quá lâu. Nếu đã thế, anh muốn ở cạnh bà ấy thêm một chút thôi cũng được.”

“Làm sao anh biết trước được chuyện đó.”

“Nếu anh không ngờ ý mời, nhất định bà ấy sẽ lại bỏ đi đâu đó lúc nào không hay. Bây giờ thì không sao, bà ấy vẫn làm việc được, có thể tự chăm lo cho bản thân. Nhưng sau này sẽ đến lúc bà ấy không đi lại được nữa, đúng không? Khi anh nghĩ đến lúc bà ấy chỉ còn lại một mình rồi chết đi Ở đâu đó trên đất Nhật này, anh không thể chịu đựng được.”

“VẬY...”

Không phải Aoi không hiểu những điều đó. Bản thân cô cũng không chịu đựng được ý nghĩ ba mẹ mình mất đi ở một nơi không ai biết đến, một mình. Nhưng mà...

“Nếu anh nghĩ thế thì hay là làm vậy đi. Trước tiên, mình hãy nói với cô Hiromi là ‘Mẹ có thể đến lúc nào cũng được’. Như thế bà ấy cũng thoải mái hơn khi đến. Dần dần sau nhiều lần đến chơi có khi bà ấy sẽ đổi ý thì sao.”

“Phải rồi...”

Có lẽ Hiromi sẽ không đến, hơn nữa trước hết thử sống chung sẽ tốt hơn. Như thế cũng dễ chấp nhận hơn đối với Aoi.

“Em sẽ lấy anh chứ?”

Cô thành thật gật đầu trước câu nói đó và dựa vào lòng Yuuri. Mặc dù sâu trong tim Aoi vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận.

○ ○ ○

Ngày hôm sau, Makise tiếp quản công việc từ người phụ trách cũ trong trung tâm.

Nhân viên phúc lợi tiền nhiệm là một phụ nữ đã làm việc ở trung tâm được ba năm, tên là Maeda Mai. Trông cô trẻ hơn tuổi thật rất nhiều nhờ gương mặt trẻ con. Anh nghe nói cô nghỉ việc vì kết hôn, nhưng Makise nhớ ra hôm trước Yuuki Rie có nói với anh, “Cô ấy là tiểu thư chính hiệu mà!” rồi cong môi lên. Có vẻ như cô khá nổi tiếng vì vừa trông khá dễ thương, vừa được lũ trẻ trêu mến gọi bằng biệt danh “Cô giáo Mai”.

Khi anh hỏi cô định làm gì sau khi kết hôn, Maeda trả lời với vẻ hạnh phúc rằng mình sẽ làm công việc trông trẻ ngoài giờ tại trường mầm non gần nhà. Makise lờ miệng nói tiếp, “Vậy thì có khác gì công việc bây giờ đâu, chị không cần phải nghỉ cũng được mà”, khiến sắc mặt của cô thay đổi nhanh chóng.

Người như cô có không ít. Một cô gái được giáo dục tốt, theo học ngành tâm lý ở trường đại học, nhắm đến vị trí nhân viên phúc lợi với lý do yêu trẻ con, muốn làm việc vì bọn trẻ. Thành tích tốt, tính cách tốt, nhưng va chạm với thực tế khi vào nghề, nhiều người nhanh chóng bỏ cuộc. Kết hôn là một con đường tốt để trốn tránh, nhưng có lẽ bản thân cô cũng không muốn nghĩ là mình đang chạy trốn.

Nhưng, Makise cũng không phủ nhận được rằng nghề này là một công việc vất vả. Ngày nào anh cũng phải nếm trải sự tàn nhẫn và yếu đuối của người khác, sự bất lực của bản thân và cơ quan công quyền.

Nói thì nói thế, nhưng nếu so sánh với hồi còn ở Tokyo thì số lượng công việc anh phải tiếp nhận từ cô không nhiều, cũng không có trường hợp nào cần xử lý khẩn cấp. Có thể tâm lý cô ấy cũng hơi yếu.

“Trường hợp này được chỉ thị tiếp tục, trường hợp nhờ bảo hộ tạm thời này thì đối phương án xử lý. Bên này đang chờ phán quyết của tòa án...”

Trong lúc nghe Maeda giải thích, gương mặt của người phụ nữ hôm trước lại hiện ra trong đầu anh.

Trong lúc làm việc, anh thử lên hệ thống để tìm kiếm. Có ghi chép về cái tên Iida Hajime, trong đó có ghi anh ta đã chết hai năm trước vì tai nạn. Đứa con trai tên Iida Tamotsu được nhận vào một trung tâm nuôi dưỡng trẻ em của thành phố đang học lớp ba. Bức ảnh trong bộ hồ sơ được chụp khi cậu bé học lớp một. Anh nhớ đã từng nhìn thấy vẻ buồn bã trên khóe mắt của thằng bé ở đâu đó. Không có ghi chép về người phụ nữ. Có lẽ là vì họ chỉ ở với nhau một cách không chính thức, thời gian sống chung cũng không dài. Thực tế, Makise cũng chỉ mới gặp cô vài lần. Anh không phải người phụ trách trực tiếp trường hợp của họ, cũng chưa từng đến ngôi nhà đó bao giờ.

Anh thử dùng cái tên Iida để tìm kiếm trên internet. Ngoài bài nghiên cứu của một bác sĩ nam có trùng tên ra thì chẳng còn gì khác. Vụ việc của anh ta chỉ đơn thuần là một tai nạn, nên chắc cũng chẳng có trên tin tức.

Anh lại tìm kiếm trên mạng nội bộ một lần nữa. Anh thở dài khi nhìn thấy hai chữ bạo hành trong hồ sơ về Iida Tamotsu.

○ ○ ○

Iida Hajime là một doanh nhân giỏi, sống cùng cậu con trai Tamotsu tại một căn hộ trong khu dân cư cao cấp. Mẹ của Tamotsu

không chịu nổi sự bạo hành của người chồng, đã bỏ đi khi cậu còn nhỏ và đến bây giờ vẫn không rõ đang ở đâu. Việc bạo hành mãi không lộ ra ngoài là do anh ta sống trong căn nhà quá lớn, bao quanh bởi lớp hàng rào cao ngất, và vì lida sẽ chuyển trường cho con ngay khi trường mẫu giáo phát hiện ra sự thật. Nhưng rồi khi cậu bé vào lớp ở lứa tuổi lớn hơn, anh ta bắt đầu bị trung tâm bảo hộ trẻ em chú ý.

lida không những giỏi giang mà còn bảnh bao, miệng lưỡi nhanh nhẹn, phụ nữ ra vào nhà anh ta thay đổi liên tục. Tất cả đều mắc bẫy vì vẻ bề ngoài hoặc thân thể rồi hẹn hò với anh ta, sau đó hoảng hốt trước những trận đòn ngay khi bắt đầu sống chung và nhanh chóng bỏ đi. Việc anh ta không chung sống lâu dài với phụ nữ cũng là một lý do khiến sự bạo hành đối với Tamotsu không bị công khai ra ngoài trong thời gian dài.

Đương nhiên họ có thuyết phục lida thỉnh thoảng đưa Tamotsu vào trung tâm, nhưng anh ta không đồng ý.

Makise nghe nói cô gái đó xuất hiện ở nhà lida trước khi Tamotsu vào tiểu học không lâu. Khi Nishimura Toshio, người phụ trách của trung tâm đến nhà họ kiểm tra định kỳ, cô là người ra mở cửa. Khi Nishimura nêu lý do mình đến, cô đã vô cùng ngạc nhiên. Dường như lúc này cô mới đến không lâu, vẫn chưa biết về những trận đòn của lida. Nishimura trao danh thiếp cho cô, dặn nếu có chuyện gì thì hãy liên lạc rồi quay về.

“Chắc lần này cũng không quá vài tháng đâu.”

Nishimura nói khi quay lại trụ sở.

Nếu đã thế thì nhanh chóng tiến hành cưỡng chế để bảo vệ thằng bé là xong mà. Makise còn nhớ mình đã thầm phản đối như vậy khi nghe những lời của Nishimura, một nhân viên phúc lợi dày dặn kinh nghiệm chừng năm mươi tuổi. Nhưng bản thân Nishimura có những nguyên tắc của riêng mình. Nếu việc cưỡng chế diễn ra thành công thì không sao, nhưng nếu tòa án không chấp nhận điều đó thì với tính cách của Iida, mối liên hệ giữa trung tâm với anh ta sẽ hoàn toàn bị cắt đứt. Nếu anh ta chuyển chỗ ở hoặc cho đứa con thôi học, có thể họ sẽ đánh mất luôn khả năng can thiệp vào sự việc. Nếu đã vậy, ông muốn vừa duy trì mối quan hệ có thể đối thoại được như hiện tại, vừa tiếp tục thuyết phục đến khi nào anh ta chủ động cho thằng bé vào trung tâm...

Makise khó có thể ủng hộ cách suy nghĩ đó, nhưng nếu nhìn vào thực tế thì đúng là không thể khẳng định phản đối.

Rồi ngày đó cũng đến.

Chiều tối thứ sáu, cô gái và Tamotsu chạy trốn đến trung tâm bằng taxi. Khi đó Nishimura vắng mặt, lại vừa đúng lúc Makise đang trực, vì thế anh xử lý trường hợp của họ.

Cô bước xuống xe bằng đôi chân trần, máu vấy đầy mình, ôm Tamotsu cũng đang để chân trần trong tay, cả cơ thể run lên bần bật. Trên mặt cô là những vết cắt sâu, máu từ đó chảy ra thấm ướt mái tóc bắt đầu đông lại đến một nửa, ngoài ra còn có vết sưng tấy, một bên mắt không mở ra được nữa. Có lẽ đến cả răng cũng đã gãy, vì máu đang chảy ra từ miệng cô.

Có thể đoán ra nhờ có cô lấy thân che chắn mà trên người Tamotsu không có vết thương nào. Cô không mang theo tiền.

Makise đã trả tiền taxi và dùng xe của trung tâm để đưa cả hai đến bệnh viện.

Người điều trị cho cô là một bác sĩ trung niên đã từng xử lý nhiều trường hợp nạn nhân bị bạo hành đến từ trung tâm bảo hộ. Anh ta nhanh chóng chụp ảnh và chụp X-quang bằng thao tác thành thạo. Sau khi xem qua, bác sĩ kết luận Tamotsu không bị thương, nhưng cô gái vẫn không nghe mà nhất quyết nói: “Xem cho Tamotsu, hãy xem cho Tamotsu trước!”, mặc kệ bản thân đang chảy máu. Không có vết cắt hay dấu vết đánh đập nào trên người cậu bé. Khi bác sĩ nói “Con chị không sao đâu. Chị đã cố gắng nhiều rồi”, cô liền khóc nức nở.

Sau khi điều trị xong, cô được chỉ định nhập viện một ngày. Dù Makise nói sẽ đưa Tamotsu về trung tâm, ở đó họ có cả nhân viên bảo vệ, tuyệt đối không để lida đụng đến nó, cô vẫn không chịu buông tay cậu bé. Cuối cùng khi anh đề nghị “Tối nay tôi cũng sẽ ở lại trung tâm”, cô mới buông Tamotsu ra. Khi đó, Tamotsu nãy giờ im lặng với vẻ mặt ngơ ngác trong vòng tay người phụ nữ cũng bật khóc.

Vị bác sĩ thì thầm với Makise khi anh đang định cùng Tamotsu ra về. “Thật kinh khủng. Tốt nhất là đừng để họ quay lại căn nhà đó nữa.” Anh ta nói thêm, một gã đàn ông đã có thể xuống tay đến mức này sẽ còn gây ra những chuyện khủng khiếp hơn nữa, tuyệt nhiên không thể sửa được. Makise cũng có chung suy nghĩ đó. Sau cùng, khi anh nói ra chuyện cô gái không phải mẹ ruột của Tamotsu, vị bác sĩ đã rất ngạc nhiên.

Ngày hôm sau, Makise cùng với Nishimura đến bệnh viện thăm cô gái.

Với gương mặt vẫn còn sưng tấy, cô kể lại những chuyện đã xảy ra. Gần đây việc làm ăn của lida hình như không được thuận lợi. Dù hôm qua là ngày phải đi làm nhưng anh ta không đến công ty mà chỉ ở nhà uống rượu. Khi cô lỡ chỉ trích chuyện đó thì đột nhiên anh ta lao đến đánh. Cô còn kể anh ta đã dịu dàng, lịch thiệp như thế nào cho đến khi họ bắt đầu sống chung...

“Cô quen anh ta ở đâu?” Khi Makise hỏi vậy, cô do dự đôi chút rồi thì thầm “Ở quán...” mà không nói đó là quán như thế nào.

Nishimura hỏi sang những chuyện khác, gồm cả quá khứ của cô để giúp cô đỡ căng thẳng.

“Cô đã kết hôn bao giờ chưa?”

“Chỉ một lần...”

“Cô có con chứ?”

“Một đứa...”

“Cô để nó ở nhà chồng ư? Chắc là đau lòng lắm. Trên đời này đâu có ai đau đớn hơn người mẹ phải rời bỏ đứa con của chính mình.” Cô òa khóc. “Vì thế mà cô mới che chở cho Tamotsu đến như thế. Vì cô cũng là một người mẹ.”

Nói chuyện khéo thật. Ngồi bên cạnh, Makise thầm cảm thán.

“Tại sao cô lại bỏ đi? Chắc cũng vì bạo lực gia đình?”

Cô lắc đầu: “Mẹ chồng tôi là người rất khủng khiếp, bà ấy nói tôi không xứng đáng ở trong nhà đó.”

“Thật quá đáng. Bà ta còn có thể kiếm ở đâu một người mẹ tốt như cô cho cháu mình cơ chứ?”

Cô càng khóc lớn hơn.

Cô không trả lời khi được hỏi về cha mẹ đẻ, anh chị em, nhưng khi ông hỏi đến xuất thân, cô khẽ trả lời: “Kanagawa ạ.”

Nishimura nói với cô về chuyện sau này. Trước mắt họ sẽ chăm sóc Tamotsu ở trung tâm bảo hộ tạm thời một thời gian, nhưng sau cùng thì đưa thằng bé vào hẳn trung tâm vẫn là tốt nhất. Để làm được việc đó, họ cần sự đồng ý của người có cả quyền nhân thân lẫn quyền nuôi dưỡng cậu bé, chính là lida. Họ cần có phán quyết của tòa án mới có quyền cưỡng chế, nhưng việc đó rất khó, có khi còn dẫn đến chuyện kiện tụng.

“Không thể để tôi và Tamotsu sống với nhau, chỉ hai người sao?”

“Thằng bé đâu phải con cô, đúng không?” Nishimura ngạc nhiên hỏi.

“Tôi biết ngay là không được mà.” Cô tỏ ra chán nản.

Việc cô tuyên bố muốn nuôi Tamotsu nằm ngoài dự đoán của Makise, nhưng anh đã hiểu được cảm giác của cô sau khi chứng kiến cách cô hành động ngày hôm qua.

Nishimura đề cập đến chuyện chỉ có thể bảo hộ Tamotsu chứ không thể giữ cô lại. Khi ông hỏi cô sẽ đi đâu sau khi xuất viện, có cha mẹ hay anh chị em sống gần đây không, cô lắc đầu và trả lời sẽ ở tạm khách sạn. Cô ấy nói quê mình ở Kanagawa kia mà... Cả Nishimura và Makise đều không hỏi lý do tại sao.

Thế nhưng cuối cùng lida nhất quyết không đồng ý đưa Tamotsu vào trung tâm. Nishimura đã đến nhà khéo léo thuyết phục anh ta nhiều lần bằng tất cả kinh nghiệm của mình, “Anh chắc cũng rất bận

rộn, hay là tạm thời cứ để cháu ở lại trong trung tâm xem sao. Có thể công việc của anh sẽ khởi sắc không biết chừng”, nhưng kết cục anh ta vẫn không gặt đầu. Chỉ trong vòng một tuần anh ta đã đón con trai về. Khi nghe thông báo chuyện đó, cô đã hết sức hoảng hốt.

“Ngay cả sau khi anh ta đã làm những chuyện như thế sao?”

“Chúng tôi chỉ có thể làm đến đây, khả năng của chúng tôi cũng có hạn.” Nishimura khó khăn nói.

“Thật không tin nổi.”

“Chị có thể đi trình báo để người ta bắt anh ta lại đây.” Từ bên cạnh, Makise buột miệng nói chen vào. Nhưng Nishimura lại nói thêm: “Chỉ có điều, làm thế đồng nghĩa với việc cô sẽ không thể quay lại ngôi nhà đó nữa.”

Cô suy nghĩ một lúc rồi gặt đầu: “Osoreiri mashite gozaimasu”, sau đó quay lại nhà Iida.

“Ngay cả một người chồng như thế mà cô ấy cũng có thể say mê được ư?”

Makise lẩm bẩm sau khi cô đã rời đi. Nishimura liền nhìn anh bằng ánh mắt như đang thương hại.

“Nếu không có cô ấy, ai sẽ là người bảo vệ Tamotsu?”

Anh cảm thấy như vừa bị nói “ngay cả chuyện ấy mà cũng không biết hay sao” vậy.

Chỉ một tháng sau khi Nishimura quay lại nhà Iida, cô đã không còn ở đó nữa.

“Vậy là cuối cùng cô ấy cũng bỏ đi.”

“Khi tôi hỏi hàng xóm, họ nói sau chuyện hôm đó họ vẫn tiếp tục nghe tiếng quát tháo và đánh mắng. Chắc là cô ấy không chịu nổi nữa.”

Chẳng hiểu sao Makise có cảm giác thất vọng.

Vài tháng sau đó, tin tức lida Hajime đã chết truyền đến trung tâm bảo hộ trẻ em. Trong lúc say rượu, anh ta đã ngã cầu thang và đập đầu vào đầu đó. Một cái chết tức thì. Chuyện xảy ra vào tối muộn khi Tamotsu đã vào giường ngủ nên cảnh sát đã xử lý vụ việc như một vụ tai nạn. Tamotsu sau đó được đưa vào trung tâm chăm sóc trẻ em.

Khi nghe chuyện đó, Makise đã cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Thực ra trước đó vài ngày, anh đã gặp cô. Hôm đó là chủ nhật, anh đang đứng chờ chuyến tàu về ở ga Nishiarai sau khi cùng Yukiko đi xem phim. Khi ngược nhìn lên, anh bắt gặp cô đang đứng ở sân ga đối diện.

Makise giật mình. Cô đang mặc chiếc áo khoác cổ cứng màu trắng, mái tóc dài xõa xuống gần vai. Khi ánh mắt hai người gặp nhau, trong một giây, cô thoáng liếc đi chỗ khác, nhưng rồi nhận ra anh đã thấy mình, cô bèn mỉm cười.

“Sao vậy anh?” Yukiko hỏi.

“Không.”

Lúc đó tàu vào ga. Khi con tàu chạy qua, cô đã biến mất.

Nụ cười của cô có nét công kích khó chịu, vừa như ẩn chứa điều gì, vừa như muốn khiêu khích Makise.

Sau khi từ chỗ Yuuri về đến nhà, Aoi nghe thấy văng vẳng giai điệu một bản opera của Mozart, bản mà ba cô thích nhất. Khi cô nhìn vào phòng khách, ba mẹ cô đang uống rượu vang và trò chuyện rất vui vẻ.

“Aoi.” Mẹ cô hỏi bằng giọng thư thái. “Aoi cũng uống chứ?”

“Chắc là con sẽ xin một ít.”

Hai người quay ra nhìn nhau rồi cười khi nghe câu trả lời của cô, như thể thấy có gì buồn cười lắm. Aoi hết sức cẩn thận ngồi xuống bên cạnh

“Mẹ này...” Aoi vừa nói vừa nhìn mẹ mình rót thứ chất lỏng màu đỏ vào ly. “Yuuri đã nói với con về chuyện kết hôn, sau khi tốt nghiệp.”

“Sao cơ?” Ba mẹ cô ngạc nhiên kêu lên gần như cùng một lúc.

“À, đương nhiên là sau khi anh ấy đỗ kỳ thi tuyển dụng.”

Cô biết họ đang nhìn nhau. Aoi không ngẩng mặt lên mà dán mắt ngắm màu sắc của chỗ rượu trong ly, như một chuyên gia tuyển rượu đang cân nhắc xem có thể mang thứ vang này ra phục vụ những vị khách của mình hay không.

“Hôm nay bọn con đã đi xem nhà. Chỗ đó nằm cách nhà mình bốn ga, đi bộ từ ga Shinjubashi. Yuuri nói ở gần nhà mình sẽ tốt hơn.”

“Sao lại...” Cuối cùng mẹ cô cũng lên tiếng. “Sao lại đột ngột như thế?”

“Vâng, thì chuyện là vậy. Nhưng hôm nay chỉ là đi xem qua thôi.”

“Không đến hỏi ba mẹ lấy một câu, sao không giống cách cư xử của Yuuri thường ngày vậy?”

“À, anh ấy mới chỉ hỏi ý con như thế nào thôi mà. Chưa phải kiểu nói chuyện nghiêm túc ấy đâu ạ.”

“Con vừa bảo hai đứa đã tiến đến mức đi xem nhà rồi kia mà?”

“Đó là vì cả mẹ anh ấy cũng đến sống cùng nữa...”

“Sao? Mẹ tưởng Yuuri chỉ còn ba thôi mà? Không phải mẹ cậu ấy mất lâu rồi sao?”

“Chuyện đó...” Aoi bần khoản không biết giải thích như thế nào.

Ba cô đứng dậy tắt bản opera đi. Không khí trong phòng khách trầm xuống.

Aoi giải thích chuyện giữa Yuuri và Hiromi. Chuyện một năm trước anh gặp lại bà, chuyện hai người không có liên hệ huyết thống, chuyện anh nói muốn chăm sóc cho bà sau này...

“Tại sao lại thế? Sao Aoi của chúng ta lại phải chăm sóc cho một người như thế cơ chứ?” Phản ứng của mẹ cô diễn ra đúng như những gì cô đã tưởng tượng. “Kể cả có là mẹ ruột đi nữa, bắt con bé phải gánh vác chuyện sống chung ngay từ bây giờ thì đúng là...”

Bà nhìn sang phía chồng. “Ba Aoi à, ba Aoi cũng nghĩ thế phải không?”

“... Một việc quan trọng như thế, tại sao Yuuri không nói cho ba mẹ biết?” Ba cô nói với vẻ không hài lòng.

“Con cũng nói rồi mà, chuyện chưa đến giai đoạn đấy. Hình như anh ấy còn chưa nói cho cô Hiromi nữa.”

“Trình tự khác nhau con ạ, phải có trình tự!”

Ông nói như thể ném từng từ xuống đất, sau đó buông hai cánh tay đang khoanh lại ra rồi bỏ lên tầng hai.

“Chắc ba giận rồi.”

“Đương nhiên rồi! Này, Aoi thì sao hả con? Con thực sự muốn sống cùng Yuuri trong cảnh như thế sao? Ở cùng người mà mình chẳng biết rõ như thế?”

“Chuyện đó...”

“Aoi cũng đang lưỡng lự đúng không nào?”

“Đúng là con có phân vân.”

“Nếu Yuuri không đến nhà mình nói chuyện cho đảng hoàng thì sẽ không đi đến đâu đâu.”

“Nhưng, chuyện còn chưa được quyết định mà mẹ.”

“Chính vì thế đấy. Nếu con không muốn thì phải nói thẳng ra ngay từ đầu. Chuyện cả đời chứ đâu phải chuyện nhỏ.”

“Đúng thế, nhưng mà...”

“Nói chung là, ba mẹ phản đối. Con vẫn chưa đến tuổi phải vội vã chuyện lấy chồng kia mà.”

Lời bà nói chắc chắn như đinh đóng cột, Aoi cũng không nói được gì nữa.

Vài ngày sau, Yuuki bắt chuyện với Makise giữa lúc anh đang đọc tài liệu về những vụ việc tiếp nhận từ Maeda.

“Cậu Makise thấy sao rồi? Đã nắm được đại khái những phần mình sẽ phụ trách chưa?”

“Vâng, cũng không có nhiều lắm ạ.”

“Nếu là trường hợp do Maeda phụ trách thì chắc không có vấn đề gì đâu. Makise cũng có khá nhiều kinh nghiệm nữa mà nhỉ?”

“Không đâu ạ, em vẫn chỉ là người mới ở đây thôi.” Anh vò đầu chỉ cho cô xem.

“Mà nhắc mới nhớ, cô gái lần trước thế nào rồi? Vợ của anh Naitou ấy? Cậu đã nhớ ra cô ấy là ai chưa?”

Makise lại giật mình. Lúc đó anh đã nói với Yuuki về chuyện này.

“Vẫn chưa ạ.” Anh lập tức nói dối. “Em không biết. Nếu như được cùng người phụ trách cùng đi đến nhà cô ấy lần tới thì có khi...” Chính anh cũng ngạc nhiên khi nghe những lời này ra khỏi miệng mình.

Đến bây giờ anh mới bắt đầu nghĩ, đáng ra mình đã phải làm việc tích cực hơn từ sau cái chết của Iida Hajime. Nhưng thời điểm đó nhiều vụ việc phức tạp khác đã khiến anh đủ bận rộn, trên hết, mối lo sợ cô có liên quan đến cái chết của Hajime khiến Makise rất căng thẳng. Anh đã lỡ đóng nắp, phong ấn đi cảm xúc của mình.

“Người phụ trách của anh Naitou hình như là anh Emoto. Bây giờ Makise cũng chưa bận nhiều việc, làm quen với tình hình quanh đây cũng tốt. Cậu thử nói chuyện với anh Emoto xem sao.”

“Cảm ơn chị!”

Sau khi đã lỡ nhờ sắp xếp chuyển đi, Makise vẫn hơi do dự. Anh muốn gặp mặt cô để xác nhận, nhưng lại không biết phải hỏi cái gì, nói những chuyện gì.

Emoto, người phụ trách gia đình Naitou vốn là một công chức bình thường ở trụ sở ủy ban. Anh ta chuyển công tác cách đây ba năm.

“Mẹ Makise chắc là vui lắm khi cậu chuyển về đây nhỉ?”

Emoto mới ba mươi sáu tuổi, nhưng vì hàng lông mày dài rủ xuống và giọng điệu nói chuyện nhẹ nhàng nên trông anh ta có phần hơi giống một ông cụ tốt tính.

“Trước đây anh Emoto làm công việc gì vậy ạ?”

“Tôi làm giao dịch viên, chuyên làm những giao dịch cho mảng trợ cấp sinh hoạt. Công việc cũ mới khác nhau nhiều nên thời gian đầu cũng vất vả lắm.”

“Anh nói phải.”

“Nào thì ‘ủy thác bảo hộ tạm thời’, ‘thay đổi phương án xử lý’ toàn là từ mới còn gì.”

“Vâng.”

“Mà thực ra, nhắc đến cái khổ thì bên trợ cấp sinh hoạt cũng nhiều lắm.”

“Anh đã phụ trách nhà Naitou lâu chưa ạ?”

“Ừm, tôi đã đảm nhận trường hợp của anh ấy từ khi vừa chuyển đến vị trí này, nên tính là ba năm đi. Anh ấy không phải người xấu

đâu. Anh ấy là đầu bếp giỏi, nhưng tinh thần thì lại lên xuống thất thường quá.”

“Chắc là bệnh trầm uất rồi.”

“Tôi thì không thích từ đó cho lắm.” Emoto thông thả nói. “Cảm giác như đã lỡ dùng từ ấy một lần rồi thì về sau mình chỉ lý giải sự việc theo hướng đó.”

Nói vậy mới nhớ, Makise cũng không thấy Yuuki dùng từ đó bao giờ. Những người ở đây không thích những từ ngữ trực tiếp như thế.

“Em xin lỗi.”

“Không, không sao đâu. Dù sao, trên đã ra chỉ đạo là đưa con bé vào ở luôn trong trung tâm, nhưng chắc là do tôi không đủ sức nên vẫn chưa làm được.”

Hình như chuyện Makise thắc mắc sao không nhanh chóng đưa cô bé vào trung tâm đã đến tai Emoto.

“Mà Mitsuki cũng rất quán ba đấy thôi...”

“Nhưng những lúc anh ấy lên cơn trầm uất thì sao?”

“Lúc anh ấy không kiềm chế được cảm xúc thôi.” Emoto bình thản nói chữa lại. “Những lúc như thế hầu như anh ấy không thể chăm lo gì cho con bé. Đạo gần đây may là có hàng xóm để ý phát hiện ra rồi liên lạc đến trung tâm...”

“... Còn người phụ nữ sống cùng họ thì sao ạ?”

“À, Hiromi ấy hả? Cô ấy là người tốt. Có vẻ cô ấy cũng biết khá rõ tình trạng của anh Naitou, trên hết, cô ấy chăm sóc cho Mitsuki rất chu đáo.”

“Thế ạ.”

Mình gặp cô ấy rồi thì muốn làm gì đây. Makise lại nghĩ đến chuyện đã trấn trở mấy ngày nay. Mình muốn kiểm chứng điều gì? Sau khi biết rồi mình sẽ làm gì với câu trả lời đó?

“Tới rồi đây.”

Emoto dừng xe trước một dãy nhà hai tầng nằm khuất giữa vườn cây ăn quả và những thửa ruộng, cách đường quốc lộ không xa. Có đến gần mười căn phòng nằm nối nhau.

“Không biết họ có nhà không?”

“Ban nãy tôi đã gọi điện rồi, không sao đâu.”

“Anh chồng thì sao ạ?”

“Anh ấy nói hôm nay có việc nên ra ngoài rồi.”

Họ gõ cửa căn phòng ở khoảng giữa tầng một. “Vâng”, giọng của Hiromi vang lên. Âm thanh khẽ khàng ấy làm lồng ngực Makise run lên.

“Tôi là Emoto của Trung tâm tư vấn nhi đồng.”

Cánh cửa mở ra từ bên trong, sau đó gương mặt của Hiromi xuất hiện.

Mắt họ gặp nhau. Mất một khoảng thời gian dài hơn chừng một giây trước khi anh đảo mắt từ chỗ cô sang hướng khác.

Làn da trắng, lúm đồng tiền, đôi môi đầy. Không nhầm lẫn gì nữa, Makise nghĩ.

“Xin lỗi chị, tôi là Emoto.”

“Xin mời, xin mời.”

Dường như muốn dọn lối cho họ lên nhà, Hiromi nghiêng người sang một bên để hai người bước vào.

“Đây là cậu Makise, nhân viên mới của trung tâm chúng tôi.” Emoto giới thiệu.

“Dạ?” Hiromi hơi nghiêng đầu nhìn Makise nhưng biểu hiện trên gương mặt cô không có gì thay đổi. “Xin mời.” Cô nhắc lại lần nữa.

Căn phòng có hai gian, một gian bếp. Họ đi qua phòng kiểu Nhật ở trong cùng và ngồi xuống đối diện nhau. Tuy trong phòng cũng có đồ chơi trẻ em nhưng đã được dọn dẹp sạch sẽ.

“Chị cứ để chúng tôi tự nhiên.”

Emoto nói với Hiromi đứng trong bếp. “Chị thấy cuộc sống sinh hoạt ở đây thế nào? Đã quen chưa?”

“Vâng, cũng nhờ có anh giúp đỡ. Cảm ơn anh rất nhiều!”

Hiromi mang trà ra.

“Bé Mitsuki đâu rồi ạ?”

“Con bé đến trường mẫu giáo rồi ạ.”

“Anh nhà dạo này thế nào rồi?”

“Vẫn ổn ạ. Hôm nay anh ấy cũng đi làm.”

“Vậy à. Chắc là từ khi chị nhà đến anh ấy đã bình tâm hơn nhiều.”

Ở trung tâm, kể cả đối với những người phụ nữ sống không chính thức trong nhà, xưng hô bằng chị nhà, mẹ... là chuyện hết

sức tự nhiên. Họ được dạy rằng cách xưng hô đó sẽ khiến đối phương cởi mở hơn với mình.

“Chúng tôi cũng tạm yên tâm.” Emoto nói. “Thực ra tôi đã trao đổi với anh nhà, cũng phải đến năm, sáu lần con bé được gửi vào trung tâm bảo hộ tạm thời rồi, nếu được thì để nó ở hẳn trong trung tâm luôn sẽ tốt hơn.”

“Về chuyện đó.” Hiromi cười. “Tôi nghĩ không cần thiết đâu.”

“Nhưng với tình hình này thì...”

Makise nhìn Hiromi nói chuyện với Emoto. Nụ cười của cô trông hoàn toàn tự nhiên. Nhưng không hiểu do vô tình hay cố ý, cô tuyệt nhiên không nhìn anh.

“Chị này.” Makise không nhin nổi nữa mà lên tiếng. “Chị chưa từng đến Tokyo bao giờ đúng không?”

Hiromi từ từ quay sang nhìn Makise. “Không?”

“Dù chỉ một lần?”

“Tất nhiên là tôi đã đến đó chơi rất nhiều lần rồi!” Cô đưa tay lên che miệng cười. “Tôi không lạc hậu đến vậy đâu.”

“Chị đã từng gặp tôi bao giờ chưa?” Anh buột miệng hỏi thêm như đang truy vấn cô.

“Chưa.” Nếp nhăn dưới mắt cô hằn xuống.

“Iida Hajime, Iida Tamotsu, chị đã từng nghe đến hai cái tên này chưa?”

“Tôi không biết.”

“Ồ, hai người có quen nhau sao?”

Emoto lại hỏi như không biết gì bằng dáng vẻ thông thả thường lệ. Thoạt trông anh ta có vẻ hiền lành, nhưng thực ra lại là một người không thể xem thường. Đối với một người đã lăn lộn nhiều năm với công việc trợ cấp sinh hoạt như anh ta, có lẽ điều này cũng khá hiển nhiên.

“Không, tôi xin lỗi. Có thể là do tôi nhớ nhầm thôi.”

“Chính tôi mới có lỗi. Osoreiri mashite gozaimasu.” Cô cúi đầu thật thấp.

Rõ ràng cô đang nói dối. Hiromi đang ở trước mặt anh đây, chắc chắn chính là cô gái từng sống trong nhà Iida. Nhưng nếu đúng là nói dối thì lý do là gì?

Hẳn là cô có liên quan đến cái chết của Iida Hajime.

○ ○ ○

Yuuri và ba Aoi ngồi đối diện nhau trong phòng ăn.

Yuuri biết kiểu gì thì thời điểm này cũng phải đến, nhưng anh đã hy vọng nó diễn ra vào một ngày khác, rất lâu nữa, trong một bầu không khí khá hơn như thế này.

Aoi mang bánh kem, mẹ cô mang theo hồng trà ra mời Yuuri, cả hai lần lượt ngồi xuống cạnh hai người đàn ông. Nếu là ngày thường mẹ Aoi đã nói chuyện rôm rả, nhưng hôm nay bà chỉ im lặng không nói lời nào.

“Trước tiên, chúc mừng cậu Yuuri vì đã vượt qua kỳ thi tuyển công chức.”

Vẫn khoanh tay ngồi yên, ba Aoi đột ngột lên tiếng.

“Cháu cảm ơn bác.” Yuuri cúi đầu. “Cháu xin lỗi vì đến chào hỏi muộn ạ.”

“Ừ.” ông gật đầu. “Về chuyện của Aoi và cậu.”

Ôi, đột ngột quá đấy... Aoi rụt cổ lại.

“Dạ.” Yuuri nhìn thẳng vào ông.

“Hai chúng tôi không có gì không hài lòng về cậu. Chúng tôi cho rằng cậu là một thanh niên giỏi giang hiếm có, và Aoi mới là đứa không xứng với cậu. Nhưng chuyện lần này có vài chỗ không ổn. Thứ nhất là trình tự không đúng. Có vẻ cậu đã tìm nhà và dẫn Aoi đi xem rồi, trong khi đúng ra cậu phải đến nhà nói chuyện và được chúng tôi đồng ý trước. Aoi không còn là trẻ vị thành niên nữa, nhưng vẫn là một đứa con gái chỉ biết đi từ nhà đến trường đại học, chứ chưa phải đã tự lập. Thứ hai, Aoi còn trẻ. Tôi nghĩ lùi chuyện kết hôn lại một thời gian, sau khi hai đứa tìm được việc làm ổn định cũng không có gì muộn. Thứ ba là...”

A... lại là kiểu nổi giận thường thấy của ba rồi, Aoi nghĩ thầm. Ba cô là dân tự nhiên, một kỹ sư chế tạo máy. Mỗi lần nghiêm túc lên là ông bắt đầu kiểu nói chuyện như đọc diễn văn này. Cả lúc cô xin mua trò chơi điện tử mới hay xin ông tặng tiền tiêu vặt cũng thế.

“Thứ ba là ý định để mẹ nuôi của cậu sống cùng Aoi. Sống chung với ba mẹ mình không có gì là xấu cả. Nhưng mà bà ấy là mẹ nuôi, hơn nữa chỉ sống cùng và chăm sóc cậu có vài năm khi còn nhỏ, đúng không? Tôi thấy cậu rất người lớn khi có suy nghĩ không được bỏ mặc bà ấy. Nhưng với tư cách là ba mẹ, không muốn để con gái mình chịu vất vả là chuyện đương nhiên. Có thể chúng tôi hơi quá

đáng, nhưng quá đáng vì con gái mình mới đích thực là ba mẹ. Chăm sóc một người là việc rất vất vả. Chuyện là chuyện cả đời. Cậu đã suy nghĩ thực sự nghiêm túc chưa?”

“Cháu rất cảm ơn những lời dạy bảo của bác.” Yuuri cúi đầu thật thấp. “Từng điều bác nói đều rất đúng, cháu không thể phủ nhận. Trước tiên là về trình tự, đúng là cháu có hơi vội vàng, đã thất lễ với hai bác rồi. Cháu rất xin lỗi.” Anh cúi đầu lần nữa. “Nhưng còn hai chuyện phía sau thì...”

Yuuri tìm kiếm từ ngữ mất một lúc. Sau đó anh thở ra một hơi và bắt đầu nói:

“Tất cả những gì bác trai nói đều đúng, cháu không thể giải thích hay biện hộ gì thêm. Đơn giản chỉ là cháu thực sự muốn làm và cho rằng phải làm như thế. Cháu không có bất kỳ lý lẽ hay bằng cứ nào có thể thuyết phục được bác.”

Rồi Yuuri bắt đầu giải thích về Hiromi, cả việc bà đã trở thành mẹ của không chỉ anh mà còn rất nhiều đứa trẻ khác ở những ngôi nhà khác nhau, việc ngay cả bà là ai, đến từ đâu anh cũng không biết, việc bây giờ bà đang làm quán rượu... một cách thành thật giống như thể anh đến để kể cho Aoi.

Biểu hiện trên mặt ba mẹ Aoi càng ngày càng nghiêm trọng, bầu không khí cũng trở nên nặng nề. Mẹ cô đã cúi gằm xuống.

“Đây hoàn toàn không phải việc gì cao đẹp, cũng không mang lại lợi ích gì. Cháu cũng không nghĩ hai bác có thể thông cảm. Như cháu đã nói lúc nãy, chỉ là cháu muốn làm thế, không hơn. Cháu chỉ có thể mong Aoi hiểu điều đó và chấp nhận đến với cháu.”

“Cậu... sao cậu có thể nói chuyện một cách ích kỷ như thế?” Mẹ Aoi lên tiếng. “Có khác gì lợi dụng tình cảm của Aoi không?”

“Mẹ à...” Aoi bắt lực ngăn mẹ mình lại.

“Không, cháu cũng nghĩ như bác gái vừa nói. Cháu xin lỗi.”

“Tôi không chấp nhận.” Bà nói dứt khoát. “Tuyệt đối không. Tại sao con gái tôi, đứa con gái mà tôi lo cho học hành đường hoàng tử tế lại phải chăm sóc cho một người đàn bà như thế? Đừng đùa với tôi!”

Ba Aoi đưa tay ngăn mẹ cô lại. Bà thở ra một hơi dài.

“Nếu cậu không liên quan gì đến con gái chúng tôi, có lẽ chúng tôi đã nghĩ cậu là một chàng trai tốt.” ông vừa cười với vẻ buồn rầu vừa nói. “Nhưng làm ba làm mẹ, chúng tôi vẫn muốn bảo vệ con gái mình. Thật đáng buồn.”

“Cháu cũng thấy rất đau lòng khi khiến bác trai phải nói như thế.”

“Nếu như Aoi kết hôn và sống cùng cậu hay người phụ nữ đó thì tôi không muốn cậu đặt chân vào nhà này một lần nào nữa.” Mẹ cô lớn tiếng.

“Mẹ.”

“Tại sao phải làm khổ con bé như thế? Không bao giờ tôi cho phép.” Rồi bà hướng về phía Yuuri và nói: “Đừng đến đây lần nào nữa cho đến khi cậu nghĩ lại về chuyện sống chung!”

Rồi bà ra khỏi phòng.

Còn lại ba người Yuuri, Aoi và ba. Câu chuyện không tiến thêm được chút nào.

Tận dụng ngày nghỉ của mình, Makise quay lại chốn cũ. Anh mượn chiếc xe đã đặt từ trước ở ga Nishiaratai, nhập địa chỉ trung tâm nuôi dưỡng trẻ em mà Iida Tamotsu đang ở vào hệ thống định vị, rồi nhét chiếc đĩa CD mang theo từ trước vào đầu đọc đĩa trên xe. Khi ra khỏi nhà, anh đã tiện tay bỏ cái đĩa gần tầm với nhất vào túi xách. Đó hóa ra lại là đĩa CD do Yukiko tặng, của một nam ca sĩ. Dù không muốn nhưng anh vẫn nhớ lại cái lần hai người cùng nhau đi xem biểu diễn. Tại sao bao nhiêu đĩa không lấy lại lấy trúng cái này cơ chứ, Makise vừa nghĩ vừa bực bội nhấn nút tắt.

Vì là ngày nghỉ nên Trung tâm nuôi dưỡng trẻ em Midori nơi Tamotsu đang ở đóng cửa, nhưng không khóa. Anh đỗ xe dưới đường rồi nhanh chóng bước vào trong không hề do dự.

“Ờ, anh Makise, sao lại...” Một nhân viên quen biết Makise ngạc nhiên thốt lên khi nhìn thấy anh. “Tôi nghe nói anh đã chuyển công tác rồi mà.”

“Vâng, tôi đã chuyển về quê. Hôm nay tôi quay lại để lấy chút đồ đạc còn bỏ lại, tiện đường nên ghé vào đây mà.”

Anh trôi chảy đáp lại bằng câu chuyện đã soạn sẵn từ trước.

“Phải rồi, tôi vừa nghĩ ra cậu bé Iida Tamotsu cũng ở đây. Không hiểu sao lại khiến tôi thấy nhớ ngày trước quá.”

“Trước đây Tamotsu do anh Makise phụ trách ạ?” Cô nhân viên kia hỏi với gương mặt tươi tỉnh không chút nghi ngờ.

Makise hơi do dự. Bây giờ bịa chuyện ở đây thì sau này lúc phát hiện ra người ta càng thấy mình kỳ quặc hơn.

“Không, tôi chỉ đảm nhận có một lần thôi, vào ngày cậu bé cùng mẹ mình chạy trốn đến trung tâm.”

“À.” Cô nhân viên gật đầu về đã hiểu.

“Tamotsu giờ thế nào?”

“Khá ổn định rồi ạ. Tôi gọi thằng bé ra nhé?”

“Thật chứ ạ? Hay là thế này, chị dẫn tôi đến chỗ thằng bé, được chứ? Tôi muốn xem nó tiếp xúc với bạn bè và những người xung quanh thế nào.”

“Được thôi.”

Anh đi theo cô nhân viên.

“Chắc chắn là nó đang ở trong phòng chơi.”

Đúng là Tamotsu đang đọc sách một mình ở phòng chơi. So với lúc trước, cậu bé đã lớn hơn khá nhiều, gập ở ngoài chưa chắc anh đã nhận ra.

“... Lúc nào nó cũng vậy hả?”

“Không... nó cũng chơi cùng các bạn khác nữa, không sao đâu. Thằng bé có vẻ thích sách và rất chăm đọc. Hè năm ngoái nó còn nhận được giải thưởng của quận nhờ bài cảm thụ văn học nữa đấy.”

“Giỏi quá...” Có lẽ là nhờ gen di truyền từ người cha ưu tú. Makise đột nhiên nghĩ.

“Thằng bé đã quen với cuộc sống ở đây rồi, nhưng vẫn chưa bỏ được cái đó.”

“Cái đó?”

“Cái đó, túi bùa bình an. Anh thấy thứ thắt bé đang đeo trên cổ không?”

Đúng là cậu bé đang đeo một cái túi nhỏ màu đen như mặt dây chuyền.

“Tôi cũng đã vài lần đề nghị thắt bé đừng đeo nữa, vì cái túi vừa bẩn vừa là nguyên nhân khiến bạn bè trêu chọc nó. Nhưng mà...”

“Cô cũng không bắt ép thắt bé tháo ra được, đúng không?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Chừng nào còn mang theo thứ đó thì thắt bé chẳng thể nào quên chuyện cũ được phải không anh?”

Cô ấy được một nhân viên khác gọi đi chỗ khác.

“Không sao đâu, cứ để tôi một mình cũng được.”

“Vậy ạ? Xin lỗi anh nhé.”

Như thế này dễ hơn rồi. Makise lại gần Tamotsu.

“Tamotsu?”

Tamotsu ngẩng đầu lên. Đôi mắt buồn của cậu bé không thay đổi gì so với ngày trước.

“Lâu quá rồi mới gặp em. Em còn nhớ anh là ai không?”

Tamotsu lắc đầu.

“Không à... Mà thôi, không trách em được. Hồi đó có một lần em cùng mẹ đến trung tâm bằng taxi, nhớ không? Anh là người đã đưa hai mẹ con em vào bệnh viện đây.”

Vẻ mặt của Tamotsu trầm xuống. Có lẽ thằng bé không muốn nhớ lại chuyện ngày hôm đó.

“Em còn nhớ mẹ không?”

“Ý anh là Hiromi?”

“Phải, là chị Hiromi.”

Makise ngồi xổm xuống gần Tamotsu. Mắt anh và Tamotsu giờ ngang tầm nhau. Màu mắt của thằng bé nhạt hơn bình thường. Có lẽ đó là lý do khiến nó trông buồn đến vậy.

Khi đó Makise chột giật mình. Rốt cuộc thì mình đến đây để làm gì? Phải hỏi đứa trẻ này chuyện gì bây giờ? Hỏi rồi thì chuyện sẽ đi đến đâu? Mình định nói gì với đôi mắt ngập tràn sự đau buồn này? Bắt thằng bé nhớ lại những ký ức đau buồn để làm cái gì chứ?

“Em đang đọc gì vậy?” Cuối cùng những gì anh thể hiện được thành lời chỉ có bấy nhiêu.

Tamotsu im lặng cho anh xem gáy quyển sách. *Cuộc phiêu lưu của Elmer*. Hồi nhỏ Makise cũng từng có cuốn truyện đồng thoại này.

“Cuốn này hay đấy. Elmer đã nghe lời chú mèo để đi cứu rồng ở đảo động vật, phải không?”

“Phải.” Tamotsu gật đầu. “Anh biết à?”

“Ừ. Cậu bé còn cho con hổ kẹo cao su.”

Cuối cùng nụ cười cũng bắt đầu nở rộng trên gương mặt Tamotsu. “Đúng rồi.”

Makise nhớ ra trong túi mình cũng có kẹo cao su. Ở những nơi như thế này, kẹo bánh của lũ trẻ bị quản lý rất chặt. Sau khi nhìn quanh và chắc chắn không có đứa bé nào khác ở gần đấy, anh đưa miếng kẹo cao su vị bạc hà ra.

“Có được không?” Tamotsu chần chừ trước khi cầm lấy.

“Được, có một cái thôi mà, chắc không sao đâu. Anh cũng ăn nữa.”

Cả hai ngồi nhai kẹo cao su.

“Anh biết Hiromi à?” Lần đầu tiên Tamotsu đặt câu hỏi.

“Ừ, nhưng chỉ một chút thôi.”

Tamotsu suy nghĩ một lúc. “Anh có biết giờ cô ấy ở đâu không?”

“Ừm... anh không rõ lắm...” Giờ Makise lại là người khó khăn tìm câu trả lời.

“Thế à.” Tamotsu thở dài. “Chắc em không bao giờ được gặp cô ấy nữa...”

“Còn chưa biết thế nào mà.” Anh cảm thấy lồng ngực nhói đau.

“‘Nếu cháu ngoan ngoãn thì chúng ta có thể gặp lại’, cô ấy đã nói thế.”

“Chị Hiromi nói vậy à?”

“Vâng. Cô ấy nói thời gian sắp tới không gặp nhau là vì tốt cho em.”

“Khi nào?”

“Trước khi cô ấy đi mất.”

“Chị Hiromi đi khỏi khi nào?”

“Em không biết.”

“Trước khi ba em mất một thời gian cô ấy cũng từng biến mất một lần, một thời gian sau lại quay về, đúng không?” Cảm giác như đang dẫn dụ thẳng bé nói ra sự thật khiến anh thấy hồi hộp.

“Anh biết cả những chuyện đó nữa à?”

Makise không trả lời mà tiếp tục hỏi. “Lúc chị Hiromi quay lại là trước khi ba em mất khoảng bao lâu?”

“Một chút.”

“Một chút là bao lâu?”

Mất Tamotsu đảo vòng quanh. Bàn tay đang nắm lấy chiếc bùa đeo trên cổ của cậu bé xòe ra rồi nắm lại.

“Cho anh xem cái đó được không?”

Tamotsu đột nhiên nắm chặt lấy túi bùa không chịu buông. “Nếu em cho anh xem, anh sẽ chuyển lời đến Hiromi hộ em chứ?”

“Chuyện gì?”

“Hãy đến đón em. Em ở đây, hãy đến đón em.”

“... Anh hiểu rồi. Nếu gặp được cô ấy anh sẽ nói.”

Tamotsu tháo chiếc bùa ra khỏi cổ và đưa cho Makise.

Đó là loại bùa bình an bán đầy ở đền chùa, bên trên lớp vải màu đen thêu lời cầu chúc đi đường bình an. Khi anh mở túi bùa, hai vật màu vàng lặn ra ngoài. Hai thứ đó mềm mềm, kết tay bấn đến mức đã chuyển sang đen và gần như không thể nhận ra màu sắc ban

đầu. Là hai cái bịt tai. Makise cũng từng dùng cái này trong kỳ thi đại học.

“Sao em lại bỏ thứ này vào trong bùa bình an?”

“Hiromi cho em.”

“Sao lại là bịt tai?”

Hai mắt Tamotsu lại đảo quanh. Anh hiểu là cậu bé đang phân vân. Nhưng rồi, tỏ ra quyết tâm, cậu bé bắt đầu nói:

“Ngày em gặp cô ấy lần cuối cùng, cô ấy đã sang phòng em rồi đeo cho em cái này. Cô ấy nói cứ để nguyên như thế, không được bỏ ra, nhắm mắt lại ngủ đến sáng. Cô ấy nói sáng hôm sau khi em thức dậy mọi chuyện sẽ kết thúc, rồi xoa đầu em.”

Makise lặng người. Anh đã hiểu ra ý định của Hiromi đằng sau hai cái bịt tai đang nắm trong tay.

○ ○ ○

Sau hôm Yuuri đến nói chuyện, không khí trong nhà Aoi nặng nề hẳn.

Ba mẹ cô sẽ đột ngột dừng câu chuyện đang nói dở khi thấy cô về đến nhà, bữa sáng luôn chờ sẵn khi cô thức dậy cũng bị cắt. Sau khi ba cô đi làm, mẹ cô không chuẩn bị bữa ăn cho Aoi mà đóng cửa nhốt mình trong phòng ngủ.

Hình như ba cô đã quyết định im lặng và mặc kệ Aoi một thời gian, với lý do càng nặng lời chỉ khiến cô càng chống đối. Trong khi đó, mẹ cô có vẻ thực sự bị sốc. Từ hôm đó bà chẳng mấy khi nói chuyện với cô.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra cô thấy mẹ mình tức giận đến vậy. Lớn đến tuổi này, Aoi chưa một lần trải qua cái gọi là “thời kỳ chống đối”, dù có những lần cãi vã nho nhỏ. Bất cứ chuyện gì Aoi đều có thể nói với mẹ mình.

Aoi cảm thấy cơ thể mình run run. Ngày nào đối với cô cũng đầy bất an. Những lúc đang học trên lớp hay đang cười đùa với bạn, cảm giác buồn bã vẫn không ngừng vây lấy cô. Chiều đến khi trời bắt đầu tối, tâm trạng lại càng đi xuống khiến Aoi chỉ muốn mau chóng về nhà càng sớm càng tốt. Nhưng bây giờ có về cô cũng không còn được mẹ chào đón nữa. Bà không nấu cơm tối, đối mặt cũng không chào, không mở miệng nói với cô lấy một câu.

Có một hôm cô đã hỏi: “Cơm tối đâu mẹ?”

“Tự ăn đi. Cô nghĩ cô lớn rồi, có thể tự lo thân rồi thì tự làm lấy hết đi.”

Nói xong, bà bật khóc.

Vừa xoa dịu mẹ mình, Aoi vừa cảm thấy kỳ lạ với cảm xúc của chính mình.

Cô không nghĩ tâm trạng của mình lại trở nên tồi tệ như thế này khi nhận ra mối quan hệ với mẹ đã rạn nứt. Cảm giác bản thân bị tách khỏi phần còn lại của thế giới khiến cô cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên mỏng manh. Vậy mà, đầu cô vẫn nóng bừng bừng cảm giác khó chịu.

Cô từng được học một lớp tâm lý học hồi năm nhất, nói về mối quan hệ giữa mẹ và con. Giảng viên đã nói về những trường hợp người phụ nữ vì lý do này mà mắc phải chứng biếng ăn hay lang thang trên phố về đêm để tìm kiếm đàn ông khi không thể sống

trong một mối quan hệ nam nữ chính thống được nữa. Lúc đó cô chỉ biết cặm cụi ghi lại vào vở, vừa hoài nghi trong lòng liệu quan hệ mẹ con có thể làm nảy sinh ra chuyện như thế hay không. Nhưng qua sự việc lần này, cô đã hiểu ra mối quan hệ vốn trước nay không hề có vấn đề gì giữa mình và mẹ đã mang lại cho cô sự ổn định và an tâm nhiều đến thế nào.

Và cũng là lần đầu tiên, cô hiểu được cảm nhận của Yuuri. Aoi bắt đầu nhận ra Yuuri, Akio hay Minako - những người đã mất mẹ từ nhỏ, mong mỗi sự hiện diện của Hiromi đến mức nào, có được cảm giác an toàn đến nhường nào chỉ nhờ việc có bà ở bên cạnh.

Sang đầu tháng mười hai, Aoi ngồi cạnh mẹ mình đang đọc sách trong phòng khách.

Trông như hai vai bà đã gầy đi so với trước. Cô muốn chạm vào chúng, nhưng lại không làm được khi nghĩ đến chuyện bị từ chối.

“Mẹ à.”

Bà cố chấp không chịu quay đầu lại.

“Cảm ơn mẹ về mọi thứ từ trước tới giờ.”

Aoi cảm thấy bà càng gồng hai vai cứng thêm.

Aoi thành thật nói hết cảm giác của mình. Từ khi Yuuri đến và khiến mối quan hệ rạn nứt, cô đã luôn cảm thấy đau khổ, từ trước đến nay cô đã không nhận ra mình biết ơn quãng thời gian hòa thuận giữa cả hai đến nhường nào, nhờ đó cũng hiểu được suy nghĩ của Yuuri.

“Con đã suy nghĩ nhiều rồi, quả thực chúng ta không thể ngăn việc Yuuri muốn sống cùng mẹ nuôi của anh ấy. Nhưng, con cũng

không nghĩ mình có thể kết hôn ngay lập tức sau khi đi làm. Về chuyện Yuuri về sống chung và chăm sóc cho mẹ nuôi anh ấy, con nghĩ mình chỉ có thể đứng nhìn thôi, dẫu sao cũng gần nhau. Con muốn tôn trọng ý kiến của anh ấy. Chỗ đó cũng gần nhà mình, con muốn giúp đỡ anh ấy trong phạm vi có thể. Con cảm thấy trong lúc đó, bản thân mình cũng sẽ tìm thấy câu trả lời, cho nhiều chuyện.”

Mẹ cô vẫn chưa nhìn sang phía cô.

“Dù sao đi nữa, kể cả có đi đến đâu thì chuyện chúng ta là mẹ con cũng chẳng thay đổi được.” Nói xong, Aoi ra khỏi phòng. Đến cuối cùng mẹ cô vẫn không nói lời nào, nhưng cô cảm giác được bà đã dịu đi một chút.

Cô hiểu, vì họ là mẹ con kia mà.

Từ ngày hôm sau trở đi, mẹ cô bắt đầu làm bữa sáng trở lại và để sẵn trên bàn cho cô. Mất một thời gian nữa, đến tận khi đã sang năm mới bà mới nói chuyện lại với Aoi.

○ ○ ○

Khi anh gọi điện, hình như Yukiko đang ở nhà. Cô ra tận quán nước trước nhà ga để gặp anh.

Mái tóc trước đây chạm đến gần vai của cô đã bị cắt phăng chỉ còn ngang tai. Cô vẫn hay được nhận xét là trông như sinh viên, vậy mà bây giờ đã ra dáng một phụ nữ hai mươi bảy tuổi.

“Lâu rồi không gặp anh.” Yukiko nhìn thẳng vào Makise rồi nói.

“Ừ, đúng là lâu quá rồi.”

“Em đã nghĩ là anh sẽ liên lạc lại một lần nữa trước khi anh về quê.”

“À.” Anh chỉ mải lo việc của mình mà không nghĩ ra chuyện đó.

Yukiko mỉm cười nhàn nhạt như thể nhìn thấu hết cảm xúc của Makise. “Mà, thực ra em không nghĩ mình sẽ đi, kể cả anh có gọi.”

“Vậy thì tại sao hôm nay em lại đến?”

“Tại vì thời điểm rất kì lạ, có thể là em thấy thất vọng, cũng không có thứ gì chống đỡ cảm xúc của mình, nên mới buột miệng nói là sẽ đi.”

Cả hai bất giác bật cười, cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Sau đó, cô thoải mái kể về chuyện công việc. Lúc mới trở thành giáo viên, cô đã không thể quen với không khí của trường nữ sinh tư thục, một cô giáo kém cỏi đến mức thậm chí không dám nhắc nhở khi nhìn thấy học sinh mặc đồng phục sai quy định bước về phía mình mà phải chọn đường khác để tránh đi. Vậy mà, năm nay chính cô lại được chọn làm giáo viên phụ trách mảng nền nếp trong trường.

“Em thay đổi khá nhiều rồi nhỉ?”

“Không thay đổi không được mà anh.” Cô nói với vẻ thách thức. “Anh Yatarou thì sao?”

Ngày xưa, cô gọi trống không tên anh. Cô chỉ thêm chữ “anh” kể từ lúc hai người mới hẹn hò.

Makise cũng kể về công việc ở Minamo. Đại thể cũng giống với Tokyo, nhưng hẳn là vẫn có những chênh lệch, đặc trưng vùng miền, khiến cho đôi khi công việc gặp phải trở ngại.

“Anh vẫn thấy họ thông dong thế nào ấy.”

“Thế cũng tốt còn gì.”

“Nhưng hình như trước giờ họ chưa từng cưỡng chế trường hợp nào cả. Giám đốc cũng không có ý định làm đến mức đó. Hầu như không có báo cáo nào về ngược đãi... Một phần cũng vì dân số không đông nữa.”

“Đây là nếu so với Tokyo.”

Câu chuyện dừng lại ở đó. Anh vừa một ngụm uống hết ly cà phê thì chuông điện thoại reo. Là cuộc gọi từ mẹ Makise.

“Anh xin lỗi một lát.”

Anh đứng dậy khỏi ghế và ra khỏi nhà hàng.

“Con đang làm cái gì thế hả?” Bà đột nhiên nổi cáu. “Gọi mãi không nghe làm mẹ lo!”

Anh đã báo cáo chuyện mình lên Tokyo từ trước.

“... Con ngồi uống nước nói chuyện với người ta thôi.”

“Ai?”

“Người ở đây... lúc trước làm cùng con.”

“Là nam hay nữ? Đừng nói với mẹ là người con từng hẹn hò đấy nhé?”

Đó là sự thật nhưng anh vẫn cảm thấy bực mình vì bị soi mói.

“Không phải đâu. Mà chuyện đó cũng không liên quan đến mẹ.”

“Mẹ nói thế vì mẹ lo nghĩ cho con đấy. Nói về công việc hiện tại với đồng nghiệp cũ có khi còn dẫn đến chuyện kiện tụng nữa. Bây

giờ người ta đề cao chuyện quản lý thông tin cá nhân lắm đấy.”

Ồi, mình ghét điểm này của bà ấy! Rõ ràng là có mục đích, ý đồ khác nhưng cứ vòng vo đổ lỗi cho người khác hoặc ra vẻ ban ơn để làm cái có.

“Đương nhiên là con sẽ không nói những chuyện như thế!”

“Thế thì tại sao con lại đi nói chuyện với người quen cũ ở chỗ làm? Chẳng có lý do gì đúng không nào? Con nói những chuyện gì?”

“... Nhiều chuyện lắm, cần thiết thì con mới nói. Mẹ đừng can thiệp vào công việc của con nữa!” Hiếm lắm mới có chuyện anh ngắt điện thoại như vậy.

Khi anh quay lại chỗ ngồi, Yukiko nhìn anh bằng ánh mắt kiêu kỳ.

“Mẫu thân đại nhân à?”

Anh chẳng muốn trả lời nhưng vẫn gật đầu. “Bà ấy không được khỏe...” Anh lại nói dối. Anh chợt nhớ ra từ trước anh đã luôn nói dối với cả hai mỗi lần gặp gỡ Yukiko.

“Vấn đề nằm cả ở anh nữa đấy.”

“Hả?”

“Quan hệ giữa con người với con người không thể hình thành chỉ từ một phía. Mỗi quan hệ giữa hai người thành ra như ngày hôm nay một phần cũng do mong muốn của anh đấy.”

“Không đâu...” Anh phủ nhận yếu ớt.

“Thật không? Mà sao cũng được, cuộc đời là của anh kia mà.”

Makise cúi gầm xuống. Anh biết là ánh mắt của Yukiko đang dán chặt vào mình. Khi anh ngẩng lên, ánh mắt hai người gặp nhau. Nhìn vào đôi mắt thẳng thắn của cô, anh có cảm giác mình có thể thử hỏi một lần.

“Nếu như em bắt gặp một chuyện sai trái trong công việc hiện tại của mình, em sẽ làm gì? Nếu bản thân việc làm đó là sai nhưng lại là vì bảo vệ một đứa trẻ?”

Yukiko có vẻ hơi bất ngờ trước câu hỏi đột ngột của anh. “Đúng là vì bảo vệ đứa trẻ chứ?”

“Ừ, không nhầm lẫn gì được.”

“Em sẽ bỏ qua.” Cô nói chắc nịch. “Nếu như việc đó là vì trẻ con. Em nghĩ bọn trẻ hiện đại đang phải sống trong xã hội quá vô lý. Ở vị trí rất rất yếu ớt. Cho nên nếu chuyện không quá nghiêm trọng thì em sẽ bỏ qua.”

“Thế à?”

“Có chuyện gì xảy ra sao?”

“... Bây giờ thì anh chưa nói được.”

Sau đó cả hai không nói thêm gì nữa.

“Em có đang gặp gỡ ai không?” Makise hỏi khi hai người chuẩn bị chia tay nhau ở nhà ga. Anh vừa nói vừa nghĩ cuối cùng thì đây mới là chuyện mình muốn biết nhất sao.

“Hẹn hò thì không hẳn, nhưng gần đây thỉnh thoảng em có gặp gỡ một người.”

Rồi Yukiko nói ra luôn đó là giáo viên một trường liên kết do hiệu trưởng giới thiệu mà chẳng cần anh hỏi.

“Anh ấy là người ở Touhoku. Có vẻ như anh ấy muốn trở thành giáo viên một trường công lập ở đó.”

“Thế thì chẳng phải em sẽ phải bỏ việc sao?”

“Nghề giáo viên ở đâu cũng làm được. Em có bằng cấp kia mà. Hoặc là làm giáo viên thỉnh giảng chẳng hạn.”

Vậy là Yukiko sẽ đến Touhoku ư...? Tâm trạng của Makise chùng xuống.

“Thế cho nên em mới chọn nghề giáo viên. Đi đến đâu cũng có thể làm được.”

Cô hòa vào dòng người, vừa đi vừa vẫy tay đến khi khuất hẳn khỏi tầm mắt. Makise nhìn theo cô không dứt khi nghĩ đến đây có thể là lần cuối cùng họ gặp nhau.

Sau khi lên xe, những gì cô đã nói vọng lại trong đầu anh. Có thể làm ở bất cứ chỗ nào, tức là cũng có thể làm được ở Minamo đúng không?

Makise xoay vô lăng.

○ ○ ○

Vào ngày mừng hai của năm mới, Aoi và Yuuri cùng nhau đến nhà Hiromi.

Cả hai đã thống nhất sẽ nói về chuyện sống chung sau khi chúc Tết xong. Nhìn nghiêng gương mặt anh, Aoi có thể thấy được sự

căng thẳng của Yuuri khi thấy hai cánh mũi anh phập phồng lên xuống.

“Em nghĩ có lẽ đầu tiên cô Hiromi sẽ từ chối.” Cô cố nói bằng giọng bình thản, cốt để cho anh đỡ căng thẳng. “Cho nên, anh không được thất vọng đâu đấy. Có thể tình hình sẽ khá hơn nếu mình thuyết phục cô ấy đến cùng.”

“Sao em biết?”

“Thì, cô ấy là người không thích phiền phức, đúng không? Nên nếu chúng ta cứ nhất quyết nài nỉ, không chừng cô ấy sẽ nói ‘biết rồi, biết rồi’ vì không muốn tiếp tục bị làm phiền.”

Yuuri hơi mỉm cười.

Phản ứng của Hiromi diễn ra đúng như những gì họ đã dự đoán.

“Không được đâu.”

Nghe Yuuri nói xong, bà nói một cách ngắn gọn.

“Tại sao vậy ạ? Cô Hiromi cũng không cần thay đổi lối sinh hoạt hiện tại, chỉ là đến ở chung thôi mà?”

“Nếu đã không cần thay đổi lối sống hiện tại, cô cậu hãy cứ để mặc tôi. Như vậy là tốt nhất.”

“Nhưng sau này thì sao? Cô đâu thể ở một mình như thế này mãi được?”

“Tôi sẽ sống được. Chỉ ít tôi cũng biết cách tự xử lý chuyện của bản thân mình.”

“Nhưng con lo! Nghĩ đến chuyện cô Hiromi mất đi mà chỉ có một mình con đau lòng lắm!”

“Đừng tự cho là tôi sẽ chết đi một mình. Đừng dằn vặt, cũng đừng thương hại tôi.”

“Con không thương hại. Con chỉ muốn sống chung với cô thôi.”

“Mà không có lý nào ba mẹ của Aoi lại chấp nhận chuyện này, phải không?” Bà quay sang Aoi. Cô bất giác cúi nhìn xuống.

“Biết ngay mà.”

“Không, nhưng con đã nói chuyện với ba mẹ cô ấy rồi.”

“Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không cho phép con gái mình lấy người như cậu.”

“Trước mắt, cháu cũng hiểu là không thể ngăn chuyện cô Hiromi và Yuuri về sống cùng nhau. Ba mẹ cháu cũng vậy... có lẽ, nếu chúng cháu kết hôn rồi, ta sẽ suy nghĩ lại chuyện đó.”

“Chuyện đó là đương nhiên. Ngay từ đầu đã không thể có chuyện họ lại chấp nhận cho con gái mình đến sống với một bà già như tôi rồi.”

“Nhưng Aoi cũng đã thông cảm cho con rồi mà.”

“Thật không?” Hiromi nhìn xoáy vào Aoi.

“Nếu nói thật lòng thì... ban đầu cháu đã rất bất ngờ. Nhưng rồi cháu cũng dần hiểu được cảm giác của Yuuri...”

Aoi kể lại mình đã nhận ra mối liên kết với mẹ mình quan trọng đến thế nào từ khi mối bất hòa nảy sinh giữa hai người.

“Có thể cô Hiromi không nhận ra, nhưng không hòa thuận được với mẹ mình thực sự rất khó chịu. Cảm giác như mặt đất dưới chân

mình trở nên chao đảo, sự tồn tại của bản thân cũng bị lung lay, cơ thể dật dẹo, không trụ vững trên hai đầu gối được nữa.”

“Chao đảo, dật dẹo? Cháu nói chuyện bừa phứa quá.” Hiromi cười. Cuối cùng bà cũng quay sang nhìn Yuuri.

“Nhưng, thực sự khá khó khăn đấy ạ.”

“Thế à? Tôi xin lỗi về chuyện đó.”

“Con không muốn khó khăn lắm mới gặp lại được cô Hiromi mà lại phải chia tay lần nữa. Chúng ta hãy sống cùng nhau đi! Nếu cô thấy không thích thì có thể đi mà. Chỉ cần ở cùng với con thôi.”

“Cậu nói thế lại khiến Aoi hiểu lầm đấy.”

“Con sẽ chuẩn bị nhà. Kể cả bây giờ cô không đồng ý ngay thì con cũng sẽ chuẩn bị để sau này cô có thể đến bất cứ lúc nào. Xin cô hãy đến xem qua một lần.”

“Tại sao cậu lại nói những điều này với một người như tôi?”

Yuuri hơi phân vân trước khi bắt đầu nói. “Con sẽ kể điều mà con thậm chí chưa từng nói với Aoi.” Anh nắm lấy tay cô, như đang tự động viên mình. “Là chuyện về ngày đầu tiên con gặp cô. Có vẻ cô Hiromi đã quên rồi, lúc đó con đang ở vách đá gần nhà ngắm biển. Lúc đó cô Hiromi đã đến và đặt tay lên vai con.”

“Thế thì sao?”

“Lúc đó con đã định tự tử.”

Aoi ngạc nhiên quay sang nhìn Yuuri.

“Ba con suốt ngày vắng nhà, anh chị cũng đi học và phải lo vô số chuyện của họ, không ai ở bên con cả. Bộ dạng bản thủ, ở trường

cũng không có bạn bè. Con đã rất cô đơn. Lúc đó, nếu cô Hiromi không xuất hiện, chắc con đã nhảy xuống biển rồi. Chính vì thế mà con đã nghĩ cô là mẹ ruột đến để đón con.”

Aoi siết tay anh. Bàn tay hai người nắm chặt đến mức thấy đau.

“Cô Hiromi cũng đã nghĩ đến cái chết phải không, ở đó? Cho nên cô mới hiểu được cảm giác của con. Cái ‘cách xử lý chuyện của bản thân’ mà ban nãy cô nói, là chết đi có phải không?”

“...”

“Cô đang nghĩ sẽ sống tiếp đến chừng nào có thể, rồi sẽ chết đúng không? Bằng chính tay mình.”

Hiromi im lặng. Aoi và Yuuri cũng không nói gì. Tuy không một lời nào được thốt ra, nhưng cả ba đều đang hướng suy nghĩ của mình đến những người còn lại, giống như đang lắng nghe tiếng nói từ trái tim của chính mình, nên khoảng thời gian đó trôi qua mà không hề có cảm giác khó xử hay xa cách. Dù sau này Hiromi lựa chọn như thế nào, nhất định sự thấu hiểu và tin tưởng mà họ đã có được trong khoảng thời gian đó sẽ không bị phá vỡ, Aoi đã nghĩ như vậy.

“Thật lãng phí.”

Cô tưởng bà chỉ cúi đầu, nhưng Hiromi đã khóc. Lần đầu tiên Aoi nhìn thấy những giọt nước mắt của bà.

“Thật không đáng. Tôi đâu phải con người như thế.”

Rồi bà lấy tay lau nước mắt, ngẩng lên và hơi mỉm cười.

“Nếu cậu cho rằng mình đã được cứu, thì chính bản thân tôi cũng đã được cậu cứu. Hai chúng ta hòa nhau.”

“Nếu đã hòa nhau, lần này cô hãy đến nhà con đi.”

Yuuri trải bản đồ khu vực và sơ đồ ngôi nhà ra rồi giải thích lần lượt. Hiromi nhìn chúng không chớp mắt.

Sau cùng anh đưa chìa khóa cho bà. Nó được gắn một chiếc móc khóa hình chuông màu đỏ.

“Con sẽ đợi.”

“Cháu cũng vậy.”

Yuuri và Aoi nói khi ra về. Hiromi gật đầu mơ hồ.

○ ○ ○

Makise về Minamo và quay lại nhịp sống bình thường của mình.

Mỗi ngày của anh đều bận rộn bởi những việc không tên. Anh dự định đi gặp mặt một lượt tất cả những trường hợp mà mình phụ trách. Nếu gặp họ, anh sẽ phải ghi chép lại hết trong báo cáo. Công việc bàn giấy cũng nhiều, chuyện làm thêm tiếp diễn từ ngày này sang ngày khác.

Vài ngày sau, cuối cùng Makise cũng có một buổi chiều rảnh rỗi. Anh đã xin phép từ trước, nếu có thời gian sẽ kết hợp đến thăm nhà với dạo quanh thành phố một vòng để lấy lại cảm giác quen thuộc.

Anh mượn chìa khóa xe của trung tâm và ra ngoài.

Đó là ngôi nhà của một bé gái lớp tám đã bỏ học từ sau khi mẹ mất. Makise đã liên lạc trước, đến nơi, anh ngồi nói chuyện với người cha đang đợi sẵn. Cô bé chịu ra khỏi phòng cho anh gặp mặt. Không như anh đoán, cô bé có vẻ hoàn toàn khỏe mạnh, còn giúp ba làm việc nhà. Cô bé nói không muốn nghĩ đến chuyện đi học. Khi

anh tránh việc miễn cưỡng thuyết phục cô bé đến trường và đề nghị một chuyến đi chơi ở trung tâm, cô bé gật đầu với vẻ mơ hồ. Trước mắt anh đã có được cuộc hẹn vào tuần tiếp theo, nhưng lúc đó liệu cô bé có đến hay không thì anh vẫn không dám chắc.

Sau khi rời khỏi căn nhà ấy, ngồi trong xe, Makise trải rộng tấm bản đồ thành phố ra. Dù đã có hệ thống dẫn đường trên ô tô, anh vẫn muốn tận mắt kiểm tra lại lần nữa.

Makise chạy xe trên đường quốc lộ. Cảnh vật ven đường quốc lộ trên cả đất nước này hóa ra giống nhau hết. Anh nghĩ khi nhìn hai bên đường được lấp đầy bởi những chuỗi cửa hàng và quán pachinko, không khác lắm so với vùng ngoại ô Tokyo mà anh thấy ngày trước. Mùa luôn xoay vần muộn hơn ở vùng đất này, nhưng xuân thực sự đã đến.

Anh lái xe đến dãy phòng của nhà Naitou. Makise cũng không biết cô có nhà hay không, nếu không thì mọi chuyện sẽ chỉ dừng lại ở đây, anh nghĩ.

Không có ai trả lời dù anh đã gõ cửa. Makise nhẹ thở phào. Anh đỗ nguyên xe ở đó và đi bộ loanh quanh.

Nơi này là một hỗn hợp nhà cửa, đồng ruộng và những khu đất ở chỉ mới được đổ móng xong. Đúng là có ruộng, nhưng trên đó người ta trồng lẫn đủ thứ rau củ, thành ra trông nơi đây giống vườn nhà hay một chỗ trồng rau của mỗi gia đình hơn là chuyên canh nông nghiệp.

Makise nghe thấy âm thanh cót két nhỏ của xích đu đang đưa qua đưa lại. Một cách tự nhiên, bước chân của anh hướng về

phía phát ra âm thanh đó. Lẫn vào đó là tiếng trẻ con. Rẽ qua một góc đường, anh nhìn thấy một công viên trẻ em nho nhỏ.

Hiromi đang đẩy lưng Mitsuki ngồi trên xích đu.

“Mẹ ời.”

“Sao con?”

“Mẹ đẩy lưng Mitsuki đi!”

“Mẹ đang đẩy mà.”

“Mẹ đẩy mãi nhé.”

“Mẹ đã bảo là đang đẩy mà.”

“Mẹ không được dừng lại đâu đấy.”

“Mẹ không dừng đâu.”

“Mẹ ời.”

“Mẹ hãy đẩy xích đu cho Mitsuki mãi mãi nhé.”

Makise đứng nhìn cảnh tượng đó. Hiromi đẩy lưng Mitsuki một cách cẩn thận và kiên nhẫn. Cô bé hoàn toàn yên tâm giao mình cho cô. Ngày xuân đang dịu dàng ôm lấy hai người. Chiếc xích đu không đưa quá nhanh, cũng không dừng lại. Dường như chuyển động đó sẽ không bao giờ ngừng. Anh có cảm giác nó sẽ tiếp tục đến ngày cuối cùng khi cả trái đất này diệt vong.

Không, không thể có chuyện đó. Makise bừng tỉnh, dứt mình khỏi chuyển động đơn giản của chiếc xích đu. Không có gì là vĩnh viễn bất biến. Ngay bây giờ Iida Tamotsu đang...

Để không khiến hai người kia bất ngờ, anh nhanh chóng tiến tới sao cho họ có thể nhanh chóng nhận ra sự hiện diện của mình.

“Chị Naitou.”

Hiromi vừa đẩy Mitsuki vừa nhìn anh.

“Hôm nay là ngày nghỉ của trường mẫu giáo ạ?”

Cảm xúc trên gương mặt Hiromi biến mất, buông thõng tay xuống. Dường như cô đã đọc được điều gì đó qua gương mặt của Makise. Anh có cảm giác mình đã trở thành kẻ đưa tin dữ, một hiện thân của cái xấu.

“Mẹ!” Mitsuki hét lên giận dữ. “Con đã nói là không được dừng lại mà!”

“A, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi.”

Hiromi quay sang tiếp tục đẩy xích đu cho Mitsuki. Makise đứng cạnh đó.

“Hôm nay trường mẫu giáo nghỉ ạ?”

“Mitsuki nói hôm nay con bé muốn nghỉ...”

“Vậy ạ? Cũng tốt, thỉnh thoảng như thế này...”

Hiromi không trả lời.

“Tôi đã đến Trung tâm Midori và gặp Tamotsu.”

Hiromi thở ra nặng nề.

“Có vẻ thằng bé vẫn khỏe. Nó có lời muốn chuyển đến chị. Nó nói muốn gặp chị, nó đang ở đó, hãy đến đón nó.”

Makise bước chậm chậm quanh đó. Chiếc xích đu chuyển động về phía trước rồi ra sau, dừng lại trước mắt anh rồi lại chuyển động ra xa. Anh cảm nhận được một chút sợ hãi vào khoảnh khắc nó đến

gần mình, nhưng chỉ một giây sau, cảm giác đó liền biến mất, mọi thứ quay lại như lúc đầu. Vòng lặp đó cứ tiếp diễn như vậy.

Mitsuki mặc chiếc áo len mỏng màu đỏ trên chiếc xích đu màu trắng. Tóc cô bé được chia làm hai, tết thành hai bím đuôi sam bên trên tai. Trông cô bé tươi tắn và đáng yêu như một cô tiểu thư được nuông chiều.

“Mẹ ơi, nhất định không được dừng lại đâu đấy, nhất định không được rời khỏi Mitsuki đâu đấy.”

Giọng nói đầy vẻ nũng nịu. Một tấm lưng nhỏ bé.

“Chỉ thế thôi.”

Makise cúi chào một lần rồi đi khỏi đó. Khi ra khỏi công viên, anh quay đầu lại và thấy Hiromi đang cúi đầu thật thấp hướng về phía mình.

“Nếu làm thế lần nữa thì Mitsuki sẽ giận mất. Chị phải đẩy lưng cho Mitsuki chứ”, nghĩ đến đó, Makise bắt đầu rơi nước mắt. Một người trưởng thành như anh lại đang khóc chẳng rõ vì lý gì, thật phiền phức.

Vào lại trong xe, anh lấy khăn giấy lau sạch mũi rồi lôi điện thoại ra.

“A lô.” Anh nghĩ có thể Yukiko đang ở trong lớp nhưng cô đã trả lời ngay lập tức.

“Anh đây.”

“Em biết.”

“Em đến với anh nhé?”

“Sao cơ?”

“Anh muốn em đến với anh. Anh muốn em ở bên anh.”

“Còn mẹ anh thì sao?”

“Không liên quan. Anh sẽ nói chuyện nghiêm túc với bà ấy.”

Yukiko im lặng một lúc. Anh chỉ có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của cô.

“Em hiểu rồi. Nhưng bây giờ em phải vào lớp.”

“Ừ.” Anh chần chừ một lát rồi nói thêm. “Anh yêu em.”

“Anh đang khóc đấy hả?”

“Ừ. Một chút.”

“Đừng khóc mà!” Yukiko bật cười. “Em sẽ luôn ở bên anh.”

Dù cô đã nói thế, sau khi tắt điện thoại Makise vẫn không ngăn được nước mắt của mình. Tất cả những việc mình vừa làm, đã làm cho đến giờ, là đúng hay sai? Có phải mình đã sai không? Nếu có thì mọi chuyện đã bắt đầu từ đâu? Anh cứ tiếp tục khóc mà chẳng thể trả lời bất cứ câu hỏi nào trong số đó.

○ ○ ○

Chỉ đặt chân xuống sân ga đó cũng đủ khiến trong lòng ngực và đôi chân Hiromi không ngừng run rẩy. Bà biết rằng mình đang bước đi bằng dáng bộ kỳ lạ và cứng ngắc. Lo lắng không biết người khác nhìn vào mình có thấy lạ hay không, Hiromi thử nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trên cửa kính của nhà ga. Chỉ có một người phụ nữ trung niên đang bước đi chậm chậm. Thay vì lo lắng về dáng đi,

Hiromi nhận ra chính bộ dạng đeo kính râm, quàng khăn, khoác áo cao cổ mới là thứ khiến cho mình bị người ta chú ý. Bà tháo kính râm và gỡ khăn quàng ra. Giờ thì Hiromi lại có cảm giác trống trải không có gì phòng bị, như thể đang khỏa thân, không sao bình tĩnh được. Khi gió lạnh lùa vào cổ, Hiromi lại vội vàng quàng khăn lên. Dù gì đi nữa vào giờ cao điểm buổi sáng, chẳng ai trong số những người đang lướt qua nhìn đến người phụ nữ đứng tuổi.

Trên mạng có viết tám giờ bắt đầu, vậy mà năm phút trước giờ bắt đầu vẫn chẳng có ai tập trung trước bức phát biểu. Chỉ có tấm bảng đèn huỳnh quang màu xanh lá cây đề “Sakashita Seinosuke” đứng đó. Bà muốn nhìn mãi, nhìn mãi hình ảnh đó, nhưng khi lấy hết can đảm để đưa mắt về phía đó thì lại phải tránh đi vì chói.

Dù trên blog có ghi rõ ràng “Buổi diễn thuyết của Sakashita Seinosuke”, dù đã nhận ra đó có thể chỉ là một bài nói giống như bài vận động tranh cử mà thôi, chắc cũng không tốn nhiều thời gian nhưng chỉ đứng nghe thôi cũng đủ gây chú ý. Hiromi nhìn xung quanh và tìm thấy một cửa hàng đồ ăn nhanh.

Khi bà gọi cà phê nóng thì nhận được lời mời chào “Quý khách dùng thêm với khoai tây chiên hoặc hamburger nhé?”, nhưng bà chẳng còn bụng dạ nào mà nuốt nổi những thứ ấy. Bụng Hiromi đang còn cào đến mức cảm giác ăn vào là sẽ nôn ra hết, còn trống ngực thì đang đánh liên hồi. Bà lấy cà phê rồi ngồi xuống ghế tại quầy, chỗ có thể nhìn ra ngoài. Bên cạnh là một người đàn ông khá lớn tuổi đang đọc báo. Khi Hiromi ngồi xuống ghế trống, cánh tay bà khẽ quệt vào tờ báo. Ông ta bèn giữ giữ tờ báo đang mở rộng rồi gập nó lại với vẻ khó chịu, nhưng bà chẳng còn tâm trí đâu mà để ý.

Hiromi có thể nhìn thấy tấm biểu ngữ ở ngay đối diện. Còn vài phút nữa thôi là buổi nói chuyện bắt đầu.

Không biết bao nhiêu năm rồi bà mới đặt chân xuống sân ga này. Hiromi đã phân vân suy nghĩ nhiều lần rằng một người như mình có được phép đến đây hay không. Mẹ chồng đã từng nói với bà, đừng bao giờ đến gần bọn họ, đừng bao giờ đặt chân qua ngưỡng cửa ngôi nhà của họ một lần nữa. Bà biết người phụ nữ đó đã chết từ lâu như thông báo trên trang chủ.

Mặc dù đang nắm lấy chiếc cốc giấy đựng cà phê nóng nhưng những đầu ngón tay của Hiromi vẫn lạnh. Một người đàn ông trung niên và một cô gái trẻ tuổi mặc áo happi* cùng màu với tấm biểu ngữ mang theo chồng tờ rơi đi đến. Cô gái chắc là vợ của Seinosuke. Mà không, có lẽ không phải. Trông cô lớn tuổi hơn Seinosuke đôi chút, nhìn cung cách nói chuyện với người đàn ông trung niên cũng không giống. Và nhất là bà chưa nghe nói đến chuyện cậu đã kết hôn. Bà chú mục vào người đàn ông còn lại. Hiromi không biết ông ta. Hình như là người của văn phòng... mà cũng chẳng có gì lạ. Bà rời khỏi nơi này cũng đã hơn hai mươi năm rồi.

Chiếc xe Van màu đen dừng lại ở một góc quảng trường. Hai người mặc happi cúi đầu về hướng đó. Hiromi giật mình. Cửa xe mở ra và cậu bước xuống.

Hiromi lại cúi gằm xuống, dán chặt tầm mắt vào cốc cà phê. Bà không nhìn rõ mặt cậu, nhưng hình ảnh của cậu vẫn còn in sâu trong mắt. Cậu bước xuống xe trong bộ vét màu xám, mái tóc cắt ngắn, phần mái được vuốt dựng lên và cúi xuống với đôi chút ỉ ả, cậu bước xuống xe. Hiromi không sao ngẩng đầu lên được.

“A, a...”

Âm thanh đó đột ngột tràn vào tai Hiromi. Không biết cậu đang thử mic hay đang điều chỉnh giọng nói, chỉ đơn giản phát ra những âm thanh vô nghĩa. Rồi buổi diễn thuyết bắt đầu.

“Chào buổi sáng! Xin chúc quý vị đang có mặt ở đây một buổi sáng tốt lành.”

Nội dung bài nói chuyện không lọt nỗi vào tai Hiromi. Nhưng mỗi lần cậu ho, nói vấp hay áp úng là tim bà lại như sắp nhảy ra ngoài. Hiromi đã không thể ngẩng đầu lên. Trong giọng nói nghiêm nghị, đôi khi lại lẫn chút cảm giác nũng nịu như bị giọng mũi. Sự thiếu tự tin lộ ra đằng sau vẻ khoa trương. Điểm này rất giống với ba cậu.

“Chúng ta không thể chấp nhận sự ngang ngược của đảng cánh tả!”

Dường như đã bắt được nhịp, từ ngữ của cậu bắt đầu trở nên trôi chảy. Cuối cùng Hiromi cũng từ từ ngẩng đầu lên. Hình ảnh của cậu, từ chân rồi lên đến toàn thân, lọt vào mắt bà.

Cậu đang hướng về phía những người ra vào giữa mé quảng trường và nhà ga, nên may thay Hiromi chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ từ phía sau của cậu. Bắt đầu có người dừng lại lấy tờ rơi. Cậu vẫn nói, chỉ gạt đầu một cách qua loa.

A, thế này không ổn rồi. Phải dừng bài nói lại để cảm ơn người ta cho tử tế mới đúng. Kiểu tóc đó, bộ vest đó có thể ưa nhìn đối với người trẻ, nhưng có thể chẳng khiến những người lớn tuổi có thiện cảm... Bản thân từng bị mẹ chồng làm cho khổ sở đến nhường ấy mà bây giờ bà lại đang nhìn cậu bằng con mắt không khác gì bà ta. Hiromi cười khổ.

Mẹ chồng của Hiromi là cháu gái Bộ trưởng Bộ Xây dựng, con gái nghị sĩ, vợ nghị viên hội đồng của tỉnh. Đối với người phụ nữ đó, vận động tranh cử là toàn bộ cuộc sống, còn chính trị là toàn bộ cuộc đời. Khi nhận ra con đường phía trước của mình đang dần dần bị thu hẹp, bà đã rất hoảng hốt. Có lẽ chính vì thế mà bà đã không thể nào chịu đựng nổi khi bản thân đã dốc hết sức lực để đưa con trai lên làm nghị viên Quốc hội mà nó lại dẫn về nhà một đứa con gái giống như mình. Việc đó đã chạm đến toàn bộ những mối lo và bất mãn của bà. Có lẽ chỉ riêng sự hiện diện của Hiromi trong nhà đã khiến bà cảm thấy toàn bộ tương lai của mình bị cướp mất. Cô bị coi như kẻ thù, bị gọi là đồ ngu ngốc, thô vụng, chẳng được tích sự gì, bị bắt nạt, thỉnh thoảng còn bị đánh. Chồng cô đã không thể nói gì người mẹ đó.

Cuối cùng, bà ta chồng ba triệu yên trước mắt Hiromi khi ra điều kiện, nếu cô chịu im lặng rút tên khỏi sổ hộ khẩu và để lại Seinosuke rồi biến mất, bà ta sẽ trả cô số tiền tương xứng. Đến bây giờ mỗi lần nhớ lại khoản tiền trời ơi đất hỡi đó Hiromi lại cười. Đối với bà ta, chừng ấy tiền đã đủ để mua đứt cả một đời người. Thậm chí Hiromi còn có chút cảm giác thương hại cho con người đó. Tối hôm đó, Hiromi rời khỏi nhà. Nếu đã không thể ở bên con trai, ít nhất bà cũng muốn giữ lại tên trên giấy tờ để duy trì một mối liên kết nào đó. Bà đã cười sự nông cạn của mình khi ấy. Vài năm trước, sau khi thử tìm kiếm trong sổ sách, bà phát hiện ra không biết bằng cách nào, bà ta đã xóa tên mình từ lâu. Cũng giống nhau cả thôi. Nhưng khi đó, bà đã luôn nghĩ rằng làm vậy là điều tốt nhất mà mình có thể làm cho đứa trẻ này.

Bà có cảm giác mình đã đi theo cậu khắp Nhật Bản.

Hiromi nhìn bóng lưng cậu, gương mặt nghiêng nghiêng của cậu. Cậu không còn là một đứa trẻ bé bỏng mà càng ngày càng trở nên giống người chồng mà bà đã chia tay ngày đó. Họ gặp nhau lúc học cùng trường cấp hai, sau đó ông học lên trường tư thục ở Tokyo. Hai người gặp lại vào buổi họp lớp khi bà đang học cao đẳng. “Anh đã thích em từ lâu rồi.” Sau lời tỏ tình đó, họ bắt đầu say đắm lẫn nhau. Chỉ sau vài lần ngủ với nhau bà đã có thai.

Đột nhiên Seinosuke quay về hướng này. Sợ mình đã bị phát hiện, Hiromi giật mình nhìn xuống. Nhưng nghĩ lại thì, không có lý nào cậu nhìn thấy cả trong này, cũng không có chuyện cậu biết mặt bà. Khi Hiromi ngẩng đầu lên, cậu đã lại quay đi chỗ khác.

Hiromi nghĩ mình có thể ngay lập tức nhận ra ngay khi nhìn vào gương mặt đó. Hiện giờ, cậu đang hạnh phúc hay bất hạnh, đang suy nghĩ điều gì.

Hiromi nhắm mắt nhớ lại gương mặt mình vừa nhìn thấy trong một giây. Cậu có làn da trắng, đôi môi đỏ dù là con trai. Không hẳn không thể gọi là đẹp trai, nhưng cũng giống như giọng nói, trên nét mặt cậu có vẻ gì như nũng nịu. Ngoài những điều đó ra Hiromi không biết gì nữa. Gương mặt cậu cũng chỉ là một trong vô số gương mặt những người trẻ tuổi có thể bắt gặp ở bất cứ nơi đâu.

Đây là con mình... là đứa bé mình đã mong mỏi, trông nhớ suốt hơn hai mươi năm ư? Cảm giác không được gặp lại cậu như cơn thủy triều đang cao, đôi lúc nhấn chìm trái tim bà trong tuyệt vọng. Để có thể xóa tan đi cảm giác này, chỉ có được làm mẹ của những đứa trẻ trong tất cả những ngôi nhà bà tự ý đến rồi từng đi qua. Bà đã lợi dụng mọi cách để có thể tiếp cận bọn trẻ. Trao thể xác cho những người cần thể xác, trao trái tim cho người cần trái tim. Ngược

lại, một khi cảm thấy bị lũ trẻ hoặc ba của chúng từ chối, hoặc sự hiện diện của mình là không cần thiết, bà liền cảm thấy lo sợ và trốn chạy.

Những đứa trẻ nói biết ơn vì những gì bà hy sinh cho chúng, nhưng bản thân Hiromi hiểu rõ bọn trẻ đã đánh giá bà quá cao. Bất cứ lúc nào bà cũng có thể bỏ đi, nên bất kỳ việc gì bà cũng có thể làm được. Bọn trẻ quá đơn thuần, chúng không hề nhận ra điều đó.

“Mẹ!”

Giọng nói đó đột ngột vang lên trong đầu khiến Hiromi ngỡ ngàng. Không phải giọng của đứa con ruột đang đứng trước mắt, mà là của Yuuri.

“Mẹ à, đến chỗ con đi! Hãy trở về với con đi.”

Những đứa trẻ chấp nhận nguyện vọng ích kỷ của bà, thậm chí có lúc còn dành tình yêu cho bà. Nhờ có chúng mà bà mới có thể vừa lừa dối chúng bằng sự hy sinh giả tạo của mình vừa sống đến ngày hôm nay.

Hiromi hoài nghi nhìn đứa con ruột đang ở trước mặt. Không phải đứa trẻ này.

Không, Hiromi cũng muốn nó được hạnh phúc, nhưng nó không phải đứa con mà bà có thể đem cho hạnh phúc. Giờ, mình phải làm những việc mình có thể, vì cuộc đời của chúng, vì hạnh phúc của chúng. Không có lý do gì có thể khiến chúng không được phép trở nên hạnh phúc.

Hiromi đứng dậy, vứt bỏ cốc cà phê chưa đựng đến nửa giọt rồi ra khỏi quán. Giọng nói của đứa con trai vẫn tiếp tục vang lên, nhưng bà đã không quay đầu. Dù nghĩ đến chuyện sẽ không bao

giờ gấp lại, nhịp bước chân của bà vẫn không đổi. Bà cứ cúi xuống như vậy và đi qua cửa hàng, cũng không nhìn đến khuôn mặt con trai mình chỉ cách phía trước đó vài mét, rồi biến mất vào dòng người đông đúc giờ cao điểm.

○ ○ ○

Cuối tháng hai, một mình Yuuri chuyển đến nhà mới.

Vì không có nhiều hành lý, anh đã thuê dịch vụ dành riêng cho những người sống một mình của công ty chuyển nhà.

Anh có thông báo với Hiromi về ngày chuyển nhà. Bà chỉ đáp lại “Tôi hiểu rồi” khi anh nói “Mẹ hãy đến nhé.”

Nhưng Hiromi mãi vẫn không đến. Trong lúc anh còn đang nghĩ chắc là bà lại ngủ đến tận trưa hay đang xem tivi thì nhân viên chuyển nhà đã ra về. Sau khi dọn dẹp và sắp xếp đồ đạc, anh nhanh chóng cảm thấy đói.

“Cô Hiromi không đến nhỉ? Em đã tính nếu cô ấy đến thì chúng ta sẽ cùng ăn cơm với nhau.” Aoi đã mang cơm nắm mẹ cô làm cùng một ít thức ăn đến, kèm theo cả bia.

Sáng nay mẹ cô lẳng lặng ngồi nắm cơm rồi bỏ lên bàn cho Aoi, mặc dù như thế không có nghĩa là bà đã hoàn toàn chấp nhận chuyện của hai người. Chẳng còn cách nào khác, Aoi và Yuuri đành phải dùng bữa trưa muộn. Hai người để bia lại.

Họ chỉ nhận ra điều đó khi trời đã gần tối.

“Cái gì đây?”

Aoi để ý thấy một phong bì màu trắng trong hòm thư khi cô định ra quét dọn cổng trước. Giấy kiểu Nhật loại thượng hạng, không đề tên người nhận hay người gửi. Cô vội vàng mang theo phong bì chạy vào nhà.

“Hay là thư của chủ nhà?”

“Nó nằm ở đó từ trước à?”

“Không. Em nghĩ nó được bỏ vào lúc chúng ta đang ở trong nhà. Lúc sáng khi mình đến nó không có ở đó mà.”

Tay run lên vì dự cảm xấu. Cả hai đều đã đoán được, dù không nói ra.

Yuuri mở lá thư ra. Một chiếc chìa khóa gắn chiếc chuông màu đỏ rơi ra, vang lên tiếng leng keng. Trên nền giấy màu trắng là những nét chữ cứng quèo như thể đã quên cách viết của Hiromi.

“Hạnh phúc nhé,

Hai con hãy sống thật hạnh phúc hơn bất cứ ai.

Hạnh phúc nhé,

Ta sẽ không tìm cái chết, không sao đâu.

Gặp lại sau nhé!”

Những chữ “gặp lại sau nhé!” run rẩy như thể người cầm bút đã do dự khi viết chúng.

“Chuyện gì thế này... Bà ấy thay đổi ý định rồi ư...” Giọng Yuuri run lên.

“Đi thôi! Mình đến nhà cô Hiromi đi!”

Aoi nắm lấy tay kéo theo Yuuri còn đang ngỡ ngác, nôn nóng xỏ giày vào và bắt đầu chạy.

Phòng Hiromi vẫn đang sáng đèn. Cô thử phào gõ cửa. Không ai trả lời. Cánh cửa nhẹ mở ra khi cô chạm vào tay cầm.

Sau cánh cửa không khóa là căn phòng hoàn toàn trống rỗng. Không còn lại gì cả. Ở góc phòng, một người đàn ông trung niên đang đứng trên thang, sơn lại trần nhà.

“Người sống ở đây đâu rồi?!” Aoi hét lên.

Người đàn ông quay lại, nghiêng đầu thắc mắc. “Không phải đã chuyển đi rồi sao?”

Aoi và Yuuri nhìn nhau.

“Chúng ta đến quán thử xem nhé?” Aoi nhận ra giọng mình đang run. Cô nhận thấy bàn tay của Yuuri thật lạnh nhưng không còn run lên nữa.

“Muộn rồi.” Yuuri bình tĩnh. “Bà ấy đã đi rồi.”

Dù vậy họ vẫn đến quán rượu. Cả hai nắm chặt tay nhau, bước đi bình thản. Giống như Hansel và Gretel*.

Hai người đến trước quán. Tấm biển hiệu Rouge vẫn sáng đèn, có thể nghe thấy tiếng hát karaoke vọng ra từ bên trong. Hai người đứng loay hoay trước cửa một lúc, biết rằng Hiromi không có trong đó. Nhưng cũng không thể cứ đứng như thế này mãi.

Yuuri đẩy cánh cửa kính nặng nề ra. Giai điệu của một bài enka vang lên.

Một vị khách với mái tóc muối tiêu và cái bụng đầy đà đang sẵn khoai hát karaoke. Ở quầy thanh toán là một cô gái trẻ đang ngồi nghe.

“Xin mời vào!”

“Cho tôi hỏi, cô Hiromi đâu rồi ạ?” Yuuri hét lên át âm thanh của bài hát.

“Mama đã bỏ việc rồi. Bây giờ tôi là mama ở đây.” Cô gái mỉm cười. “Cậu uống gì?”

Yuuri lắc đầu. Cả hai ra khỏi quán.

Hai người im lặng bước đi trên phố.

“Vậy là cô ấy đi rồi.”

Đến giữa chừng đoạn đường, cuối cùng Aoi cũng lên tiếng:

“Không biết nhà của bà ấy ở đâu?”

Câu hỏi của Yuuri chìm mất giữa tiếng nói của những người phụ nữ trạc tuổi Hiromi trên đường đi chợ về. Nhưng mà Aoi vẫn nhìn theo không dứt, như thể nhìn thấy bóng lưng của bà Hiromi trong số những người phụ nữ đó.

Kết Thúc

Hiromi ăn mì soba rau rừng ở một trạm nghỉ trên đường.

Trên tường có viết “Đặc sản nổi tiếng”, nhưng trên bát mì chỉ có loại rau rừng bán thành từng bó có kèm gia vị trông hết sức phổ thông có thể mua được ở bất kỳ đâu. Tuy nhiên, đi kèm có một tuýp wasabi loại nổi tiếng nên cũng không đến nổi. Với 680 yên thì như vậy cũng đủ hài lòng.

Hiromi đã đi xe buýt đến đây. Cũng chẳng có chủ đích, chỉ là nếu đến những chỗ như suối nước nóng thì chắc sẽ có nhà nghỉ cho người làm ngủ lại hoặc một quán karaoke nào đó.

Tivi đang phát chương trình tin tức tổng hợp buổi trưa. Họ đang theo sát một chính trị gia trẻ tuổi hiện là nghị sĩ của Hội đồng địa phương và đang chạy đua cho cuộc bầu cử vào Nghị viện lần tới. Cậu ta đang đứng cười trước tên một chính đảng khác với cái tên ghi trên băng rôn đợt trước. Dạo gần đây, vị chính trị gia tài năng này tham gia vào một đoàn thể chính trị và đang có những bước đi rất lớn. Sau thảm họa động đất sóng thần khủng khiếp, cậu thấy rằng cậu không thể làm được những điều bản thân có thể nếu như đi theo chính sách của đảng Bảo thủ.

“Con hư tại ba mẹ,” Hiromi vừa nhìn đứa con duy nhất mình mang nặng đẻ đau vừa lẩm nhẩm. Mà thôi, cứ tùy cơ ứng biến, đừng để người ta nhìn ra chỗ sơ hở là được.

“Này chị gì ời.” Một người đàn ông trung niên trông có vẻ giống tài xế lái xe tải ngồi bên cạnh Hiromi nãy giờ lên tiếng. “Chị có đang xem không đó? Nếu không thì tôi đổi kênh nhé? Đang có trận bóng chày của học sinh trung học.”

“Mời anh.”

Chương trình chuyển sang cảnh anh đang diễn thuyết. Màn hình đổi sang trận đấu bóng chày khi anh vừa mở miệng lấy hơi chuẩn bị nói.

Lại có thêm một người nữa trông giống lái xe vừa vén tấm rèm noren* bước vào. Đó là một người đàn ông chừng ngoài năm mươi, có nước da cháy nắng. Ông ta ngồi chếch về phía trước Hiromi một chút.

“Mì soba rau rừng.” ông ta nói với cô phục vụ của quán cơm.

Hiromi chống tay, xem chương trình bóng chày. Tiếp theo làm thế nào để đến được suối nước nóng đây?

Bà nhận ra người mới vào đang nhìn mình chằm chằm. Tuy nhiên, Hiromi vẫn ngồi yên như cũ. Cũng chẳng mất gì, bà đã quen với việc này từ khi còn trẻ, dù dạo gần đây không còn thường xuyên gặp phải tình huống như thế nữa.

Mì của người đàn ông nọ được mang ra. Vừa ăn, ông ta vừa ngược lên nhìn về phía Hiromi. Ông ta ăn hết bát mì trong năm hay sáu miếng gì đó. Cả cách ăn uống đó và những cơ bắp cuộn cuộn kia đều trông không tệ.

Cô phục vụ của quán ăn tới gần Hiromi.

“Cô có cần thêm trà không ạ?”

“Vâng, osoreiri mashite gozaimasu.”

Cô gái rót trà cho Hiromi. Chỉ là trà Houji thôi nhưng khá thơm. Bà lại ngược lên tiếp tục xem ti vi.

“Bà.”

Đúng như bà đã nghĩ, người đàn ông nọ đứng dậy đến trước mặt Hiromi và cất giọng hỏi. Bà Hiromi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Quả nhiên không tồi. Tuy mái đầu đã nửa phần bạc trắng, nhưng đường nét trông vẫn còn trẻ trung lắm.

“Không phải Hiromi đây sao?”

“Dạ?”

Người đàn ông ngồi xuống trước mặt Hiromi mà chẳng cần được cho phép.

“Bà còn nhớ tôi không? Tôi, Kensuke đây. Ở quán Iroha dưới chân núi Phú Sĩ...”

Hiromi không có ký ức gì về cái tên đó, nhưng vẫn mang máng nhớ giọng nói. Bà từng đến nhà của ông ta lúc trẻ.

“Bà còn nhớ không?”

“Vâng.” Hiromi gật đầu.

“Tôi nhận ra bà nhờ câu ‘Osoreiri mashite gozaimasu’ ban nãy. Trước đây bà cũng hay nói thế.”

“VẬY Ạ?”

“Lâu rồi mới gặp.”

“Vâng.”

“Bà vẫn còn sống.”

“Nhờ trời phù hộ cả ạ.”

“Bà có khỏe không?”

“Vẫn.”

“Nhà tôi cũng khỏe cả. Năm ngoái thằng út Naosuke cũng lấy vợ rồi. Tôi có ba đứa cháu đấy.”

“Gia đình anh hạnh phúc như vậy thì thật không còn gì bằng.”

“Sau khi bà đi tôi đã tái hôn, nhưng bà ấy cũng mất hai năm trước rồi. Bây giờ tôi chỉ còn một mình.”

“Thế ạ.”

“Cũng có thể số tôi được định là người bị bỏ lại.”

Hiromi mỉm cười.

“Bà thì sao? Một mình à?”

“Vâng.”

Hai người im lặng một lúc. Chẳng còn gì để nói thêm.

“VẬY...” Kensuke đứng dậy. “Giữ gìn sức khỏe.”

“Anh cũng vậy.”

“... Nếu có gặp khó khăn gì thì liên lạc với tôi.”

“Vâng.” Ngay cả bây giờ ông đang sống ở đâu Hiromi cũng không biết.

Những lời “Osoreiri mashite gozaimasu” đã suýt ra khỏi miệng Hiromi trước khi bà kịp vội vàng kìm lại. Thứ trói buộc câu nói đó ở

đầu lười mỗi lần bà mở miệng giờ đã không còn.

Kensuke bước ra ngoài. Hiromi lơ đãng nhìn theo tấm rèm treo ở cửa đang đung đưa. Bà có cảm giác ông có điều gì đó muốn nói, nhưng không biết là gì.

Trước khi tấm rèm kịp lặng, Kensuke đã quay lại. Ông tiến đến gần Hiromi bằng bước chân vội vã.

“Bà đến nhà tôi nhé?”

Hiromi chỉ nhìn ông.

“Lên xe, về cùng tôi.”

“...”

“Cả con trai lẫn con gái đều đã ra riêng hết, tôi chỉ có một mình.”

“Vâng.”

“Không còn ai dị nghị gì nữa đâu.”

“Vâng.”

“Bà sẽ đến nhà tôi chứ?”

Hiromi nhìn mặt người đàn ông.

Khi thấy gương mặt ông khi rẽ rèm bước vào, Hiromi có cảm giác mình đã biết được. Ngay cái lúc ông quay lại, Hiromi đã hiểu ra, từ rất lâu rồi, bản thân mình đã luôn chờ đợi khoảnh khắc đó.

Bài Phê Bình

Kizara Izumi (Biên kịch)

Tôi biết đến cuốn tiểu thuyết này thông qua tivi. Hình như là một chương trình của Omori Nozomu, giới thiệu tuyển tập mười tác phẩm hay nhất của năm và cuốn tiểu thuyết này là một trong số đó. Tôi bị cuốn hút bởi nhan đề cuốn sách *Người mẹ lang thang*. Không phải họ định để một “bà cô” diễn lại “Shane”^{*} đấy chứ? Ở đoạn kết của bộ phim Tây phương đó, người thiếu niên đã hét lên: “Come back, Shane!”. Hay thật! Nếu thế thì câu chuyện sẽ hoành tráng lắm đây!

Trước đây, tôi từng viết một kịch bản phim có sự xuất hiện của “bà cô” làm nghề sát thủ. Mặc dù cô ấy không phải nhân vật chính, nhưng tôi đã luôn tự nhủ người nhận vai này nhất định phải là Shiraishi Kayoko. Khi đó những cảnh phim thú vị liên tục nảy ra trong đầu tôi. Cuối cùng, tuy tôi đã muốn đưa cảnh nữ diễn viên Sasaki Sumie cầm thanh katana (đây cũng là tôi tự chọn diễn viên ghép vào đấy) và Shirashi hai tay ôm súng máy vừa nhào lộn vừa tử chiến với nhau lên màn ảnh nhưng đáng tiếc, bộ phim đã thất bại.

Từ đó về sau, tôi vẫn luôn muốn viết về một người phụ nữ đầy bản lĩnh. Vì vậy, dù chưa đọc cuốn sách, tôi vẫn bảo với từng người mà mình gặp rằng: “Sao chúng ta không chuyển thể *Người mẹ lang thang* thành phim truyền hình nhỉ?”. Thực sự đã có nhà sản xuất

đồng ý tiến hành đề nghị đó của tôi, nhưng rồi vì quá bận rộn nên tôi đành từ chối, “Rất xin lỗi anh, tôi không thể tham gia được”. Quả là có lỗi vì bản thân tôi chính là người đưa ra đề nghị từ đầu.

Theo cốt truyện thường thấy trong các bộ phim của phương tây, chúng ta sẽ chứng kiến một tay súng ghé qua thị trấn nơi cái ác hoành hành, đoạt lại sự bình yên cho nơi đó rồi ra đi. Tôi nghĩ đây là một cốt chuyện rất tuyệt vời. Người lữ khách đến, viết lại chuyện đời tưởng chừng không bao giờ đổi thay của những con người ở đó, rồi lại ra đi. Chúng ta rất thích những câu chuyện kiểu như vậy. Nhân vật Tora trong hai bộ phim “Mito Koumon” và “Otoko wa tsuraiyo” cũng là người lữ khách như thế. Để biến những ngày tháng quen thuộc trở thành khoảng thời gian rực rỡ, người ta cần có cái nhìn từ bên ngoài. (Trong trường hợp của Tora, thay vì nói viết hẳn lại cuộc đời những ngày kia, anh ta soi cho họ thấy được cái nhìn luân phiên giữa cuộc đời hàng ngày và lữ hành, khiến cho cuộc sống ở thì hiện tại trông có vẻ mới mẻ hơn). Hiromi trong *Người mẹ lang thang* cũng thế. Dưới những mái nhà không còn nguyên vẹn vì mất đi người mẹ, Hiromi khẽ khàng lén vào như chú mèo hoang, đến khi mọi thứ bắt đầu ổn định trở lại thì cô lại ra đi.

Trước đây tác giả cũng đã viết cuốn tiểu thuyết mang tên *Tokyo Laundering*. Ở những ngôi nhà từng có người chết, người ta có nghĩa vụ truyền đạt sự thật cho người chủ tiếp theo. Câu chuyện kể về một người phụ nữ tầm trên ba mươi tuổi lựa chọn công việc sống trong những ngôi nhà như vậy trong vòng gần một tháng. Bằng việc để ai đó sống trong căn nhà có sự cố, người ta tin rằng nơi đó sẽ được “tịnh hóa” - “laundering”. Hiromi trong *Người mẹ lang thang* cũng như vậy, không tìm kiếm một điểm dừng cố định mà liên tục

thay đổi chỗ ở và “tịnh hóa” cho những người trong ngôi nhà mình đi qua.

Khi đọc tiểu thuyết của chị Harada, chắc ai cũng thấy rõ chị viết rất đạt cái cảm giác bơ vơ không nơi nương tựa khi bản thân bản khoăn không biết mình có đang tồn tại ở đây hay không, khiến ta như có chung cảm xúc với nhân vật. *Tokyo Laundering* cũng thế. Nhưng thành thật mà nói, tôi đã không hiểu rõ lắm về cái gọi là “tịnh hóa”. Phải chăng bằng việc để ai đó sống ở một nơi bị mọi người xa lánh, nơi đó có thể được “tịnh hóa” và trở lại bình thường? Dù cảm thấy mình đã lờ mờ hiểu ra, nhưng tôi vẫn không thể nắm bắt ý nghĩa của nó một cách rõ ràng. Tuy nhiên, sau khi đọc *Người mẹ lang thang*, tôi đã hiểu rất rõ nghĩa của từ “laundering”. Bởi vì *Người mẹ lang thang* cũng là một câu chuyện “tịnh hóa” như thế.

Sau khi đến và đi khỏi nhiều gia đình gần như tan vỡ vì thiếu vắng người mẹ, Hiromi gặp lại cậu bé Yuuri ngày nào giờ đã trưởng thành. Lúc đó, Yuuri đã nói với Hiromi: “Con nhận ra mình cần cô Hiromi không phải để làm việc nhà.”

“Mẹ đã dạy con không được uống nước ép hoa quả trước bữa ăn. Mẹ đã dạy con hoa cải và hoa anh đào nở cùng mùa. Mẹ đã dạy con cách cắt tờ rơi thành hình vuông để xếp giấy. Mẹ đã dạy con đến trường phải chú ý nghe lời thầy cô. Mẹ đã dạy con cách làm bánh pancake. Hàng đêm mẹ làm bài tập cùng con, dạy con thói quen học bài.”

Đúng là hoa cải hay bánh pancake không phải những thứ thiết yếu để con người tồn tại, nhưng chính những điều nhỏ bé như thế lại là gia vị cần phải có để tạo nên hương vị cuộc đời. Khi đọc những dòng này, tôi đã khóc.

Ra vậy. Tôi nhận ra thứ “tịnh hóa” cuộc sống của con người chính là đây. Những ngày tháng đó cũng giống như những tờ giấy mỏng xếp chồng lên nhau, nỗi buồn, đau thương, ghen ghét dần được viết lại thành hai chữ bình yên.

Thế nhưng, hạnh phúc của nhân vật chính sẽ đi về đâu? Hiromi sẽ tiếp tục sống cuộc sống như vậy đến khi nào? Và cô ấy làm tất cả những điều đó vì cái gì? Trên băng bao ngoài bản sách khổ lớn có ghi điều cô ấy theo đuổi “không phải tình yêu, không phải gia đình, cũng không phải sự vĩnh hằng”.

Kết thúc *Tokyo Laundering* (những gì tôi viết sau đây tiết lộ kết thúc của truyện nên những ai đang định đọc tác phẩm không nên xem tiếp), nhân vật chính vẫn tiếp tục làm công việc kỳ lạ của mình. Vì công việc này là cần thiết, cần phải có ai đó tiếp tục làm, chính vì vậy mà cô ấy mới làm. Nhưng một cuộc sống nay đây mai đó sẽ rất khắc nghiệt. Vì cô sẽ không thể có con, có gia đình cần chăm sóc, có công việc ổn định như bao người bình thường khác. Chỉ những ai đã từ bỏ cuộc đời bình thường đó mới làm được việc này.

Nhưng vì cần nên tôi sẽ làm. Tôi gần như nghe được tác giả đang nói những lời đó. Nếu đặt những điều cần thiết lên trên hạnh phúc cá nhân thì chúng ta sẽ cảm nhận được một thứ gần như động lực để thực hiện chúng. Tôi, bằng sức mạnh của ngòi bút, cũng đang cố gắng “tịnh hóa” cho thế giới đầy hỗn tạp này. Tôi nghĩ vậy, như thể đang đưa ra một lời tuyên ngôn.

Chẳng phải Hiromi cũng vậy sao? Cô vẫn tiếp tục vì được người khác cần đến. Cũng giống như tay súng đã đến thị trấn vô pháp luật, cả hai chỉ cần thế là đủ.

Trong kịch bản đã thất bại của mình, có những đoạn thoại mà đến bây giờ vẫn tôi rất thích. Dù bị đám đông Yakuza truy đuổi và dồn vào đường cùng, nữ sát thủ vẫn có thể vừa chém những nhát kiếm đoạt mạng chính xác vừa nói: “Ta sẽ không đời nào để thua những kẻ chưa bao giờ dọn phân cho người khác như các người”.

Chỉ cần việc đó là cần thiết, tôi sẽ làm bất kể lý do. Quả thực, “bà cô” chính là nhân vật bản lĩnh số một.